

המכתב

לְסֵפֶר הַקְדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג'ליון 168

פְּרֻשַׁת שִׁלְחַן

שְׁנַת תשפ"ב ל"כ"ק

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

לזכות אנשי-ש'לומנו היקרים

ש'זכו ל'מסר גופם ונפ'שם בש'נים
ה'אחרונות, וע'זבו את הכל, ובאו בש'מחה
ר'בה ל'שכן פ'בוד ול'דור ב'ארצנו הקדושה.

ואמונים ע'לי ד'ברי ר'בנו הקדוש ש'אמר:
"ש'אי אפ'שר ל'היות איש י'ש'ראלי ב'אמת,
ול'ילך ול'עלות מ'דרג'א ל'דרג'א, כ'י-אם על-
י'די אר'ץ-י'ש'ראל", ו'ש"אר'ץ-י'ש'ראל הוא
כ'ל'היות הקד'שה ש'בכל הקד'שות".

וכ'אן המ'קום ל'הודות ול'הל'ל ל'שמו הגדול
והקדוש על ש'זכו ל'זה בר'ב ר'חמיו וחס'דיו,
עד ה'נה ע'זרונו ר'חמיה, ואל ת'ש'נו ל'נצ'ח.

הרה"ח'ר' י'עקב יוס'ף איג'ל שליט"א

לרג'ל נישואי בתו שתחי' למז"ט

עב"ג החתן המופ'לג נחמן בן

הרה"ח'ר' ברוך טווערסקי שליט"א

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין, שיזכו
לבנות בית נאמן בישראל, שיהא קשר של
קיימא ובנין עדי עד, והזיווג יעלה יפ"ה,
ויזכו להעמיד דורות ישרים ומבורכים,
על דרך הצדיקים האמיתיים

לזכות

יואל בן שיינא אסתר הי"ו

שיזכה ל'כל הישועות בקרוב

האזרה האודת

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה

דעתיקא סתימאה

ד'ערת'דא

ל'אתג'ליא

ל'ערת'ד-ל'בא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתֵּי שְׁלַח

שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים" (במדבר יג, ב)

א.

(חיי-מוהר"ן תנו)

אֲפֹלוּ אִם הוּא ז"ל בְּעֶצְמוֹ מְצוּה וּמִסְכִּים לְבָלִי לְהִיזֵת אֶצְלוֹ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, חֲלִילָה לְהִסְתַּכֵּל עַל-זֶה, וְצָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד לְבָלִי לְשָׂאֵל אוֹתוֹ שׁוֹם שְׂאֵלָה עַל-זֶה - כִּי הוּא יָשִׁיב בְּוַדָּאִי לְבָלִי לְהִיזֵת. וְאִתְּעַל-פִּי כֵּן בְּנִקְדַּת הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, צָרִיכִין לְהִיזֵת דִּיקָא.

וְעַנִּין זֶה נוֹגַע לְמָה שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (מפּוֹת י:): "בְּדַרְךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לִילְךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ", וְכֵן ב'שְׁלוּחַ מְרַגְלִים' שֶׁחִבְרָה מִשֶּׁה רַבְּנוֹ עָלְיוֹ-הַשְּׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ לְשִׁלְחָם, אִתְּ-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת רַצוֹנֵנוּ לֹא הָיָה כָּלֵל בְּזָה.

וְעַנִּין זֶה רְאִינוּ מִרַבְּנוּ ז"ל כְּמָה פְּעָמִים, בְּפֶרֶט בְּעַנִּין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ לָהֶם מְנִיעוֹת, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ, וְהָשִׁיב לָהֶם: "שְׂלֵא יִהְיוּ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה!" - וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַקֵּשׁ: "הֲלֹא שָׁמְעֵנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזָהָרָה לְהִיזֵת אֶצְלָכֶם עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה!"

וְעָשָׂה עֶצְמוֹ כְּמִקְפִּיד עֲלֵיהֶם, וְגָעַר בָּהֶם: "שְׂלֵא יִדְבְּרוּ יוֹתֵר!" - וְכֵן עָשׂוּ וְלֹא בָאוּ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה.

וְאִתְּ-עַל-פִּי כֵּן אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיזֵת רְגִילִים לְעַמֵּד לְפָנָיו, שָׁמְעֵנוּ וְהִבְנֵנוּ בְּרָמָז וּבְפֶרוֹשׁ: "שְׂפִנְיָמִיּוֹת רַצוֹנֵנוּ אֵינּוּ נוֹחָה בְּזֶה כָּלֵל, רַק הוּא מְכַרְח לֹאמַר לָהֶם כֶּף, מִחֲמַת שְׂשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ עַל זֶה".

וְכֵן נוֹחָה לְדוֹרוֹת: שְׂכַשְׂשׂוֹאֲלִין לְהַרְבֵּ וְהַמְנַהֵיג עַל דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ כְּעֵין מְסִירַת-נֶפֶשׁ, צָרִיךְ לְהָשִׁיב "לֹאוּ!" - אִתְּ-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ רַצוֹנֵנוּ שְׂיִמְסֹר נֶפְשׁוֹ וְיִשְׁפֹּר כָּל הַמְּנִיעוֹת.

ב.

(לקוטי-הלכות, תפלת-ערבית ד, לג)

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה נִתְרַצָּה מִשֶּׁה רַבְּנוּ בְּשִׁלְיָחוֹת הַמְּרַגְלִים, וְזֶה הָיָה 'טְעוֹת שֵׁל יִשְׂרָאֵל' שֶׁרַצּוֹ לְשִׁלְחַ מְרַגְלִים לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

כִּי מִחֲמַת שְׂרָאוֹ: שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'קְבוּצַת-נְדָחִים' שֶׁהֵם הַנִּיצוּצוֹת-הַנְּפוּלִין, וְאִי-אֶפְשֶׁר לְהַעֲלוֹתָם כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'. וְאִם-כֵּן אֵיךְ אֶפְשֶׁר לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל?!

עַל-כֵּן נִתְחַכְּמוּ: לְשִׁלְחַ 'מְרַגְלִים' שֶׁהָיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים - כְּדֵי שֶׁהֵם בְּקִדְשָׁתָם יִשְׁבְּרוּ הַמְּנִיעוֹת וְיָבוֹאוּ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְיִקְבְּלוּ שָׁם 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְאַחֲרֵי-כֵן יִחְזְרוּ מִשָּׁם מִיָּד, וּבִכְחַ הַזֶּה יִוָּכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְתַקֵּן כָּלִים, לְהַעֲלוֹת שְׂאֵר הַנִּיצוּצוֹת, מֵאַחַר שֶׁכָּבַד יִשׂ לָהֶם כַּח לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', עַל-יְדֵי הַמְּרַגְלִים שֶׁכָּבַד הָיוּ בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל וְחֲזְרוּ? - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִוָּכְלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל בְּנִקְלָה.

לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - עַל־יַד־יְזֵה לֹא הָיָה כַח
לְמֹשֶׁה לְהַעֲלוֹת כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת וְכוּ'.

כִּי מֹשֶׁה לֹא הָיָה יָכֹל לָבוֹא עַל מְנַת לַחֲזוֹר
מִשָּׁם, לְפִי עֵצָם קִדְּשָׁתוּ הָעֲצוּמָה. שָׁאֵם
הָיָה בָּא לְשֵׁם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה נִכְלָל
וְנִתְבַטַּל שָׁם בְּמִקוֹם שֶׁהָיָה נִכְלָל וְנִתְבַטַּל,
וְהָיָה מִתַּקֵּן מַה שֶׁהָיָה מִתַּקֵּן, לֹא הָיָה יָכֹל
עוֹד לַחֲזוֹר מִשָּׁם לְחוּץ־לְאֶרֶץ.

וְאִם הָיָה נִשְׁאָר שָׁם מֹשֶׁה רַבְּנוּ - הָיָה
בְּהִכָּרַח שִׁיעָלָה לְשֵׁם כָּל הַנִּיצוּצוֹת־
הַנְּפוּלִיךְ שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁמֵּהֶם נַעֲשִׂים הַכִּלִּים
לְקַבֵּל אוֹר הַבְּטוּל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאִז עַדִּין
לֹא הָיָה הַזְּמַן לָזֶה.

עַל־כֵּן גָּזַר עָלָיו הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ (דְּבָרִים ג, כז;
לב, נב; לז, ד): **"שֵׁלֵא יִבְנֶס לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, רַק יִרְאֶה אוֹתָהּ מֵרְחוֹק!"** - וְעַל־יַד־
הָרֵאִיָּה בַּעֲצוּמָה, יִמְשִׁיךְ 'קִדְּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
לְחוּץ־לְאֶרֶץ, כְּדִי שִׁיְהִיָּה כַח לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל
דוֹר וָדוֹר, לְבָרֵר נִיצוּצוֹת וּלְקַבֵּץ נְדָחִים וּלְבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

וְעַל־כֵּן מְסַבֵּב הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: **"שֶׁבְּכָל דוֹר
וָדוֹר הוֹלְכִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִים!"**

כִּי עִכְשָׁו קָדָם בִּיאַת מְשִׁיחַ, אִי־אֶפְשָׁר
לְבָרֵר הַנִּיצוּצוֹת, כִּי־אֵם עַל־יַד־יְזֵה בְּחִינַה
זֹאת, שֶׁהוֹלְכִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִים, כְּדִי
לְבָרֵר הַנִּיצוּצוֹת הַנְּשָׁאָרִים - שְׂאִי־אֶפְשָׁר
לְבָרְרָם כִּי־אֵם עַל־יַד־יְזֵה שֶׁהוֹלְכִין תַּחֲלָה
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִין מִשָּׁם, וְכַנ"ל.

וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּכָל דוֹר וָדוֹר, עַל־יַד־
הַצְּדִיקִים־הָאֲמִתִּיִּים וְאֲנָשִׁיָּהֶם, עַד
שֶׁיָּבוֹא מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, וְיִגְמַר הַבְּרוּר בְּשִׁלְמוֹת.
וְאִז נָשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ כְּלָנוּ, וְנָשׁוּב שָׁם לְעוֹלָם.

וּבִאֲמַת הוּא לְכַאוֹרָה עֵצָה נִפְלְאוּה! - אָבֵל
אִז הַתְּגַבְּרָה הַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא
בְּהַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד, מֵאַחַר שֶׁרָאָתָה שֶׁכָּל
יִשְׂרָאֵל רוֹצִים בָּלֵם לְפָנֶיךָ לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, שֶׁבָּזָה הָיוּ מַעֲלִים כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְהָיוּ
מְכַנְיָעִים הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא לְגַמְרֵי.

עַל־כֵּן הַתְּגַבְּרָה בְּהַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל עַל
הַמְּרַגְּלִים, עַד שֶׁנִּסְתָּו אֲחֵרֵיהֶּ
לְהוֹצִיא דְבָרָה עַל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. וְעַל־יַד־
זֶה גָּרְמוּ מַה שֶׁגָּרְמוּ - שֶׁגָּרְמוּ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת
'חֲרַבְּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' וְכָל הַגְּלִיּוֹת (תַּעֲנִית כט.).

כִּי בִּאֲמַת יִשְׂרָאֵל טָעוּ בָּזָה! - כִּי אִם אֵין
לָהֶם בַּעֲצָמָם כַּח לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת לְבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם 'שְׂשִׂים רַבּוֹא נְשָׁמוֹת
קְדוּשׁוֹת', אֵיךְ יִהְיֶה כַח לְשָׁנִים עֶשֶׂר מְרַגְּלִים
לְשַׁבֵּר תַּקְוָה הַסְּטֵרָא אֲחֵרָא?

אֲדַרְבָּא! הָיוּ צְרִיכִים לְמַסַּר נַפְשָׁם בָּלֵם
לִילֵךְ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּלִי שׁוּם
מְרַגְּלִים, רַק בְּמַסִּירַת־נַפְשׁ מִמֶּשׁ.

וְאִז עַל־יַד־יְזֵה מְסִירַת־נַפְשָׁם, בּוֹדָאֵי הָיוּ
מְשַׁבְּרִים כָּל הַמְּנִיעוֹת וְכַנ"ל, וְהָיוּ
בָּאִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם.

וּמַחֲמַת פָּגַם שִׁלְהֵם גָּרְמוּ: שֶׁגַּם מֹשֶׁה רַבְּנוּ
עָלְיוֹה־שָׁלוֹם, לֹא הָיָה יָכֹל לְבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

כִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלְיוֹה־שָׁלוֹם, לְפִי עֵצָם
גָּדְלָתוֹ וּמַעֲלָתוֹ הַנּוֹרָאָה - אִם הָיָה בָּא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הָיָה מַעֲלָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְכָל
הַנְּשָׁמוֹת, וְהָיָה מִתַּקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת, וּבְלִי זֶה
לֹא הָיָה יָכֹל לְפָנֶם.

אָבֵל מַחֲמַת 'חֲטָא הַמְּרַגְּלִים' הַנ"ל, שֶׁעַל־
יְדִיָּזָה נִגְזַר עַל כָּל הַדוֹר לְבְּלִי לְפָנֶם

ד.

(ח"א פא)

"עלו" זה בנגב ועליתם את ה'הר" (במדבר יג, יז), ופרש רש"י: "פסלת ארץ-ישראל".

הכלל הוא: פשהצדיק מדבר בתורה או בתפלה - נקרא 'ארץ-ישראל', והדבורים שהוא מדבר עם המונעים ב'שיחת-חליון' - נקרא 'פסלת ארץ-ישראל'.

ולמה מדבר 'שיחת-חליון'? - כדי לקשר את המונעים אל ה'דעת', שהוא בחינת ה'ר'.

דאיתא בגמרא (גטין נו:): "אין הר' אלא 'בית-המקדש', שנאמר (דברים ג, כח): 'ההר הטוב הזה והלבנון'". ו'בית-המקדש' הוא בחינת 'דעת', דאיתא בגמרא (ברכות לג:): "כל מי שיש בו דעת פאלו נבנה בית-המקדש בימיו".

כי הצדיק שרוצה לקשר את המונעים 'הרחוקים מן התורה האמתיות' - צריך לדבר עמהם 'שיחת-חליון', ולהלביש בהם ה'תורה', רק שהוא מדבר ב'צרופים', ונקרא 'פסלת ארץ-ישראל'.

כי אף שהם 'פסלת ארץ', אף-על-פי-כן יש בהם 'תורה', שהיא בחינת 'ישראל'.

וזהו פרוש הפסוק (במדבר יג, יז): "עלו" - הינו שאתם המונעים עולים.

"זה בנגב". "זה" - הוא בחינת ה'צדיק', כמו שפתיב (קהלת יב, יג): "כי זה כל האדם", ודרשו רז"ל (שבת ל:): "שכל העולם לא נברא אלא לצות לזה". הינו: ה'צדיק'.

כי אז באמת יגמר הברור של כל הניצוצות. ויקים בשלמות (דברים ל, ד): "אם יהיה נדחה וכו', והביאך ה' אלהיך אל הארץ" וכו', במהרה בימינו אמן.

"איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו" (במדבר יג, ב)

ג.

(ח"א ט; ח"א קיב)

ענין נסחאות התפלה: כי יש "ב שיערים, שיש" ב שבטים בנגד י"ב מזלות" (שמות-רבה טז, ו; תקוני-זהר לו, נט.) - "וכל שבט ושבט יש לו נסחא מיוחדת ושער מיוחד, לפנס דרך שם תפלתו" (שער-הפנונת, דרושי עלינו-לשבח א).

וכל 'שבט' מעורר בתפלתו, כח מזלו שבשנים-עשר מזלות. והמזל מאיר למטה, ומגדל הצמח, ושאר דבריו הצריכים אליו.

וצריך להעלות תפלתו לשער השבט שלו, כי אם יגיע לשער שבט אחר - לא יוכל לעלות.

והינו: "שנצטער אבא בנימין כל ימיו על תפלתו שתהא סמוכה למטתו" (ברכות ה:), כי "איש למטה אבותיו תשלחו" (במדבר יג, ב) - שצריך לשלח התפלה "למטה אבותיו" - הינו: ל'שבט' שלו. והינו: "שתהא סמוכה למטתי" - 'למטה' שלו.

"עלו זה בנגב ועליתם את ה'הר" (במדבר יג, יז)

"עלו זה בנגב" - הוא היה הפסלת של ארץ-ישראל. (רש"י: תנחומא שלח ו; במדבר-רבה טז, יב)

"וַיֵּצֵאוּ דַבַּת הָאָרֶץ"; "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רָעָה"
(במדבר יג, לב; יד, לז)

הוא **"בנגב"** - הינו **פסלת ארץ-ישראל**,
הינו **שיחת-הלין**.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לְקַשֵּׁר אֶתְכֶם:
"וְעַלִּיתֶם אֶת הָהָר" - הינו:
ה'דעת'.

וְעוֹד: כי לפעמים הצדיק נופל ממדרגתו,
וכשפא אחד מן המונעים, ומדבר
עמו דברים של הבלי העולם, והצדיק נהנה
ממנו - אז הוא מחיה להצדיק, והצדיק בא
למדרגתו. ואחר-כך יכול הצדיק, להעלותם
לבחינת ה'דעת'.

וְזֶהוּ: "עלו זה" - הינו כשהצדיק צריך
לעלות למדרגתו.

צריך אתה להיות "בנגב" - הינו: לדבר
עמו שיחת-הלין כדי להחיותו.

וְעַל-יְדֵי-זֶה: "ועליתם את ההר" -
שיוכל אז ה'צדיק' לקשר
אתכם לבחינת 'דעת' הנקרא 'הר'.

"וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ וְגו', וְגַם זַבַּת חֶלֶב וְדַבַּשׁ הוּא"
(במדבר יג, כז)

"זבת חלב ודבש הוא" - כל דבר שקור שאין
אומרים בו קצת אמת בתחלתו, אין מתקיים בסופו.
(רש"י: סוטה לה.)

ה.

(ח"ב, ב, ד)

עקר קיום ושלמות הדבור, הוא על-ידי
'אמת' - פי "קושטא קאי" וכו' (שבת
קד.), **"ואפלו 'שקר' אין לו קיום רק על-ידי**
'אמת', כמו שפרש רש"י על פסוק (במדבר
יג, כז): "וגם זבת חלב ודבש" וכו'.

ו.
(ח"א, כ, ו-ז-ח-ט-י-בסוף)
בזכות התורה שממשיכין, זוכין ל'ארץ-
ישראל'.

וכן על-ידי שנמצאים אצל הצדיק,
בשעה שממשיך תורה ודורש ברבים
- אזי יש לו גם-כן חלק בהתורה שממשיך
הצדיק. ועל-ידי-זה זוכה גם-כן לבוא
ל'קדשת ארץ-ישראל', ולהכניע הרשעים
וכל המונעים. (על-פי קצור-לקוטי-מוהר"ן).

אבל "ארץ-ישראל' היא אחת משלשה
דברים שבאים על-ידי יסורין" (ברכות
ה.), ועקר היסורים, הם המונעים הרשעים
"מוצאי דבת הארץ" (במדבר יד, לז).

[קצור-לקוטי-מוהר"ן: ואי-אפשר לבוא לקדשת
ארץ-ישראל, כ-אם על-ידי יסורין].

וצריך: להכניע מתחלה אלו הרשעים,
ולענש אותם בחרבא וקטלא,
ועל-ידי-זה יכולין אחר-כך לילך ל'ארץ-
ישראל'.

וכח הזה לענש הרשעים, אי-אפשר, אלא
כשמקבלין הכח הזה מאדום.

זכות הרוחניות הנבראים מאותיות
התורה שחדש, הן הן מלאכים
ממש, ומקבלין הכח מאדום כדי לענש
הרשעים בחרבא וקטלא - לפי התחדשות
התורה, לפי הקדשה שנתוסף למעלה.

ולפי רב הארת התורה, פן נתרבו פחות
המלאכים, ולפי פחות המלאכים,
פן יכול לענש את הרשעים מוציא דבה.

וּלְפַעֲמִים: הקדשה כּל־כּוּד מְעֻטָּת, עד שהמלאכים אין כּח בידם לענש את הרשעים בחרבא וקטלא, אלא להכניע הרשעים בלבד, ולהביא "מַרְדָּ בְּלִבָּבָם" (על־פי ויקרא כו, לו).

וּלְפַעֲמִים: גם להכניע אותם בלבד אין כּח למלאכים האלו, אלא לעורר כּח האמות על הרשעים ה"מוציאי דבת הארץ" - כּמו עכשו בגלות שאין לנו כּח לענש בעצמנו את הרשעים אלא בדיניהם.

וּלְפַעֲמִים: גם זה הכח אין להם, ולא לענש כּנ"ל, ולא לענש בדיניהם כּנ"ל, ולא להביא "מַרְדָּ בְּלִבָּבָם", ואין להם כּח אלא להשתיק אותם בלבד, שלא לדבר סרה בפנינו, כּדי שלא יכנסו דבריהם באזני המון־עם.

וּלְפַעֲמִים: גם זה הכח אין להם - הכל לְפִי מעוט הקדשה.

וְזֶה פְרוּשׁ (זהר תרומה קעז:): **"בְּאֵלֶיךָ אֲשַׁתַּכַּח גִּבּוֹר תִּקְוֶה"** - הינו: כּשָׁבָא לְבַחֲיֵינָא 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, אַזִּי נִקְרָא "גִּבּוֹר תִּקְוֶה".

כִּי קִדְּם שָׁבָא לְבַחֲיֵינָא 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל' - אַזִּי "אֵל יִתְהַלַּל הַגּוֹר כְּמִפְתַּח" (מלכים־א כ, יא). אבל אחר־כּוּד כּשֶׁנּוֹצַח - אַז נִקְרָא "אִישׁ מִלְחָמָה" (שמות טו, ג).

[עין להלן בעניני מעלת ושבח ארץ־ישראל - מ'חיי־מוהר"ך טו - מה ששייך לקאן].

ז

(ח"א נד, ה'ז)

הַמוֹצִיא דְּבַח, נוֹפֵל לְבַחֲמִיּוֹת. וְעַל־כֵּן נִתְגַּבֵּר עָלָיו 'כַּח־הַמְדַּמָּה, 'כַּח־הַבַּהֲמִיּוֹת.

כִּי "מוֹצִיא דְּבַח הוּא כְּסִיל" (משלי י, יח) - וכִּשְׁה'דַּעַת' נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ - נוֹפֵל מ'אַהֲבַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, ל'אַהֲבַת הַבַּהֲמִיּוֹת'.

וְזֶהוּ (בראשית מא, א): **"וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים". "שְׁנָתַיִם יָמִים" - הוּא בְּחִינַת "מוֹצִיאֵי דְּבַח" (במדבר יג, לב; יד, לו), הַנֶּאֱמָר בָּהֶם (במדבר יד, לד): "יוֹם לַשָּׁנָה יוֹם לַשָּׁנָה" - שְׁעַל־יָדָם נִתְקַלְקַל וּנְפָנָם בְּחִינַת 'אַהֲבַח־דְּקַדְשָׁה, בְּחִינַת: "וְקִמְץ הַכַּהֵן" (ויקרא ה, יב).**

[קִמְצָה־קְמִיצָה הוּא בְּחִינַת 'אַהֲבַח', עַל־יְדֵי ה'כַּהֵן' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִסְד'. (תקוני־זהר ה, יט: קכו).]

וְזֶה: "מִקְצָה" - בְּחִינַת 'פָּגַם ה'קִמְצָה' - וּפְרַעַח חֵלֶם" - הֵינּוּ ה'כַּח־הַמְדַּמָּה' וְכו'.

"אַרְץ אֲכֻלַּת יוֹשְׁבֶיהָ" (במדבר יג, לב)

ח

(ח"א מז)

'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, עֵקֶר קִבְלָתָהּ מִבְּחִינַת 'יעקב' (בְּחִינַת אֱמֶת, עֵין בְּפָנִים בְּאַרְיִכוֹת), כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בראשית לו, א): "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ", בְּשִׁבְלִיזָה נִקְרָאת "אַרְץ הַחַיִּים" (זהר ויקרא מה:).

וְזֶה פְרוּשׁ (במדבר יג, לב): **"אַרְץ אֲכֻלַּת יוֹשְׁבֶיהָ" - שֶׁהִיא מְקַבֶּלֶת שְׁפַעָה מִבְּחִינַת 'יעקב, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ".**

וְאַנְחֵנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מְקַבְּלִין הַשְּׁפַע דְּרַךְ 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל. וְשְׁפַע אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הִיא הָאֶרֶת פְּנֵי יַעֲקֹב.

וְהִנֵּה כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ נֶזֶן מ'שְׁפַע שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּידוּעַ (זהר תרומה קנז:).

וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּעֵצְמוֹ מִקְבַּל הַשֹּׁפַע מִן
 'אֲמַת', שֶׁהוּא 'מֵדַת יַעֲקֹב', בְּנֵאמָר (מִיכָה ז, כ):
 "תִּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב", וְהוּא 'מֵדַת תַּפְאֲרַת',
 כְּלִלּוֹת הַגּוֹנִין.

וְזֶה מְרָמֵז בַּתּוֹרָה (בַּמִּדְבָּר יג, לב): "אֶרֶץ
 אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ". דְּקָשָׁה: הֵן אֲמַת
 שֶׁהִמְרָגְלִים הוֹצִיאוּ שֶׁקָּר מִפִּיהֶם, אֵךְ אֵיךְ
 נִכְתַּב שֶׁקָּר שֶׁלָּהֶם בַּתּוֹרָה שֶׁהִיא אֲמַת? -
 וּבַהֲכֵרָח שֶׁבַדְבָּרִים הִלְכוּ גִרְמֵז בָּהֶם דְּבַר
 אֲמַת!

וַיֵּשׁ לְרֵמֵז הַנַּ"ל: "אֶרֶץ אֲכָלֶת" - כְּלוֹמַר:
 שֶׁאֲכִילָתָהּ וְהַשִּׁפְעָתָה הוּא מִבְּחִינּוֹת:
 "יוֹשְׁבֶיהָ" - שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת: "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב" -
 שֶׁהוּא 'מֵדַת אֲמַת' כַּנַּ"ל.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים ה, ט): "אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנֶּת
 תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם". כְּלוֹמַר: "אֶרֶץ" -
 שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת 'אֲמַת', וְאִז הוּא בְּבְחִינּוֹת
 'הָאֲרֶת־פָּנִים', וְאִינוּ בּוֹחֵר בַּתַּפְּנוּקִים'.

וְעַל־כֵּן "לֹא בְּמִסְפַּנֶּת" מַחֲמַת דְּלֹת
 וְעֵנִיּוֹת, "תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם" וְלֹא
 שָׂאָר מֵעֵדָנִים - רַק מַחֲמַת שֶׁהוּא בְּבְחִינּוֹת
 'אֲמַת', וְהוּא מִפְּשֵׁט מ'תַּאֲוֹת־אֲכִילָה', וְאִינוּ
 בּוֹחֵר רַק בַּלֶּחֶם לֵאכֹל.

וְעַל־כֵּן נִקְרָאת 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל': "אֶרֶץ
 הַחַיִּים" [כַּנַּ"ל] - כִּי הַשִּׁפְעָתָה
 מִמֵּדַת 'יַעֲקֹב', שֶׁנֵּאמָר עָלָיו (תַּעֲנִית ה:): "יַעֲקֹב
 אָבִינוּ לֹא מֵת".

ט.

(ח"א קנט)

כְּשֶׁמְקַרֵּב לְהַצְדִּיק, אֵף שְׂאִינוּ מִקְבַּל
 מִפְּנֵי כָּלל - הוּא גַם־כֵּן טוֹב
 מְאֹד. וְהָאֲמוּנָה לְבַדָּה שֶׁמֵּאֲמִין בְּהַצְדִּיק,
 מוֹעִיל לְעִבּוּד־תִּשְׁבָּע־הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה: שֶׁה'מִזוֹן' נִתְהַפֵּךְ ל'נִזוֹן'.
 כְּגוֹן: כְּשֶׁה'חַי' אֲוֹכַלֶת 'צוֹמַח' כְּגוֹן
 'עֹשֵׁבִים' - נִתְהַפְּכִין ה'עֹשֵׁבִים' ל'חַי'
 כְּשֶׁנִּכְנָסִין בַּתּוֹךְ מַעִיָּה. וְכֵן מ'חַי' ל'מְדַבֵּר',
 כְּשֶׁה'מְדַבֵּר' אֲוֹכַל ה'חַי' - נִתְהַפֵּךְ ה'חַי'
 ל'מְדַבֵּר'.

וְלְכָל־מְקוֹם שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם הַמְּזוֹן
 שֶׁנִּתְחַלַּק לְהַאיִבְרִים -
 נִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַאיִבֵּר מִמַּשׁ שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם.
 כְּגוֹן הַחֶלֶק מִהַמְּזוֹן הַנִּכְנָס לְה'מַח', נִתְהַפֵּךְ
 ל'מַח'; וְהַנִּכְנָס ל'לֵב', נִתְהַפֵּךְ ל'לֵב', וְכֵן
 לְשָׂאָר הַאיִבְרִים.

וְזֶהוּ (בַּמִּדְבָּר יג, לב): "אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ".
 "אֶרֶץ" - הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לז, ג): "שָׁכַן אֶרֶץ וִרְעָה
 אֲמוּנָה".

וְזֶהוּ: "אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ" - כִּי כְּשֶׁנִּכְנָס
 ל'אֶרֶץ' שֶׁהִיא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' -
 נֵאֶכַל אֶצְלָהּ, שֶׁנִּתְהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ.

הַיֵּנוּ: כְּשֶׁדְּבוֹק לְה'צְדִיק' וּמֵאֲמִין בּוֹ,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֶרֶץ' - נֵאֶכַל
 לְה'צְדִיק', וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְדִּיק מִמַּשׁ.

וְכֵן 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' בְּעֵצְמָהּ, יֵשׁ לָהּ גַם־כֵּן
 הַכַּח הַזֶּה.

וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (כְּתוּבוֹת קיא.): "כָּל
 הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׂרוּי בְּלֹא
 עוֹזוֹן, שֶׁנֵּאמָר (ישַׁעְיָה לג, כד): 'הָעַם הַיּוֹשֵׁב בָּהּ
 נִשְׂא עֵינָיו" - כִּי הִיא "אֶרֶץ אֲוֹכַלֶת יוֹשְׁבֶיהָ"
 - שֶׁהַיּוֹשֵׁב שָׁם, נֵאֶכַל אֶצְלָהּ וְנִתְהַפֵּךְ
 לְמַהוּתָהּ הַקְּדוּשָׁה.

וְעַל־כֵּן (כְּתוּבוֹת שָׁם): "אֶפְלוּ הַמְהַלֵּךְ אַרְבַּע
 אַמּוֹת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, מִבְּטָח לוֹ
 שֶׁהוּא בֵּן עוֹלָם־הַבָּא".

וְזָהוּ (תהלים לז, ג): **"שָׁכַן אֶרֶץ יַרְעֵה אַמוּנָה"**
 - הִינּוּ: שְׂאֵתָה תִהְיֶה רוּעָה וּמִזִּין אֶת
 הָאַמוּנָה. הִינּוּ: שִׁתְהִיָּה נֶאֱכַל לְהָאַמוּנָה,
 כִּנּוּ"ל - בְּחִינַת ה'מִזִּין' שְׁנֵת־הַפֶּן ל'נִזּוֹן'.

אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֹן, הָעֵקֶר תְּלוּי בְּרִצּוֹן:
 אִם רִצּוֹנוֹ חָזַק מְאֹד לְהִתְקַרֵּב לְהֵשֶׁם-
 יִתְבָּרֵךְ וְלַעֲבֹד אוֹתוֹ, רַק שֶׁקֵּשָׁה לוֹ לְשִׁבֵר
 תְּאוֹת גּוֹפוֹ - אִזְ עַל-יַדֵּי ה'הִתְקַרְבוֹת וְאַמוּנַת
 הַצַּדִּיקִים, הוּא בְּחִינַת 'אֲכִילָה', וְנֶאֱכַל
 לְהַצַּדִּיק, הִינּוּ: שְׁנֵת־הַפֶּן לְמַהוּתוֹ, כִּנּוּ"ל.

אֵךְ אִם אֵין רִצּוֹנוֹ כָּלֵל לַעֲבֹד אֶת הֵשֶׁם -
 לֹא יוֹעִיל לוֹ שׁוּם 'הִתְקַרְבוֹת
 לְצַדִּיקִים', וְהוּא בְּחִינַת 'מִזִּין' שְׂאִינוֹ נִתְהַפֵּךְ
 ל'נִזּוֹן'.

כִּגְזוֹן: אִם אוֹכַל אֲכִילָה שְׂאִין הַטֵּבַע סוֹבֵלֶת
 אוֹתוֹ - אִזְי אֵינוֹ מִתְעַכֵּל, וְאֵינוֹ
 מִתְהַפֵּךְ ל'נִזּוֹן', רַק הַגּוֹף מְקִיא אוֹתוֹ.

כִּן הוּא בְּחִינָה זֹו מְמַשׁ: כִּי אֵינוֹ נֶאֱכַל כָּלֵל
 לְהַצַּדִּיק, אֵף שֶׁמְקַרֵּב אֲצֵלוֹ - כִּי הַצַּדִּיק
 אֵינוֹ יָכוֹל לְסַבְּלוֹ, וּמְקִיא אוֹתוֹ.

וְהוּא בְּחִינַת הַפְּתוּב בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל (וַיִּקְרָא
 ית, כח): **"כִּפְאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי"** -
 דְּהִינּוּ: שְׂאִינָה יָכוֹלָה לְסַבְּלוֹ לְהִיזוֹת נֶאֱכַל
 אֲצֵלָה, שִׁית־הַפֶּן לְמַהוּתָהּ, רַק הִיא מְקִיאָה
 אוֹתוֹ, הֵשֶׁם יִצִּילֵנוּ.

לְקוֹטֵי-מוֹהַרְןַן ח"א קנב: כְּשֶׁבֶא נִשְׁמָה קְדוּשָׁה
 לְעוֹלָם עִם הָעֲנַפִּים הַשְּׂיִכִּים לָהּ - אִזְי הַקְּלִפָּה מְסַבֶּבֶת
 אוֹתָהּ. רַק נִשְׂאָר 'פְּתַח' נֶגֶד אַמוּנָה, שֶׁכִּנְגַד הָאַמוּנָה
 הַפְּתַח פְּתוּחַ. וּמִחֲמַת 'פְּגָם הָעֲנַפִּים' חֲסוּ-וְשִׁלּוּם, מְשַׁלִּיכִין
 אוֹתָם מִשָּׁם, דְּהִינּוּ: שְׁמִשְׁלִיכִין אוֹתָם מִן הָאַמוּנָה.

וְאִזְי אֵין יָכוֹלִין לְכַנֵּס, דְּהִינּוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל 'שְׂרָשָׁם', שֶׁהוּא
 ה'נִשְׁמָה' הַנּוּ"ל - כִּי לְפַעְמִים מְשַׁלִּיכִין וּמְפִילִין אֶחָד מִן
 הָאַמוּנָה, כְּעֵין מַה שְׁמַצִּינוֹ שְׂאִמְרוּ רַז"ל (זֶהָר אַחֲרֵי עֵב)
 עַל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל הַמַּתִּים שְׂאִינָם רְאוּיִים לְקַבֵּר
 בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל: "וְתִבּוּאוֹ וְתִטְמְאוֹ אֶת אֶרְצִי וְנִחַלְתִּי" וְכוּ'
 (יִרְמְיָה ב, ז).

וְהִנֵּה 'סְתִימַת הַפְּתַח' הַנּוּ"ל, דְּהִינּוּ: הָאַמוּנָה, עַל-יַדֵּי 'פְּגָם
 הָעֲנַפִּים' כִּנּוּ"ל - הוּא רַק לְפִי שְׁעָה. וְאַחֲר־כֵּן נִפְתַּח הַפְּתַח
 כִּבְתַּחֲלָה. הִינּוּ: שְׁבַעַת שְׁצַרִּיכִין לְהַשְׁלִיךְ לַחוּץ אֶת מִי
 שְׂאִין רְאוּי לְהִתְקַרֵּב, אִזְי הַקְּלִפָּה הַמְסַבֶּבֶת הַנּוּ"ל, שֵׁישׁ בְּהַ
 פְּתַח כִּנְגַד אַמוּנָה כִּנּוּ"ל, הִיא מִתְגַּבֶּרֶת וּמִתְקַרְבֶּת
 וּמִתְפַּשֵּׁטֶת גַּם עַל הַפְּתַח הַנּוּ"ל, וְאִזְי אֵין יָכוֹל לְכַנֵּס. וְתַכְפֵּף
 אַחֲר־כֵּן חוֹזֵר הַפְּתַח וְנִפְתַּח כִּבְתַּחֲלָה.

וְכַשֵּׁיִשׁ חֲסוּ-וְשִׁלּוּם רַבּוּי פְּגָמִים הַרְבֵּה, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה יֵשׁ כַּח
 לְהַסְבּוֹב הַנּוּ"ל לְהִתְפַּשֵּׁט עַל הַפְּתַח לְבָלִי לְהַנִּיחַ לְכַנֵּס כִּנּוּ"ל
 - אִזְי מִתְיָרְאִין וְחוֹשְׁשִׁין שֶׁלֹּא יִסְתַּם הַפְּתַח לְגַמְרֵי חֲסוּ-
 וְשִׁלּוּם, עַל-יַדֵּי הַתְּגַבְּרוֹת הַקְּלִפָּה הַמְסַבֶּבֶת. וְאִזְי מִעֲמִידִין
 שָׁם בְּפְתַח הַנּוּ"ל 'יִרְא־שָׁמַיִם', שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ עוֹמֵד לְשִׁמּוֹר
 שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ שָׁם. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הוּא תוֹעֵלֶת נֶגֶד הַקְּלִפָּה
 הַמְסַבֶּבֶת הַנּוּ"ל - שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לָהּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְפַּשֵּׁט עַל
 הַפְּתַח, מִחֲמַת ה'יִרְא־שָׁמַיִם' שְׁעוֹמֵד שָׁם.

וְעַל-יַדֵּי 'מְסִירַת-נֶפֶשׁ', דְּהִינּוּ שְׁמוּסָר נִפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל לְנַסֵּעַ
 וּלְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק, עַל-יַדֵּי-זֶה אֶפְשֶׁר לְדַבֵּק עֲצָמוֹ אֵלָיו.
 אֵךְ אִי-אֶפְשֶׁר שְׂיֵאִיר אֵלָיו 'חֻקְמָה', דְּהִינּוּ ה'מַח' בְּעַצְמוֹ.
 וְהֵשֶׁם-יִתְבָּרֵךְ יִמְהַר הַגְּאֵלָה בְּכָלֵל וּבְפֶרֶט.

עֵין בְּזֶהָר תְּרוּמָה (קמ: קמא), הוֹבֵא ב'פְּרָדִס', 'שְׁעַר־
 הַתְּמוּרוֹת', פְּרָק ב: **"בְּאַרְעָא קְדִישָׁא מִתְתַּקְנָא כְּלָא"** וְכוּ',
 עֵין-שָׁם הֵיטֵב מַה שְׁכַתּוּב שָׁם: "פְּרִיסָא קְלִישָׁא, שְׁנַפְרָס
 עַל הַפְּתַח". וְעַל-פִּי הַסּוּד הַנּוּ"ל - הוּא בְּחִינַת ה'יִרְא־
 שָׁמַיִם', שֶׁהוּא בְּחִינַת: **"פְּרִיסָא קְלִישָׁא"**. וְכַמְבָּאָר שָׁם
 בְּזֶהָר: **"לְמַעַל אֵי אֶפְשֶׁר"**, וְגַם הַקְּלִפָּה אִי-אֶפְשֶׁר לָהּ
 לְהִתְפַּשֵּׁט עַל הַפְּתַח מִחֲמַת ה'פְּרִיסָא קְלִישָׁא', עֵין-שָׁם.
 וְהוּא מְמַשׁ מַה שְׁכַתּוּב לְעִיל בְּעֵגּוֹן ה'יִרְא־שָׁמַיִם, וְדוּק
 הֵיטֵב וְתַבִּין נִפְלְאוֹת.

וְגַם עֵין בְּסִפֵּר **"טוֹבֵי-הָאָרֶץ"**, שְׁשָׁם מְדַבֵּר גַּם-כֵּן מִעֵין
 אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְהֵבִן הַדַּבֵּר הֵיטֵב לְדַמוּת מְלֶתָא לְמְלֶתָא, כִּי
 הַכֵּל אֶחָד עִם הַנּוּ"ל.

י
 (ח"א קלה)

כְּשֶׁמְקַבֵּל וּמְכַבֵּד ה'יָמִים-טוֹבִים', וּמְקַבֵּל
 'אוֹר הַגְּדוֹל שֶׁל יוֹם-טוֹב',
 שֶׁהוּא בְּחִינַת 'צַדִּיק' - נִתְבַּטֵּל ה'גְּדוֹלוֹת' שֶׁלוֹ,
 כִּי טַבַּע ה'קְטָנוּת', שִׁיתְבַּטֵּל לְגַבֵּי 'גְּדוֹלוֹת'.

וְזָהוּ גַּם-כֵּן עֵגּוֹן הַמְבָאָר בְּמְקוֹם אַחַר (ח"א
 קכט) עַל פְּסוּק (בַּמִּדְבָּר יג, לב): **"אֶרֶץ"**

אֶכְלֶת יוֹשְׁבֵיהָ" - כִּי ה'קִטְנוֹת' בְּטֹל לְגַבִּי
 גְּדֵלוֹת, וְנֹאכַל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְּדִיק.

יא.

(ח"א קפז)

וּלְךָ ה' הַחֶסֶד, כִּי אַתָּה תִשְׁלַם לְאִישׁ
 כְּמַעֲשָׂהוּ" (תהלים סב, יג). הִינּוּ: שֶׁהוּא
 חֶסֶד גָּדוֹל מֵאֵת הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרֵךְ, "שֶׁהוּא מְשַׁלֵּם
 לְאָדָם מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה" (סנהדרין צ). - שֶׁעַל-
 יִדְיָזָה הוּא מְבִינ לְפִשְׁשׁ בְּמַעֲשָׂיו, וְלִידַע
 הַחֶטָּא שֶׁפָּגַם בוֹ, וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה.

אֲךָ דַע: שֶׁעַקֵּר מַה שֶׁמְשַׁלֵּם הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרֵךְ
 'מִדָּה בְּמִדָּה', הוּא בְּ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל',
 כְּמָה שֶׁכָּתוּב (איוב כ, כז): "יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ
 וְאֶרֶץ מִתְקוֹמָהּ לוֹ".

"אֶרֶץ" - הִינּוּ בְּחִינּוֹת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

"הִיא מִתְקוֹמָהּ לוֹ" - וְשֵׁם 'נִתְגַּלָּה
 עֲוֹנוֹ' - כִּי שֵׁם מְדַקְדָּקִין "לְשֵׁלֵם
 לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ", 'מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה'.

וְזָה שֶׁכָּתוּב עַל 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' (במדבר יג,
 לב): "אֶרֶץ אֶכְלֶת יוֹשְׁבֵיהָ" - רֵאשִׁי-
 תְבוֹת: "אַתָּה תִשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ".

וְעַל-כֵּן הַיּוֹשְׁבִים שָׁם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ
 לָהֶם עַל-הֶרֶב יִסּוּרִין - מִחַמַּת
 שֶׁמִּמֶּהֱרִין שָׁם לְשֵׁלֵם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ.

"וַיִּבְנוּ הָעָם בַּלִּילָה הַהוּא" (במדבר יד, א)

יב.

(ח"ב ז, יא)

נִמְצָא לְהֵלֵךְ בַּפְּסוּק (במדבר יד, יט): "סִלַּח
 נָא לְעֵינֵי הָעָם הַזֶּה".

"אֲשֶׁר עֵינֵי בְּעֵינֵי נִרְאָה אַתָּה ה'" (במדבר יד, ד)

יג.

(ח"א י, ח)

הַתּוֹרָה בְּנִגְלָה - הוּא בְּחִינַת: "עֵינֵי בְּעֵינֵי"
 (במדבר יד, ד).

"כָּלֵב בֶּן יִפְנֵה" (במדבר יד, ו)

יד.

(כוכבי-אור, טיחות וספורים ממוהרנ"ת ז"ל ט)

מִזְהַרְנֵת ז"ל דְּבַר פְּעַם-אַחַת מִתְדַּרְךָ
 הַקְּדוּשָׁה שֶׁל 'הַנְּעוּר בַּלִּילָה'
 שֶׁגָּלָה רַבְּנוֹ ז"ל (לקוטי מוהר"ן ח"א נב). וְאָמַר אָז:
 עוֹד יִהְיֶה זְמַן שִׁיְהִיָּה הַדְּרָךְ הַזֶּה דְרָךְ
 כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים, כְּמוֹ עֶכְשָׁנוּ הִיא דְרָךְ כְּבוֹשָׁה
 לְרַבִּים לְהַנִּיחַ טְלִית וְתַפְלִין בְּכָל בֶּקֶר.

וְאוֹדוֹת הַפְּחָדִים שִׁישׁ בָּזָה - עַל-זֶה
 נֶאֱמַר מַה דְּאִיתָא בְּזִהְרֵי-הַקְּדוּשָׁה
 פְּרִשְׁתָּ שְׁלַח (קנח): בְּעֵינֵי הַלִּיכַת כָּלֵב לְחַבְרוֹן
 לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת, וְלֹא נִתְיָרָא
 מִהֶעֱנָקִים: "מָאן דְּאִיהוּ בְּדוּחְקָא לֹא
 אֶסְתַּפַּל מִיָּדִי - כִּךָ כָּלֵב בְּגִין דְּהוּא בְּדוּחְקָא
 לֹא אֶסְתַּפַּל מִיָּדִי, וְאַתָּא לְצַלָּאָה עַל קַבְרֵי
 אַבְהֹן" וְכוּ'.

[מִי שֶׁהוּא בְּדַחַק, לֹא מִסְתַּפַּל כְּלוּם, כִּךָ 'כָּלֵב' מִשּׁוּם שֶׁהִיָּה
 בְּדַחַק לֹא הִסְתַּפַּל כְּלוּם, וּבָא לְהַתְפַּלֵּל עַל קַבְרֵי אֲבוֹת].

וְכֵן כָּל-אָדָם, מִי שִׁיּוֹדַע וּמַחֲשֵׁב עֲצָמוֹ
 הַיָּטֵב, שֶׁכִּתְרָה-עֵינֵי יִפְרָחוּ יָמָיו,
 וַיִּצְטַרְךָ לְתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן מִכָּל מַעֲשָׂיו, וְלֹא
 יוֹתְרוֹ לוֹ עַל שׁוּם דְּבַר וְכוּ', מִי שֶׁמַּחֲשֵׁב אֶת-
 עֲצָמוֹ עַל-כָּל-זֶה, בּוֹדֵאי לֹא יִבִּיט עַל שׁוּם
 מְנִיעָה מִהַפְּחָדִים וְכוּ'.

וּמִכָּל־שֹׁכֵן שְׁבָאֵמֶת אֵין בָּזָה שׁוֹם פֶּחַד כָּלָל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל בְּפֵרוּשׁ בְּעֵת שֶׁדָּבְרוּ לְפָנָיו מִזֶּה: "שָׂאֵם הָיָה לוֹ בְּיַחֲדָי, הָיָה מְשַׁלְּחוֹ יַחֲדָי בְּלִילָה לְשָׂדֵה, וְלֹא הָיָה חוֹשֵׁשׁ לְשׁוֹם דָּבָר".

וְאָמַר זֹאת עַל כָּל אָדָם: שְׂאֵין לְפֶחַד כָּלָל מְשׁוֹם דָּבָר, כִּי "שְׁלוּחֵי מִצְוֶה אֵינָן נִזְקָקִין" (פְּסָחִים ח:), בְּפֶרֶט מִצְוֶה כְּזֹאת.

"טובה הארץ מאד מאד" (במדבר יד, ז)
- מעלת ושבח ארץ ישראל -

טו.

(ח"א נה, אב-בסוף)

דַּע: כִּי לְרֹאוֹת בְּמַפְלְתָם שֶׁל רְשָׁעִים, אִי־אֶפְשָׁר אֶלֶּא עַל־יַדֵּי בְּחִינַת 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל וְכו'.

וְלֹה־מְשִׁיךְ בְּחִינַת 'קִדְשַׁת אֶרְצ־יִשְׂרָאֵל' עִכְשָׁו בְּגִלּוֹת, שֶׁהִיא תַּחַת יַד הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא, וְאֵין יִכְלֹת בְּקִדְשָׁתָהּ לְהַתְּגַלּוֹת - אֲף־עַל־פִּיכֵן יִכּוֹלִין לְגַלּוֹת וְלֹה־מְשִׁיךְ קִדְשָׁתָהּ אֶפְלוּ בְּגִלּוֹת הַמֶּר הַזֶּה, עַל־יַדֵּי 'הַתְּנוּצָצוֹת אֹרֹךְ זְכוּת־אֲבוֹת' וְכו'.

וְזֶהוּ (תהלים קה, ד): "בִּקְשׁוּ פָנָיו תָּמִיד" - כִּי עַל־יַדֵּי "תָּמִיד", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּה" - תִּזְכּוּ לְמִצְא "פָּנֵי ה'" (תהלים לה, יז) - כִּי עַל־יַדֵּי 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', תִּזְכּוּ לְרֹאוֹת בְּהַ'כְּרִיתוֹת רְשָׁעִים'.

טז.

(ח"א קנה)

'אַרְד־אֲפִים' תְּלוּי בְּ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', כִּי שָׂם זֹכִים לְבְּחִינַת 'אַרְד־אֲפִים'.

כִּי 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים לז, א): "שֹׁכֵן אֶרֶץ וְרֵעָה אֲמוּנָה", וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּתוּבוֹת ק"י): "כָּל הַדָּר בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֶלּוֹף".

וְעַל־יַדֵּי 'אֲמוּנָה' זֹכִין לְבְּחִינַת 'אַרְיִכַת־אֲפִים' - דְּהֵינּוּ שֶׁלֹּא יוּכַל לְבַלְבְּלוֹ שׁוֹם מוֹנֵעַ וּבְלַבּוֹל מַעְבוֹדָתוֹ.

נִמְצָא: שֶׁעַקֵּר עֲבוֹדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, זֹכִין עַל־יַדֵּי 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'אַרְיִכַת־אֲפִים', בְּחִינַת 'כַּח הַגּוֹדֵל' וְכַח הַצּוֹמֵחַ'.

שֶׁעַל־יַדֵּי־זֶה זֹכִין לְהַתְּחַזֵּק בְּעֲבוֹדָתוֹ, וְלַבְּלִי לְהַסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעַכְבּ וּמַבְלַבֵּל, שְׂאִי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְעֲבוֹדַת־הַשֵּׁם בְּאֵמֶת כִּי־אֵם עַל־יַדֵּי־זֶה.

וְעַקֵּר גְּדֹל הַהִשְׁתַּקְּקוֹת וְהַהִתְּלַהֲבוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עַל־יַדֵּי־הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה מִתְּלַהֵב לְ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל כָּל־כֶּךָ - הָיָה רַק בְּשִׁבִיל מִדָּה זֹאת שֶׁל 'אַרְיִכַת־אֲפִים', מִחֲמַת שֶׁרָאָה שֶׁשָּׂם בְּ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' זֹכִין לְבְּחִינַת 'אַרְד־אֲפִים'.

וְצָרִיךְ כָּל־אָדָם לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: שִׁיְהִיָּה לוֹ כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים לְ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל, וְגַם שִׁיְהִיָּה גַעְגּוּעִים לְכָל הַצְּדִיקִים לְ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל. [עֵינֵינוּ לְהַלְוֹ מִבְּאוּר־הַלְקוּטִים' בְּעֵנֵינוּ זֶה].

וְהוּא סִגְלָה לְהַפְעֵם וְלַעֲצֹבוֹת - כִּי "כָּל הַפּוֹעֵם כָּאֵלוּ עוֹבֵד עִבּוֹ"ם" (שְׁבֹת קה:), אֲבָל 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'אַרְד־אֲפִים', 'הַפֶּךָ הַפְעֵם'.

וְזֶה: שֶׁקִּדְּם 'קְרִיאַת־שְׁמַע' שֶׁהוּא 'אֲמוּנַת הַיְחוּד', אֲנִי מִבְּקָשִׁים: "וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ

יח.

(ח"ב ה, י)

לְעֵתִיד יִחַדֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּבַחֲיַנְתָּ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - כִּי אַז יִתְגַּלֶּה: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּרֵא הַכֹּל.

וְעַקֵּר 'קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הוּא: שֶׁשֵּׁם הַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ 'תָּמִיד', בְּבַחֲיַנְתָּ (דְּבָרִים י"א, יב): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּה מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה".

וְלְעֵתִיד שִׁיחַדֵּשׁ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּבַחֲיַנְתָּ 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - אַז יִתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עַל־יְדֵי 'הַשְּׂגָחָה' לְבַד, כְּמוֹ 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', וְאִז יִתְבַטֵּל ה'טָבַע' לְגַמְרֵי, וְיִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל־יְדֵי 'הַשְּׂגָחָה' לְבַד, בְּחִינַת 'נִפְלְאוֹת שְׁלֵא כְּדָרְךְ־הַטָּבַע'.

יט.

(ח"ב מ)

'טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', יְכוּלִין לְצִיר לִפְנֵי מִי שִׂיזְדַּע 'טַעַם שְׂכָל'. כִּי רַק מִי שֶׁהוּא אִישׁ בּוֹר, אִי־אֶפְשָׁר לוֹ לִידַע זֹאת.

אָבֵל מִי שִׂיזְדַּע מִשְׂכָּל, כְּגוֹן 'לוֹמְדִים' שְׁמַרְגִּישִׁים מְעַט טַעַם הַשְּׂכָל בְּפִשְׁט וְקִשְׂיָא כְּדָרְךְ הַלוֹמְדִים, אוֹ חֲכָמִים בְּחֻכְמוֹת אַחֲרוֹת, שְׁמַרְגִּישִׁים טַעַם שְׂכָל - יְכוּלִין לְהַבִּין 'טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כִּי "אֹיֶרָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים" (בְּבֵא־בִתְרָא קִנְחָ: זִתְר פְּנֻחָס רִמָּה: וְעוֹד).

וְטַעַם הַחֲכָמָה וְהַשְּׂכָל, בְּוֹדָאֵי יָקָר מְאֹד - אֵךְ עַקֵּר 'מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', הוּא רַק עַל־יְדֵי 'הַשְּׂגָחַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ', וּמַחֲמַת שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מִסְתַּכֵּל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים י"א, יב): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּה מְרֵאשִׁית

קוֹמְמִיּוֹת לְאֶרְצֵנוּ" - הֵינּוּ שְׂאֲנוּ מִבְּקָשִׁים וּמִתְגַּעְגְּעִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִים לְאִמּוּנָה, הֵינּוּ 'קְרִיאַת־שְׁמַע' שֶׁהוּא 'אִמּוּנָה'.

[שְׂבַח־הַר"ן ח"א כב: לְתַכְלִית שְׂבִירַת מִדַּת הַכַּעַס מִהַפֵּךְ אֶל הַפֵּךְ, דְּהֵינּוּ לְהַתְּהַפֵּךְ לְטוֹב גְּמוּרָה, שְׁלֵא יִכַּפַּת לָהּ כָּלֵל וְכָלֵל שׁוֹם דְּבָרָה, וְיִהְיֶה רַק טוֹב בְּלִי שׁוֹם צַד קַפְיָדָא בְּעוֹלָם - זָכָה רַבְּנוּ ז"ל רַק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵתְבַטֵּל הַכַּעַס בְּתַכְלִית הַבְּטוּלָה, וְנַעֲשֶׂה טוֹב מִמָּשׁ, שֶׁאֶפְלוּ מִי שֶׁהִיָּה עוֹשֶׂה לוֹ כָּל הַרְעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לֹא הִיָּה בְּלִבּוֹ שׁוֹם צַד שְׂנֵאָה וְקַפְיָדָא עָלָיו, אֲדַרְבָּא הִיָּה אוֹהֲבוֹ וְלֹא הִיָּה בְּלִבּוֹ עָלָיו כָּלֵל, כִּי הִיָּה רַק כְּלוּ טוֹב מִמָּשׁ].

[לְקוֹטִי־הַלְכוֹת, תְּפַלִּין ה, יז: אָמַר רַבְּנוּ ז"ל עַל־עַצְמוֹ: "שְׂזָכָה לְבַחֲיַנָּה זֹאת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה לוֹ 'אֲרִיכַת־אִפִּים' כְּזֶה, שְׁלֵא יְהִיָּה בְּלִבּוֹ שׁוֹם צַד כַּעַס וְקַפְיָדָא, אֶפְלוּ עַל הַשׁוֹנֵא הַגְּדוֹל שְׁלוֹ שְׁעוֹשֶׂה לוֹ כָּל הַיְסוּדִים, אִי־עַל־פִּי־כֵן אֵין לוֹ בְּלִבּוֹ עָלָיו שׁוֹם שְׂנֵאָה וְקַפְיָדָא". וְזֶה עַקֵּר בְּחִינַת 'אֲרִיכַת־אִפִּים'].

יז.

(ח"א רלד)

לְזָכוֹת לְזֶה שִׁיּוֹכַל לְהַדְמוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ לְהַבְדִּיל בֵּין אֹר וְחֹשֶׁךְ - הוּא עַל־יְדֵי 'הַשְּׂגָחָה'. וְזֶה זֹכִין עַל־יְדֵי 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּכָל הַקְּדוּשׁוֹת, כִּי "שֵׁם כָּל הָעֵשֶׂר קְדוּשׁוֹת" (פְּלִים פ"א מ"ו).

וְעַל־כֵּן נֹאמַר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל (דְּבָרִים י"א, יב): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּה" - כִּי שֵׁם הוּא רַק 'הַשְּׂגָחָה'.

וְזֶה (תְּהַלִּים טז, ח): "שׁוֹיְתִי ה' לְנִגְדֵי תָּמִיד" - הֵינּוּ: כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְהַשׁוֹזֵת וּלְדַמּוֹת עַצְמִי לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

אֲזִי: "לְנִגְדֵי תָּמִיד" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִדְרָשׁ (מִדְרָשׁ תְּהַלִּים קה): "אֵין 'תָּמִיד' אֶלָּא 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', שֶׁנֹּאמַר: תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּה".

שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל־יָדָה נַעֲשֶׂה כְּלִי' לְקַבֵּל מִנְעָמֵי־הָעֲלִיּוֹן, שְׁעַל־יָדֶיֶזָה ה' הוֹלֵדָה'.

נא.

(ח"ב עה)

הַצְדִּיק־הָאֱמֶת מַחִיָּה עֲצָמוּ בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁהוּא 'אִישׁ־פְּשׁוּט', מִה'דְּרָךְ שֶׁל נְסִיעַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶה בְּחִינַת "אוֹצֵר מִתְּנַת הַנֶּסֶם, שְׁמִי שְׂאִין לֹו שׁוֹם זְכוּת כָּלֵל מְקַבֵּל מִשָּׁם" (שְׁמוֹת־רַבָּה מֵה, ו), וְה'צְדִיק' בְּשָׁעָה שֶׁהוּא 'אִישׁ פְּשׁוּט', מְקַבֵּל מִשָּׁם.

וְעַל־כֵּן מֹשֶׁה רִבְּנוּ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם כְּשֶׁבִקֵּשׁ לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בִּקֵּשׁ מִתְּנַת־הַנֶּסֶם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ג, כג): "וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה'", בְּחִינַת 'מִתְּנַת־הַנֶּסֶם'.

וְעַקֵּר 'כַּח קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - הוּא עַל־יָדֵי בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיא, ו): "כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם".

כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית א, א): "בְּרֵאשִׁית" וְכוּ': "שֶׁבִשְׁבִיל־זֶה פָּתַח בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹא יֵאמְרוּ גְזֻלָּנִים אֲתֶם וְכוּ', עַל־כֵּן פָּתַח בְּרֵאשִׁית, כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ בְּרֵא הַכֹּל, וּבְרֵצוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם וּבְרֵצוֹנוֹ וְכוּ'".

נִמְצָא: שֶׁעַקֵּר 'כַּח אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הוּא מִבְּחִינַת "עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם" (אָבוֹת פ"ה מ"א), שֶׁהֵם בְּחִינַת "כַּח מַעֲשֵׂיו" - שְׁעַל־יָדֶיֶזָה הָיוּ יִשְׂרָאֵל יְכוֹלִים לִילֵךְ וּלְכַבֵּשׁ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

[שיחות־הַר"ן קנג; יְמֵי־מוֹהַרנ"ת ח"א נא: וְאֵז אָמַר (לְפָנַי אֲמִירַת הַתּוֹרָה הַנִּלְו): "שֶׁהוּא מַחִיָּה עֲצָמוּ עִתָּה רַק בְּמָה שֶׁהָיָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל". וּמִתּוֹךְ שִׁיחָה זֹאת הִתְחִיל לְדַבֵּר וּלְבָאֵר כָּל עֲנָן הַנּוֹרָא הַהוּא, אִיךְ מַחִיָּה אֵת עֲצָמוּ בַּעַת הַפְּשִׁיטוֹת מִה'דְּרָךְ שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְשֶׁבָּזָה מַחִיין אֵת כָּל הַפְּשׁוּטִים שֶׁבְּעוֹלָם וְכוּ'.]

הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה" - עַל־יָדֶיֶזָה "אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְקֻדְשֶׁת" (פְּלִים פ"א מ"ו), וְ"אוֹיְרָה מַחֲפִים" וְכוּ'.

וְעַל־שֵׁם־זֶה נִקְרָא 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - שֶׁמְקַבֵּלֶת קִדְשָׁתָהּ מִבְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה מט, ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר" - עַל יָדֵי ה' הִתְפָּאֵרוֹת שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִתְפָּאֵר בְּנִשְׁמוֹת־יִשְׂרָאֵל. (עֵינן בַּפְּנִיִם, וּב'לְקוּסְטִי־הַלְכוּת' בְּרַפְת־הַמְזוּן ד).

נ.

(ח"ב עא)

דַּע: כִּי יֵשׁ מַחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ מַחִין שֶׁל חוּץ־לְאֶרֶץ'.

וְגַם ה'מַחִין שֶׁל חוּץ־לְאֶרֶץ', מְקַבֵּלִים וַיּוֹנְקִים מִה'מַחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - כִּי עַקֵּר הַמּוֹחַ וְהַחֲכָמָה הִיא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה טז, ד): "אִין חֲכָמָה כְּחֲכָמַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל" וְכוּ'.

וְכֹל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְכֹל אֶחָד כְּפִי חֵלְקוֹ שֵׁישׁ לוֹ בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כֵּן הוּא מְקַבֵּל וַיּוֹנֵק מִה'מַחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'.

וְדַע: כִּי מַחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת 'נַעֲמִים', וְ'מַחִין שֶׁל חוּץ־לְאֶרֶץ' הֵם בְּחִינַת 'חֻבְלִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (זְכַרְיָה יא, ז): "לֹאֶחָד קָרָאתִי נַעֲמִים וְלֹאֶחָד קָרָאתִי חֻבְלִים".

וְאָמְרוּ רַז"ל (סְנֵהֲדִין כד): "נַעֲמִים, אֵלֶּו תְּלַמְדֵי־חֲכָמִים שֶׁבְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁמְנַעֲימִים זֶה לָזֶה בְּהִלְכָה. 'חֻבְלִים, אֵלֶּו תְּלַמְדֵי־חֲכָמִים שֶׁבְּחוּץ־לְאֶרֶץ שֶׁחֻבְלִים זֶה לָזֶה בְּהִלְכָה".

וַיֵּשׁ 'צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ 'צְדָקָה שֶׁל חוּץ־לְאֶרֶץ'. וְעַקֵּר הוּא: ה'צְדָקָה

כב.

(ח"ב קט)

אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - הוא תקון גדול לפגם-הברית.

כג.

(ח"ב קטז)

כַּשְׁהִיָּה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, ספרו לו שם החשובים שקבעו שם דירתם: שקדם שהיו בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לא היו יכולים לצייר לעצמן שְׂאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עומדת בזה העולם, והיו סוברים שהוא עולם אחר לגמרי, לפי גדל קדשת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל המבאר בספרים ומפרש בתורתנו הקדושה. עד אשר באו לשם, וראו שְׂאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל היא בזה העולם ממש.

כִּי בְּאֵמֶת: בְּדַמוֹת וּתְמוֹנָה, אין חלוק בלל בין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל ובין שאר מדינות להבדיל, וְאֶף־עַל־פִּי־כֶן היא קדושה מאד מאד בתכלית הקדשה עצומה ונוראה מאד. אשרי הזוכה להלך שם אפלו ארבע אמות וכו', כֹּאֲשֶׁר הִפְלִיגוּ חז"ל וכל הספרים בעצם קדשתה הגדולה והנוראה.

וְסִפֵּר רַבֵּנוּ ז"ל זאת - כי הוא ענין נצרך מאד לכמה ענינים שבני-אדם נבוכים בהם בטעותים.

כִּי יֵשׁ טוֹעִים סוֹבְרִים: שְׂצָרִיכִין לְהַכִּיר אֶת הַצְּדִיק או שֶׁאֵר דָּבָר שֶׁבִּקְדֻשָּׁה לְהַכִּירוֹ בְּפָנָיו בְּצִלְמוֹ וּדְמוּתוֹ, שִׁיְהִי מְשַׁנָּה בְּדַמוֹתוֹ וּבַתְּנוּעוֹתָיו דִּיקָא.

וּבְאֵמֶת לא כן הוא - כי הוא בְּדַמוֹת וְצִלְמֵם כְּכֹל הָאֲנָשִׁים, ואין בו שום שנוי, וְאֶף־עַל־פִּי־כֶן הוא ענין אחר לגמרי.

וְכֵן אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּאֵמֶת היא מְבֻדָּלָת וּמִפְרֶשֶׁת לְגַמְרֵי מִשְׁאֵר אֲרָצוֹת, בְּכֹל עֵינֵינָה וּבַחֲיִנּוֹתֶיהָ.

וְאָמַר: "שְׂאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהּ רִקִּיעַ אַחֵר מִשְׁאֵר אֲרָצוֹת", וכמוכן בזהר-הקדוש פרשת תרומה (קנא: - וּבְזָהַר וַיִּקְהַל רַט.) - אֵךְ אֶף־עַל־פִּי־כֶן, בְּגִשְׁמִיּוֹת לְפִי מֵרָאָה עֵינֵי הָאָדָם, אין רואים שום שנוי בין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְשְׂאֵר אֲרָצוֹת, כִּי אִם מִי שְׂזוֹכָה לְהֵאֱמִין בְּקִדְשָׁתָהּ, יִכּוֹל לְהַבְחִין קֶצֶת הַחֲפָרֶשׁ.

כד.

(שבחי-הר"ן ח"ב ה'דז)

בְּעָרֵב חג הפסח (שנת תקנ"ח) אמר: "שבזאת השנה יהיה בודאי בארץ הקדושה וכו' - יהיה איד שיהיה הוא יסע בודאי, כי רבו כבר שם, ומעוטא בטר רבא אזלא".
[ווארן די גרעסטע העלפט איז שוין דארט].

וְאָמַר: "אֲנִי רוֹצֵה לְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי יוֹדֵעַ גְּדֹל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲפוּבִים שִׁיְהִיוּ לִי עַל־זֶה בְּלִי שְׂעוֹר וְעֶרֶף, אֵךְ כֹּל זְמַן שֶׁהַנֶּשְׁמָה בְּקֶרְבִּי, כֹּל זְמַן שִׁיְהִי לִי רוּחַ חַיִּים בְּאָפִי, אֲמַסֵּר נַפְשִׁי וְאֶסַּע בְּכֹל פְּחֵי לְשָׁם, וְה' הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה".

וְאָמַר: "עַל כֹּל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה שָׁל נְסִיעַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, יִהְיֶה לִי מְסִירַת נֶפֶשׁ".

וְאָמַר: "אֲנִי רוֹצֵה לְנַסֵּעַ מִיַּד אִיד שִׁיְהִי, אֲפִלּוּ בְּלִי מְעוֹת, אֵךְ מִי שִׁירָצָה לְרַחֵם עָלַי יִתֵּן לִי מְעוֹת עַל הוֹצָאוֹת".

וְתַכְּף נִסְעוּ אֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ בְּעִירוֹת הַסְּמוּכִים וּקְבְּצוּ מִיַּד אִיזָה סָךְ וְכוּ', וְנַסְעוּ מִיַּד בְּזִרְיוֹת מִבֵּיתוֹ בַּח"י אִיר וְכוּ'.

ואחר שגמר התורה, שאלתי אותו: "מה פונתכם במה שאמרתם שארץ-ישראל היא גדולה כל-כך, ושזה עקר נצחון המלחמה?!"

ונער בי וענה ואמר: "פונתי 'ארץ-ישראל' הזאת בפשיטות עם אלו הבתים והדירות! ואמר: "איך מיין טאקע דאס, 'ארץ-ישראל' מיט די שטיבער מיט די הייזער!" [פונתי לזה, 'ארץ-ישראל' הפשוטה, עם אלו החדרים והבתים].

כלומר: שכל פונתו במה שהאריך במעלת 'ארץ-ישראל', פונתו בפשוטו על 'ארץ-ישראל' הזאת שבני-ישראל נוסעים לשם, שרצונו: שכל איש ישראל, כל מי שרוצה להיות איש ישראל באמת, יסע ל'ארץ-ישראל', ואף-על-פי שיש לו מניעות רבות על זה, ישבר כל המניעות וילך לשם, כי זה עקר נצחון המלחמה, פשוטו לבוא ל'ארץ-ישראל'.

וזו אשר העיר לבני ביותר וחזק אותי ביותר, לעבר על כל המניעות הרבות שהיה לי בלי-שעור, לשבר כלם ולבוא ל'ארץ-ישראל'.

ברוך-השם אשר היה בעזרי, לשבר מניעות ובלבולים ועפובים כאלה, ולבוא לשם בשלום, ולחזר בשלום.

פעם-אחת בפספר רבנו ז"ל מעצם המניעות והסכנות שהיה עליו בסטאמבול, ואיך שהיה בסכנה גדולה קדם שבא ל'ארץ-ישראל' וכו' - אז ענה ואמר לנו: שאנחנו יכולים לבוא ל'ארץ-ישראל' בנקל!"

כה.

(שבחי-הר"ן ח"ב כח)

היה מתפאר עצמו מאד, במה שזכה להיות בארץ-ישראל. וגם בסוף ימיו אמר: "שהוא מתיח עצמו מאד, במה שזכה להיות בארץ-ישראל".

כו.

(שיחות-הר"ן יא; חיי-מוהר"ן רטו)

אמר: שיש לו שמחה גדולה על שזכה להיות בארץ-ישראל - כי במה מניעות, וכמה בלבולים, וכמה מחשבות, וכמה עפובים וסכסוכים, היו לו על ענין הנסיעה ל'ארץ-ישראל', ומניעות מחמת קמון - והוא קפץ על כלם, וגמר העבדה בשלמות, והיה בארץ-ישראל.

כז.

(חיי-מוהר"ן טו)

אחר שאמר התורה "תשעה תקונין" (לקוטי-מוהר"ן ח"א כ), ושם מדבר הרבה ממעלת ארץ-ישראל: "שזה עקר נצחון המלחמה פשוטו לבוא ל'ארץ-ישראל'" וכו'.

ובפרט בעת שאמר התורה באר הדבר יותר, כי אז התחיל בהתחלת התורה תכף לדבר מארץ-ישראל, ואמר בזו הלשון:

"מי שרוצה להיות יהודי, דהינו לילך מדרגא לדרגא, אי-אפשר בי-אם על-ידי ארץ-ישראל. וכשמנצחין המלחמה אז נקראין "איש מלחמה" (שמות טו, ג).

כי קדם שמנצחין המלחמה - אז "אל יתהלך חגור במפתח" (מלכים-א כ, יא). רק כשמנצחין המלחמה - אז הוא "איש מלחמה"!

כֹּאמֹר: שְׁעֲלִינוּ לֹא יִתְגַבְּרוּ מְנִיעוֹת
כַּאֲלֹה וּסְכָנוֹת כַּאֲלֹה כִּמּוֹ שֶׁהָיוּ
עָלֵינוּ, וְאִם נִרְצָה, נוּכַל לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
בְּנִקְלָה.

אֲךָ אֱהִי־עֹלֵי־פִי כֵן בּוֹדָאֵי גַם אֲנַחְנוּ צְרִיכִים
לְהִיּוֹת מְרַצִּים לְסַבֵּל יְסוּדִים וּלְשַׁבֵּר
מְנִיעוֹת קֹדֶם שֶׁבֹאִין לְשֵׁם - כִּי "אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, הִיא אַחַת מִשְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁנִּתְּנּוּ
עֲלֵי־יְדֵי יְסוּדִים" (בְּרִכּוֹת ה.), כִּמּוּבָא שָׁם
בְּמֵאמֶר הַנ"ל.

וּפְעַם־אַחַת אָמַר (נִמְצָא גַם בְּמִי־מוֹהַר־נ"ח ח"א
לו): "יֵשׁ שְׁנַדְמָה לָהֶם
שְׂרוּצִין וְנִכְסָפִין מְאֹד לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
אִם הָיוּ יְכוּלִים לְסַע לְשֵׁם בְּהִרְחָבָה, אֲבָל לֹא
בְּצַעַר וְדַחֵק!

וּבְאַמְתָּ: אֵין זֶה רְצוֹן שְׁלָם - כִּי מִי
שְׂרוּצָה לָבוֹא בְּאַמְתָּ לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, צְרִיךְ לֵילֵךְ גַּם דְּגָלִי, וְכִמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
לְאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית יב, א): "לָךְ לָךְ וְכוּ", "לָךְ"
דִּיקָא.

נח.

(חֵי־מוֹהַר־ן קמ)

רַבְּנּוּ ז"ל אָמַר: שְׁקֹדֶם שֶׁבָּאִים לְגַדְלוֹת,
צְרִיכִין לְפַל בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת -
וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא גַּדְלוֹת דְּגַדְלוֹת, עַל־כֵּן
צְרִיכִין לְפַל בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת.

וְעַל־כֵּן לֹא הָיָה יְכוּל הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל
לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא הָיָה
יְכוּל לִירֵד לְתוֹךְ קַטְנוֹת פְּזָה.

וְהוּא ז"ל זָכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־
יְדֵי גְדֹל הַקַּטְנוֹת, שִׁירַד לְשֵׁם
בְּחֻכְמָתוֹ הָעֲצוּמָה לְקַטְנוֹת מְפֹלָג, קַטְנוֹת
דְּקַטְנוֹת, עַד שֶׁזָּכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
שֶׁהוּא גַּדְלוֹת דְּגַדְלוֹת.

וְעַצֵּם הַהֲשָׁגָה שֶׁזָּכָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - אִלּוּ
כָּל הַיָּמִים דָּיו וְכוּ, אֵין מִסְפִּיק
לְבָאָר - אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה מִי שֶׁיִּזְכָּה
עַל־יְדֵי בְּנִיסָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְהֲשִׁיגָה מְפֹלָגָת
עֲצוּמָה וְעֲלִיוֹנָה כְּזוֹ, עַד שֶׁעָלָה לְמַעְלָה
וּמְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה גְבוּהָ מְאֹד.

נט.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַמְזוּן ד, יד - עַל־פִּי לְקוּטֵי־
מוֹהַר־ן ח"ב מ, מ' מִי שִׁיּוּדַע מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל')

אִי־אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְנִצָּח
מְלַחְמָה זֹאת, שֶׁהִיא עֵקֶר כָּל־
כָּל הַמְּלַחְמוֹת שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי - כִּי־אִם
עַל־יְדֵי 'עֲקֻשְׁנוֹת גְּדוֹל מְאֹד'. [עַיֵן־שָׁם בְּאֵרִיכוֹת
בְּעֵינֵי ה'הַתְּפָאָרוֹת' שֶׁהִשְׁמִי־יִתְבָּרֵךְ מִתְּפָאָר עִם ה'עֲקֻשְׁנוֹת'
הַזֹּאת].

ל.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַמְזוּן ד, טז - עַל־פִּי
לְקוּטֵי־מוֹהַר־ן ח"ב מ, מ' מִי שִׁיּוּדַע מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל')

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּתִיב (דְּבָרִים ח, ט): "לֹא
תַחֲסֹר כָּל בָּהּ" - שֶׁהַשְּׁפַע
הַנִּמְשָׁכֶת מִשָּׁם, אֵין בָּהּ שׁוּם חֶסְרוֹן, "כִּי שָׁם
צְוָה ה' אֶת הַבְּרָכָה" (תְּהִלִּים קלג, ג), בְּחִינַת
(מְלָאכֵי ג, י): "וְהִרְיָקְתִּי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלֵי דֵי".

שִׁזְהוּ הַחֶפֶץ מִבְּחִינַת (קַהֲלַת־רַבָּה א, יג): "אֵין
אָדָם מֵת וְחָצִי תְּאוֹתוֹ בְּיָדוֹ" -
דְּהֵינּוּ: שֶׁלְעוֹלָם חָסֵר לוֹ.

אֲבָל ה'שְׁפַע דְּקֻדְשָׁה' שֶׁל 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
הִיא בְּחִינַת 'שְׁפַע כְּפוּלָה', שֶׁאֵין בָּהּ
שׁוּם 'חֶסְרוֹן', בְּחִינַת "בְּרָכָה עַד בְּלֵי דֵי" -
"שִׁיבְלוּ שְׂפָתוֹתֵיכֶם מִלּוֹמַר דֵּי" (שְׁבֹת לב:
תַּעֲנִית ט, כב: מִפּוֹת כג:ג) - שֶׁהַשְּׁפַע כְּפוּלָה
וּמְכַפֵּלֶת יוֹתֵר מִמָּה שְׂרוּצָה.

וְזֶה בְּחִינַת ה'שְׁפַע שֶׁל שְׁבֹת, ד'מִנָּה
מִתְּבָרְכִין כָּל שְׂתָא יוֹמִין" (אֲהַר יִתְרוֹ)

נֶאֱחָז בָּהֶם הַזְהָמָא שֶׁל חוּץ-לְאָרֶץ, שֶׁהִיא
'אֶרֶץ-הָעַמִּים' - עַל-כֵּן מִתְגַּבֵּר הָרַע שֶׁבָּהֶם,
וּמִבְּלִבְלִין מִחַ הָאָדָם, וְגוֹרְמִים לוֹ 'מְנִיעוֹת'
גְּדוֹלוֹת מֵ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ יִגִּיעָה
לְשִׁבְרָם.

כִּי בַּאֲמַת: זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַבוֹרָא-
יִתְבַּרְךָ, שֶׁעָקַר כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם,
הֵם רַק 'מְנִיעַת הַמּוֹח'.

כִּי כָּל מַה שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה בַּאֲמַת, יָכוֹל לִגְמוֹר
כְּרִצוֹנוֹ, וְאִין שׁוּם מְנִיעָה שֶׁתּוֹכֵל
לְמַנְעוֹ, וְעָקַר הַמְּנִיעָה, הִיא רַק מַחֲמַת
שֶׁעֲדִין אֵינּוּ מְאֲמִין בְּדַעְתּוֹ בְּשִׁלְמוֹת כְּרִאוּי
שֶׁהוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת דָּבָר זֶה, וְשַׁחֲיוֹ
הַנְּצַחִים תְּלוּיִים בָּזֶה.

כִּי אִם הָיָה הָאָדָם מְאֲמִין בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁהִיא בַּאֲמַת - בּוֹדָאִי לֹא
הָיָה שׁוּם מוֹנֵעַ בְּעוֹלָם שִׁיּוּכָל לְמַנְעוֹ, וְלֹא
הָיוּ כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם נַחֲשָׁבִים בְּעֵינָיו
לְמְנִיעוֹת כָּלֵל.

וּבַאֲמַת אֵינָם מְנִיעוֹת כָּלֵל - כִּי הַמְּנִיעָה
הַגְּדוֹלָה הוּא: שֶׁצָּרִיכִין לַעֲבֹר
בְּשְׁנֵי יָמִים לְדֶרֶךְ רְחוֹק כְּזֶה. וְהֵלֵא אָנוּ רוֹאִים
אֲלֵפִים-וּרְבֻבוֹת בְּנִי-אָדָם, שֶׁפּוֹרְשִׁין עֲצָמָן
לְיָמִים לְמִרְחוֹק יוֹתֵר מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁבִיל
סֶפֶק רֹחַ. זֶה נוֹסֵעַ לְמֵאֲרָסֶעֱלִיָּא, וְזֶה
לְלוֹנְדוֹן, וְזֶה לְאֲמֵרִיקָא שֶׁרְחוֹק מְאֹד, מְכַל-
שָׁכֵן לְסֵטְאנְבִיל וְלַעֲפוֹ שֶׁשְׂכִּיחִים עוֹבְרִים
וְשָׁבִים הֲרֵבָה.

וְאִם מְנִיעָה מַחֲמַת מְמוֹן - הֵלֵא אָנוּ רוֹאִים
כְּמָה עֲנִיִּים שֶׁמְשִׂיאִין בְּנִיָּהֶם
וּבְנוֹתֵיהֶם, וּמוֹצִיאִים עֲלֵיהֶם הוֹצָאוֹת הֲרֵבָה,
שֶׁעוֹלָה הֲרֵבָה יוֹתֵר מֵהוֹצָאוֹת הַנְּסִיעָה
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל - וּמֵאִין לוֹקָחִים אֵלָיו
הַהוֹצָאוֹת? - הֵלֵא הוּא רַק מַחֲמַת שֶׁהֵם

(פ.ח.), שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת (שְׁמוֹת טז, כב): "לָהֶם
מִשְׁנָה", בַּחֲנִינַת 'שִׁפְעַת כְּפוֹלָה' הַנִּל - כִּי
'שִׁבְתָּ' וְ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' הֵם בַּחֲנִינָה אַחַת.

לא.

(לְקוּטִי-הַלְכוֹת, בְּרַכַּת-הַפְּרוֹת דִּה - עַל-פִּי לְקוּטִי-
מוֹהַר"ן ח"ב ע"א, 'חֲבָלִים נִפְלוּ לִי בְּנְעִימִים')

גְּדוֹל הַיִּסּוּרִים שֶׁצָּרִיכִין לְסַבֵּל קִדְם שְׁבִאִין
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְעֵצָם רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת
בְּלִי שְׁעוֹר שֶׁצָּרִיכִין לְשַׁבֵּר קִדְם שְׁבִאִין
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַז"ל (בְּרַכּוֹת ה):
'שֶׁאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא אֶחָד מֵהַדְּבָרִים שְׁבִאִין
עַל-יְדֵי יִסּוּרִים' - "עָקַר הַיִּסּוּרִים, הֵם
הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל" (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן ח"א
כ).

וְכַל-זֶה נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנִינַת הַחֻבְלִים, שֶׁהֵם
לְשׁוֹן 'חֲבָלָה' וְ'יִסּוּרִים' - דִּהְיִנּוּ:
'מְנִיעוֹת' שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת 'מַחֲלָקָת'.

כִּי כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הֵם בַּחֲנִינַת
'מַחֲלָקָת', כִּי הָאָדָם רוֹצֵה כָּהֵן, לְנַסֵּעַ
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְהַמְּנִיעוֹת עוֹמְדִים כְּנִגְדּוֹ,
וְחוֹלְקִים עָלָיו וְרוֹצִים לְמַנְעוֹ חִסּוֹ וְשָׁלוֹם.

וְכַל-זֶה נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנִינַת הַחֻבְלִים, שֶׁהֵם
הַ'מּוֹחִין שֶׁל חוּץ-לְאֶרֶץ, שֶׁהֵם
בַּחֲנִינַת 'מַחֲלָקָת'.

הֵינּוּ: מַחֲמַת שֶׁ'הַחֻבְלִים' רוֹצִים לְהַתְּתַקֵּן
עַל-יְדֵי הַנְּעִים' - עַל-כֵּן תִּכְרַח
כְּשֶׁהָאָדָם נִתְעוֹרֵר לִילֵךְ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שְׂאִזִּי
כְּפִי הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ וְתִשׁוּקָתוֹ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
נִמְשָׁךְ עָלָיו הָאָרֶה מִבַּחֲנִינַת הַנְּעִים-הָעֲלִיוֹן,
שֶׁהֵם הַ'מּוֹחִין שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' - אִזִּי תִכְרַח
בָּאִים הַ'חֻבְלִים, וְנוֹפְלִים בְּנְעִימִים כְּדִי
לְהַתְּתַקֵּן.

וּמַחֲמַת שֶׁ'הַחֻבְלִים, שֶׁהֵם הַ'מּוֹחִין שֶׁל
חוּץ-לְאֶרֶץ, בַּחֲנִינַת 'מַחֲלָקָת' -

מִשְׁתוֹקְקִים כָּל־כָּף לְהִשָּׂא בְּנִיחָם
וּבְנוֹתֵיהֶם, וּמִצָּפִים לְהִשָּׂם־יִתְפָּרֵךְ, עַד
שֶׁהִשָּׂם־יִתְפָּרֵךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּכָל מַה שֶּׁמְכַרַח
לָהֶם.

מִכָּל־שִׁפְךְ אִם הָיוּ מִשְׁתוֹקְקִים בְּאֶמֶת,
וְהָיוּ חוֹשְׁבִים מִחֲשֻׁבוֹת
וְתַחֲבוּלוֹת עַל־זֶה לָבוֹא לָשֵׁם - בּוֹדָאֵי הָיָה
הִשָּׂם־יִתְפָּרֵךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּלִי סֶפֶק.

וְעַל־כֵּן אִם הָיָה הָאָדָם מֵאֲמִין בְּקִדְשֵׁת
אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק מֵאֲלֹף בְּמוֹ
שֶׁהָיָה בְּאֶמֶת - בּוֹדָאֵי הָיָה כָּל אָדָם רֵץ
וּפּוֹרַח לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - בְּמוֹ מִי שֶׁהָיָה רֵץ אִם
הָיָה יוֹדֵעַ שִׁימְצָא שֵׁם בּוֹדָאֵי אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת
אֲדוּמִים - שֶׁבוֹדָאֵי הָיָה רֵץ לָשֵׁם בְּכָל כַּחוֹ -
וְלֹא הָיָה שׁוֹם מוֹנֵעַ שִׁימְנַעְהוּ - וְהָיָה לוֹוֶה
וּמוֹכֵר כָּל אֲשֶׁר לוֹ עַל הוֹצָאוֹת - וְהָיָה פּוֹרַח
לָשֵׁם בְּזִרְיּוֹת וּבְבַהֲלָה גְדוֹלָה.

מִכָּל־שִׁפְךְ וְכָל־שִׁפְךְ אִם הָיָה הָאָדָם מִשִּׁים
לָלוֹ שִׁבַּח אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל -
שֶׁכָּל הַתּוֹרָה כְּלָה מְרֵאשָׁה לְסוּפָה מְלֵאָה
מִשִּׁבַּח אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ' וְכוּ' - וּבִפְרָט
בְּשָׂר סְפָרִים, בְּגִמְרָא וּבְמִדְרָשִׁים וּשְׂאֵר
סְפָרִים, שֶׁמְבַאֵר בְּכֻלָּם מְגִדֵּל 'שִׁבַּח אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל', וּמַעֲלָת הַזּוֹכֵה לִישֵׁב בָּהּ, וְאִפְלוּ
לִילָךְ בָּהּ אַרְבַּע־אֲמוֹת. וּבִפְרָט בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ
ז"ל, שֶׁמְבַאֵר בְּכַמָּה תּוֹרוֹת מְגִדֵּל 'קִדְשֵׁת
אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', וְשֶׁכָּל קִדְשֵׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
תְלוּיָהּ בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - פּוֹק עֵינָיו וְתִשְׁכַּח.

וְעַל־כֵּן אִם הָיָה הָאָדָם מִשִּׁים לָבוֹ לָזֶה
בְּאֶמֶת - בּוֹדָאֵי אֵינן שׁוֹם מְנִיעָה
שִׁימְנַעְהוּ. וְעַקֵּר הַמְנִיעָה הוּא רַק 'מְנִיעַת
הַפֶּחַח' וְכוּ' וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת 'פְּנֵם הַמְרַגְלִים', 'מוֹצְאֵי דְבַת
הָאֶרֶץ רָעָה" (בַּמִּדְבָּר יד, לז), שֶׁאֲמָרוּ (שם)

יג, כז-כח): "בָּאֲנֹנוּ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ,
וְגַם אֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ הִיא וְזֶה פְרִיָּהּ.
אָפֶס כִּי עָז הָעָם וְכוּ'".

הִינֵנוּ: שֵׁישׁ שָׁם 'שִׁבְעָה עֶמְמִין' שֶׁנִּמְשָׁכִין
מִהָרַע שִׁבְחוּבָלִים, שֶׁאֵינָם מְנִיחִין
לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְבַחֲיַנַּת 'נַעַם' - כִּי לֹא
רָצוּ לְהֵאֲמִין שֵׁישׁ כַּח בְּיִשְׂרָאֵל לְשִׁבְר וּלְבַטֵּל
ה'חֻבְלִים', וּלְשִׁבְר כָּל ה'מְנִיעוֹת' שֶׁבְּעוֹלָם.
וְכוּ'.

לב.

(יְמִי־מוֹהֲרַנ"ת ח"א טו)

וְעַל שִׁבְת־קִדְשׁ בָּאוּ אוֹרְחִים, וְאֶחָד מֵהֶם
הָיָה מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְסִפֵּר רַבֵּנוּ ז"ל
עַמּוֹ מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל: "שֶׁבוֹדָאֵי בַּהֲכַרַח שֶׁהָיוּ
לוֹ גַּעְגּוּעִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל".

לג.

(יְמִי־מוֹהֲרַנ"ת ח"ב הַקִּדְמָה)

בְּהִיּוֹת רַבֵּנוּ ז"ל בְּלַעֲמִפְרָגוֹ, יָשַׁב עִם
אֲנָשִׁים בְּסַעֲדַת־הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל
שִׁבְת־קִדְשׁ שָׂאז הוּא רַעוּאֲדִרְעוּיָן, וְדַבֵּר אָז
הִרְבֵּה מְגִדֵּל קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּרִצּוֹן
וְהִשְׁתוֹקְקוֹת עֲצוּם עַד מְאֹד.

עַד שֶׁהִחְשִׁיד הַלִּילָה, וְלֹא הִכְנִיסוּ עֲדוּיִן נֵר
לְבֵיתוֹ, וְהִרְגִּישׁוּ הָאֲנָשִׁים שִׁישְׁבוּ
אֲצֵלוֹ: שֶׁהִתְחִיל לְגוּעַ. וַיִּצְעֲקוּ לְהִבִּיא נֵר
לְבֵית, וְעוֹרְרוּ וְהִקִּיצוּ אוֹתוֹ. וְהִבִּינוּ אָז: אֲשֶׁר
בְּגִלְלֵ גְדֹל הִשְׁתוֹקְקוֹתוֹ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּלָתָהּ
נִפְשׁוֹ לְצֵאתָ.

לד.

(יְמִי־מוֹהֲרַנ"ת ח"ב א)

'קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' מִסְפִּיק לְכַלְנֵנוּ, כִּי
כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מְגִדוֹל וְעַד
קַטָּן, יֵשׁ לוֹ אִיזָה חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם

חיינו, שם קדשתנו, שם ביתנו, שם ארצנו,
שם אדמתנו, שם חלקנו, שם גורלנו.

ובחוץ לארץ אנהנו גרים, בארץ נטה
ללון המתגולל בחוצות
ובשוקים וברחובות, כי אין זה אדמתנו
וחלקנו כלל.

ועל-כן נקראת חוץ-לארץ, חוץ דיקא
- כי בחוץ אנו עומדים, בחוץ
ממש, ואין איש מאסה אותנו הביתה, עד
אשר נבוא על אדמת הקדש.

לה.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב כה)

גם רבנו ז"ל נסע לארץ-ישראל בשעת
מלחמה גדולה. ואם מי אנכי להשוות
עצמי לרבנו ז"ל וכו' - אה-על-פי-כן לענין
דבר שבקדשה, מחיב אפלו הקל-שבקלים
לבקש גדולות, באשר שמעתי מפיו-הקדוש
בעצמו.

אדרבא: אני מחיב למסר נפשי יותר
ויותר אלה פעמים לבוא לארץ-
ישראל - כי רבנו ז"ל אפלו קדם שבא
לארץ-ישראל, היתה קדשתו ופרישותו
ומעלתו וצדקתו גבוה ונשגב ונעלה מאד
מאד בתכלית המעלה, ולא נסע לארץ-
ישראל כי אם לפעל להשיג השגות נשגבות
יותר ויותר, כי "לגדלתו אין הקר"
(פמבאר בשבחי-הר"ן ח"ב).

אבל אנו יתמי דיתמי - אנו צריכין
להתגולל ברפש וטיט, ולרחש על
הארץ בין נחשים ועקרבים, עד שנזפה
לנשק עפר ארץ-ישראל, ולהתגולל
בעפרה הקדושה, ולשאב מאוירה הקדוש
והנורא.

ואה-על-פי שאין אנו יודעים כלל מהו
ארץ-ישראל - הלא גם אין
אנו יודעים מהו ציצית ומהו תפלין, ומהו
ספה ו'לולב, וכיוצא וכו', וכי חסו-שלום
נפטר מפעשות המצוות מחמת שאין אנו
יודעין טעמן.

כמו-כן אנו חיבין להתגולל לארץ-
ישראל, אה-על-פי שאין אנו
יודעים מהו ארץ-ישראל, כי כבר הודיעה
לנו התורה הקדושה בעצמה, ורבותינו ז"ל
בגמרא ובמדרשים, ובפרט רבנו ז"ל
בתורותיו הנוראות, שכלם גלו לנו מגדל
מעלת ארץ-ישראל, ושכל קדשת איש
הישראלי תלויה בארץ-ישראל.

ואם אין אנו זוכים לקבוע דירתנו שם
מחמת גדל המניעות שיש לכל אחד
ואחד על-זה, על-כל-פנים נזפה להיות שם
פעם-אחת כל ימי חיינו, לילך שם ארבע
אמות על-כל-פנים, שגם זה טוב מאד, כמו
שהפליגו רבותינו ז"ל (כתבות קיא).

וגם אולי על-ידי-זה שנלך שם ארבע
אמות, נזפה אחר-כך לנסע עוד
הפעם לקבוע דירתנו שם.

ועל-כל-פנים, איך לא נחוש להיות
פעם-אחת במקום חיינו,
במקום קדשתנו, בארץ המדה שהבטיח
הקדוש-ברוך-הוא לאבותינו פמה פעמים,
והזר התבטחה פמה פעמים הרבה בלי
שעור לגדל חבתה.

לו.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב מט)

ספר לי אחד מאנשי-שלומנו: שהיה אצל
רבנו ז"ל בעת שפבר אחז בדרך

לבד נשפּע מנשמת ודעת רבנו ז"ל להיות
ביכלת לקבל מאתו. כן בענין 'ארץ-ישראל'
- כי בה לבד נשפּע ונתן מאור ודעת
אדמו"ר ז"ל, להיות ביכלת לקבל מאתו.

לת.

(באור-הלקוטים, השמטות בסוף הספר)

מה שאמר רבי אברהם (ב"ר נחמן) ז"ל על
ענין 'ארץ-ישראל': כי בא אצלו במוחו
בהיותו בברסלב על ציון מוהרנ"ת זיע"א,
ענין גורא על ארץ-ישראל: "כי עתה בזה
הזמן, הנסיון הגדול והמניעה היותר גדולה
מדרכי הקדשה פראוי - בודאי היא ארץ-
ישראל!"

וכמו שאמר רבנו ז"ל ומובא בלקוטי-
מוהר"ן סימן כ': "כי היום, המניעות
הגדולות מארץ-ישראל, הם: "מוצאי דבת
הארץ" (במדבר יד, לו), ולא היום! - וכמו
שאמר רבנו ז"ל על-עצמו: "כשהאדם כבר
מדלג על הכל, עוד צריך לעמוד בנסיון,
שלא לחלק עליו כלל חסוּשלוּם!"

וכן היום - הנסיון לכל הוא: "שלא לחלק
כלל חסוּשלוּם על הנסיעה מפל בני-
ישראל, לארץ-ישראל!"

ושיתפּללוּ היום על הצדיקים:
"שיחשקו לארץ-ישראל
פראוי!" - כמובא בלקוטי-מוהר"ן סימן
קנ"ה.

וכן להתפּלל על אנ"ש היום:
"שישתוקו כלם לארץ-ישראל!"

נסיעתו הקדושה לנסע לארץ-ישראל,
ונמצא אז איש אחד מאנשי-שלוֹמנו, עשיר
קצת ומיחס גדול, ונתאזה מאד לנסע עם
רבנו ז"ל לארץ-ישראל והרבה עליו רעים
לבקש: "שיקה אותו עמו לארץ-ישראל!"

ענה ואמר רבנו ז"ל להאיש הנ"ל: "אתה
חפץ לנסע לארץ-ישראל, מפני מה
אין אתה נוסע?! - השיב לו: "אם תקחו
אותי עמכם, אסע עמכם מיד!"

ענה רבנו ז"ל ואמר לו: "מה טעם יש לך
שאתה רוצה לנסע לארץ-ישראל,
בודאי מכרח שיש לך טעם, כי הלא גם
ישמעאלים וערביים נוסעים לארץ-
ישראל!" - והשיב לו מה שהשיב!

ואחר-כך נזדעזע רבנו ז"ל, והפך פניו
מאיש הנ"ל, ודבר אל העולם
בהתלהבות גדול, וכל דבריו היו פגחלי-אש
כדרכו, וענה ואמר: פשוּעים באמת לבא
לארץ-ישראל, יאמר: 'אם אקה אותו יסע?'
- כך רוצים לבא לארץ-ישראל?

הלא פשוּעים לבוא לארץ-ישראל,
צדיקין לילך רגלי - כי השם-יתברך
אמר לאברהם (בראשית יב, א): "לך לך מארצה
וממולדתך וכו', אל הארץ" - "לך" דיקא,
שצדיקין לילך רגלי' ממש כדי לזכות לבוא
לארץ-ישראל. ואמר זאת בהתלהבות גדול
מאד.

והנה דבורים אלו, חזקו את לבי מאד,
בענין הנסיעה לארץ-ישראל וכו'.

לז.

(באור-הלקוטים, השמטות בסוף הספר)

כמו שאין ביכלת לקבל מאדמו"ר ז"ל,
זולת באמצעות מוהרנ"ת ז"ל, כי בו

לט.

(ספר-המדות, עניני 'ארץ-ישראל')

[א] על-ידי ישיבת ארץ-ישראל, משיגין השגחת השם-יתברך על העולם (ארץ-ישראל ח"ב א).

[ב] לפי החדוש שאדם מחדש בתורה, פן נמשך לו הארה מקדשת ארץ-ישראל (ארץ-ישראל ח"ב ב; חדישין דאורייתא ח"ב א).

[ג] על-ידי השתוקקות שאדם משתוקק לביאת ארץ-ישראל, על-ידי-זה נשפע פרנסה גדולה (ארץ-ישראל ח"ב ג).

[ד] מי שהוא מפרנס את הרבים, על-ידי-זה ממשיך הברכה מארץ-ישראל לחוץ-לארץ (ארץ-ישראל ח"ב ד; צדקה ח"ב טז).

[ה] מי שמשתוקק לארץ-ישראל, על-ידי-זה מעורר השתוקקות אצל אביו ואמו, הינו נשמותיהם, ובאים לארץ-ישראל, והקדוש-ברוך-הוא בא עמם ומצפים ומשתוקקים אליו (ארץ-ישראל ח"ב ה).

[ו] על-ידי הממון שנותן לעניי ארץ-ישראל, על-ידי-זה ממונו נתקיים בידו (ארץ-ישראל ח"ב ו; צדקה ח"ב יז).

[ז] המעשר מסגל לעשירות, דוקא בארץ-ישראל (ממון לג).

[ח] על-ידי השתוקקות שאדם משתוקק לקבורת ארץ-ישראל, על-ידי-זה נשפע פרנסה גדולה (ממון ח"ב ז).

[ט] הדר בארץ-ישראל, שרוי בלא עון (תשובה יח).

"וְאַתֶּם אַל תִּירְאוּ אֶת עַם הָאָרֶץ, כִּי לַחֲמֹנֵי הֵם, סֹר צֶלֶם מֵעֲלֵיהֶם, וְה' אֲתֵנוּ אֶל תִּירָאם" (במדבר יד, ט)

מ.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת אברהם, הינו בחינות "בעל נפש" (משלי כג, ב) - אזי בודאי כל אכילותיו וסעודותיו בבחינת "לחם הפנים" (שמות לה, יג)

וזוה בחינת (שמואל-א כא, ז): "לחם הם ביום הלקחוז" - הינו: "לחם הפנים" - הם "לחם חם", דרגין ד'אברהם, שהוא בחינת (בראשית יח, א): "כחם היום".

ואז כל העפויים וכל הפוכבים ומזלות שהם תחתיהם, כלם טורחין בשביל זה האיש.

בבחינת (תהלים קי, א): "שב לימיני", בחינת אברהם. "עד אשית אויביך הדום לרגליך" (שם) - שהם טורחים בשביל פרנסתך.

בבחינת (במדבר יד, ט): "לחמנו הם סר צלם מעליהם" - פי "מראה חמה עמקה מן הצל" (בבא-בבא פד.), "חמה", בחינת: "כחם היום", בחינת "לחם חם".

אבל כש"סר צלם" - אזי נתעלה ונתראה "מראה חמה", דרגה ד'אברהם, והם נשפלים תחתיו, בבחינת: "עד אשית אויביך הדום" וכו'.

ולעתיד יתגלה בחינת 'פנים', פי עכשו "פני ה'", מסתר בדרך הטבע, בהנהגת המזלות, ו"מראה החמה עמקה מן צלם", ועפויים נקראים 'צל', כמו שקתוב (ישעיה יח, א): "צלצל כנפים", שה'כנפים' וה'הסתר' שהנהגתו מכנף ומסתר בהם.

כִּי אָף שִׁישְׂרָאֵל עֶקֶר - עַל-כִּלְזָה הָעֵבוּרִים
מִכֶּסֶן עֲלֵיהֶם, כָּאֵלוֹ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם
עַל-יַדֵּי הַכּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת בְּעֶצְמָן.

אֲךָ לְעֵתִיד-לְבוֹא - יַעֲבִיר אוֹתָם, וְאִז
יִקְיָם: "סֵר צֶלֶם", וַיִּתְגַּלֶּה 'אֹר
הַשֶּׁמֶשׁ', בְּבַחֲיִנוֹת (מִלְאֲכֵי ג, כ): "וַיִּזְרַחֲהָ לְכֶם
יְרֵאֵי שְׁמֵי שְׁמֶשׁ", לֹא כִּמוֹ שֶׁהָיוּ מִקְדָּם
"מֵרְאֵה חִמָּה עֲמֻקָּה".

"וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח ה' כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֵר"
(בַּמִּדְבָּר יד, יז)

כ"ח אֲתִנּוּן דְּמָרָא מִדְּמָאָה דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית.
דְּאֲתִמֵּר בְּהוֹן: "וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח ה'". (זֶהר פְּנִיחָס רַמְד:)
"וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח אֲדִנִּי" - וְאִיְהִי כ"ח אֲתִנּוּן
דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. (תַּקּוּנֵי-זֶהר קַמְז:)

מב.

(ח"א יטו)

בְּשִׁמְעֶכֶּה ה' טוֹב-שִׁבְתֵּרְגוּם' וּמִשְׁלִים אֵת
ה' לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, "שָׁבוּ נִבְרָא
הָעוֹלָם" (בְּרָאשִׁית-רַבָּה יח, ד) - עַל-יַדֵּי-זֶה
נִתְעוֹרְרִין וְנִתְגַּדְּלִין הַכַּח שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם. כִּי
כָּל דְּבַר יֵשׁ בּוֹ כִּמְהָ 'צְרוּפֵי-אוֹתִיּוֹת' שֶׁבוּ
נִבְרָא זֶה הַדְּבַר.

וְזֶה (בַּמִּדְבָּר יד, יז): "וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח ה'
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֵר". "לְאֹמֵר, דָּא
גְּלוּי עֲרִיּוֹת" (סְנַחֲדְרִין נו:), הֵינּוּ בְּחִינַת
ה' מְדוּרָה שֶׁל תְּאֻוֹת-נְאוּף' שֶׁל ה' שְׁבָעִים
אֲמוֹת, 'שְׁבָעִים לְשׁוֹן', שֶׁנִּתְבַּטַּל עַל-יַדֵּי
ה' דְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ.

וְזֶהוּ: "כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֵר" - הֵינּוּ כִּפְי
ה' דְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁעַל-יַדֵּיו
נֶאֱסַר עֲרִיּוֹת וְנִתְבַּטַּל 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' [שֶׁהָרַע
הַפּוֹלֵל שֶׁל 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' שֶׁכָּל הַשְּׁבָעִים-לְשׁוֹן כְּלוּלִין בּוֹ,
נּוֹפֵל וְנִתְבַּטַּל עַל-יַדֵּי לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ] - כְּמוֹ-כֵן "יִגְדַל
כַּח ה'".

כִּי כִּפְי הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁמִּשְׁלִים אֵת ה' דְּבוּר
שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת
'שְׁבִירַת וּבִטּוּל תְּאֻוֹת-נְאוּף' - כֵּן נִתְגַּדַּל
וְנִתְעוֹרַר "כַּח ה'" שֶׁבְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית -

מא.

(ח"א נזו)

עֶקֶר הַמּוֹרָא שְׁמִתִּירָאִין מִן הָאָדָם,
בְּבַחֲיִנַת (בְּרָאשִׁית ט, ב): "וּמּוֹרָאֲכֶם
וְחִתְכֶם" - אֵינּוּ אֶלָּא עַל-יַדֵּי ה' צֶלֶם
אֱלֹקִים" שֶׁבְּפָנֵי הָאָדָם (בְּרָאשִׁית א, כז), וְעַל-יַדֵּי
ה' צֶלֶם, ה' אָדָם' הוּא 'אָדָם', וּכְשֶׁ"סֵר צֶלֶם"
(בַּמִּדְבָּר יד, ט), [או: וּכְשֶׁסֵּר 'צֶלֶם'] - אֲזִי יוֹצֵא
מ'גֹּדֵר אָדָם' ל'גֹּדֵר בְּהֵמָה, וְאִז "סֵר מוֹרָאוֹ"
(שְׁבַת קנא:).

וְעֶקֶר ה' צֶלֶם' הַמְּאִיר בְּפָנֵי הָאָדָם - הִיא
'חֻכְמוֹת הַבוֹרָא', שֶׁנִּתֵּן לְאָדָם יִתְרוֹן
עַל הַבְּהֵמָה, הִיא הַמְּאִירָה בְּפָנֵי אָדָם, בְּבַחֲיִנַת
(קִהְלֶת ח, א): "חֻכְמוֹת אָדָם תְּאִיר פְּנֵינוּ".

וְ"עַל-יַדֵּי ה' פְּעֵס', אִם חָכֵם הוּא חֻכְמוֹתוֹ
מִסִּתְּלֻקָת" (פְּסָחִים סו:), וְאִז
"צֵלוֹ סֵר", וּפְנִיּוֹ נּוֹפְלִים, בְּבַחֲיִנַת (בְּרָאשִׁית ד,
ו): "לְמָה חָרָה לָךְ וְלְמָה נָפְלוּ פְּנֵיךְ". וּכְשֶׁאִין
לוֹ 'פְּנֵי אָדָם' - אֲזִי "מוֹרָאוֹ סֵר" (שְׁבַת קנא: זֶהר
מִשְׁפָּטִים קכח: בְּרָאשִׁית-רַבָּה לז, יב) - כִּי "נִמְשַׁל
בְּבַחֲמוֹת" (תְּהִלִּים מט, יג), וְצָרִיו מְצָרִים לוֹ.

וְעַל-יַדֵּי ה' צֶלֶם' וְה' תְּעֵנִית' - מִתְקַן פְּנֵינוֹ,
וּמִחֲזִיר לְעֶצְמוֹ 'חֻכְמוֹתוֹ', שֶׁהִיא
'צֵלְמוֹ' הַמְּאִיר בְּפָנָיו.

וְאִז הַכֹּל יֵרָאִים מִמֶּנּוּ, וְ"אוֹיְבָיו נּוֹפְלִים
לְפָנָיו". "לְפָנָיו" דִּיקָא - כִּי עֶקֶר

שֶׁהֵם הָאוֹתִיּוֹת שֵׁישׁ בְּכָל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבְּעוֹלָם.

[לְקוֹטִי-עֲצוֹת, קִדְשָׁה א: וְזֶה זֹכֵיךְ עַל-יְדֵי קִדְשַׁת הַלְשׁוֹן וְהַדְּבֹר שֶׁמְקַדְּשִׁין אוֹתוֹ בְּדַבּוּרִים קְדוּשִׁים].

”ה' אָרַךְ אֲפִים וְרַב חֶסֶד נָשָׂא עֵינָיו וּפָשַׁע וַיִּנְקָה לֹא יִנְקָה פֶקֶד עֵינָיו אָבוֹת עַל בָּנִים עַל שְׁלֵטִים וְעַל רַבְעִים” (בַּמִּדְבָּר יד, יח)

”אָרַךְ אֲפִים” - לְצַדִּיקִים וְלְרָשָׁעִים.

(רש"י: סְנַהֲדְרִין קִיא.)

מג.

(ח"א, ח, א"ב-ג"ד)

הַנֵּה יָקָר גְּנוּחֵי וְנָה (שְׁקוּרִין: קְרַעְכֶּץ) מֵאִישׁ יִשְׂרָאֵל, כִּי הוּא שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹנוֹת.

כִּי עַל-יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁהוּא הַרוּח־הַחַיִּים, נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּ', וְהוּא גַם-כֵּן 'חַיּוֹת הָאָדָם, כִּי 'חַיּוֹת-הָאָדָם' הוּא הַנְּשִׁימָה וְכוּ'.

נִמְצָא: כִּי עֵקֶר 'חַיּוֹת כָּל הַדְּבָרִים' הוּא בְּבַחֲנֵת רוּחַ. וְכַשֵּׁי שֶׁ'חֶסְרוֹן בְּאִיזָה דָּבָר, עֵקֶר הַ'חֶסְרוֹן, הוּא בְּבַחֲנֵת הַרוּח־הַחַיִּים שֶׁל אוֹתוֹ הַדְּבָר, לְאֲשֶׁר הַרוּחַ הוּא הַמְּקִים הַדְּבָר - וְהַ'אֲנַחָה' הוּא 'אֲרִיכַת-הַנְּשִׁימָה'.

וְהוּא בְּבַחֲנֵת (שְׁמוֹת לד, ו): "אָרַךְ אֲפִים" - דְּהֵינּוּ (פְּרָגוּם שָׁם; יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב ה"א): "מֵאֲרִיךְ רוּחָה".

וְעַל-כֵּן בְּשִׁמְתָאֲנַח עַל הַ'חֶסְרוֹן וּמֵאֲרִיךְ רוּחָה, מִמְּשִׁיךְ 'רוּח־הַחַיִּים' לְהַ'חֶסְרוֹן' - כִּי עֵקֶר הַ'חֶסְרוֹן' הוּא 'הַסְתַּלְקוֹת הַרוּח־הַחַיִּים, וְעַל-יְדֵי הַ'אֲנַחָה' מְשַׁלֵּם הַ'חֶסְרוֹן'.

אָךְ מֵאִין מְקַבְּלִין הַרוּח־הַחַיִּים?! - מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב שֶׁבְּדוֹר וְכוּ'!

כִּי עֵקֶר 'רוּח־הַחַיִּים' הוּא בְּהַ'תּוֹרָה', וְהַ'צַּדִּיקִים' דְּבָקִים בְּ'תּוֹרָה'. וְכַשֵּׁהוּא מְקַשֵּׁר לְהַצַּדִּיק וְהָרַב שֶׁבְּדוֹר - אִזּוֹ כַּשֵּׁהוּא מִתְאַנַּח וּמֵאֲרִיךְ רוּחָה, מִמְּשִׁיךְ מִמֶּנּוּ 'רוּח־הַחַיִּים'.

אָךְ רָשָׁעִים "הַדּוֹבְרִים עַל צַדִּיק עֵתָק בְּנִאָוָה וְכוּ'" (תְּהִלִּים לא, יט) - מֵאִין מְקַבְּלִין הֵם הַרוּחַ לְהַשְׁלִים הַ'חֶסְרוֹן'!?

אָךְ יֵשׁ רַב דְּקַלְפָּה, בְּחִינַת 'עֲשׂו', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית לג, ט): "יֵשׁ לִי רַב". בְּחִינַת "אֲלוֹפֵי עֲשׂו" (שָׁם לו, מ), וְתַרְגּוּמוֹ: "רַבְרַבֵּי עֲשׂו". וּמֵהֵם מְקַבְּלִין הַרָשָׁעִים הַרוּחַ, וְהוּא בְּחִינַת 'רוּח־הַטְּמָאָה' וְכוּ'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת: "אָרַךְ אֲפִים לְרָשָׁעִים" וְכוּ' (עֲרוּבִין כב. יוֹמָא סט: סְנַהֲדְרִין קִיא: יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב ה"א).

אָךְ הַדּוֹבֵק בְּצַדִּיקִים - מְקַבֵּל הַרוּח־חַיִּים, 'שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹן', מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב דְּקִדְשָׁה וְכוּ'.

מד.

(ח"א עב)

גַּם לְמַעַלָּה כְּבִיכּוֹל אֲצִלוּ יְתַפְּרֶךְ, מְצִינּוּ בְּחִינַת 'צַר־הָרַע', כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה יב; רַש"י בְּרֵאשִׁית א, א): "בְּתַחֲלָה עָלָה בְּמַחְשָׁבָה לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם בְּמִדַּת-הַדִּין" - שֶׁזֶּה בְּחִינַת 'צַר־הָרַע', וְאַחֲרֵי-כֵן כְּבִיכּוֹל שָׁבַר הַ'צַר־הָרַע', "וְשַׁתַּף מִדַּת רַחֲמִים" וְכוּ'.

וּמִזֶּה הַכַּח נִשְׁתַּלְשַׁל וְנִמְשָׁךְ פַּח לְמַטָּה לְשִׁבְר הַ'צַר־הָרַע' - כִּי לוֹלֵא זֹאת לֹא הָיָה פַח לְשִׁבְר הַ'צַר־הָרַע'.

וְכֵן מְבֹאֵר לָשׁוֹן זֶה בְּגִמְרָא (יומא סט:) "זו היא גְבוּרַת גְבוּרַתוֹ שֶׁפּוֹבֵשׁ אֶת יָצְרוֹ, שְׁנוֹתָן אֲרֻךְ אַפִּים' לְרָשָׁעִים".

נמצא: שְׁמָה שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ פּוֹבֵשׁ מִדַּת־הַדִּין וּמְאַרִיךְ אָפוֹ - הוּא בְּחִינַת שְׁבִירַת הַיָּצָר־הָרַע' אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעֵין בַּ'זֶהר' בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת: שְׁבִחֵינַת 'מִדַּת־הַדִּין' הוּא 'שָׂרֵשׁ בְּחִינַת הַיָּצָר־הָרַע'.

שָׂאָר עֲנִינֵי י"ג מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים - נִמְצְאִים בְּאַרְיֵכוֹת בְּפִרְשֵׁת כִּי תִשָּׂא -

"סֵלַח נָא לַעֲוֹן הָעַם הַזֶּה בְּגֹדֶל חֶסֶדְךָ, וּכְאֲשֶׁר נִשְׂאָתָה לָעַם הַזֶּה" (במדבר יד, יט)

מה.

(ח"ב ז, גי'א)

עֵקֶר הַרְחֲמָנוּת הוּא: כְּשִׁי־יִשְׂרָאֵל "עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד, ב; יד, כא; כו, יט), נוֹפְלִין חֶסֶד־וְשִׁלּוֹם בְּעוֹזְנוֹת רַחֲמָנָא־לְצַלְךָ.

וְזֶהוּ מִשְׂאוֹי כְּבֵד מְאֹד, שְׂאִי־אֶפְשָׁר לְשָׂא כָּל־ל - כִּי הֵם רְחוּקִים לְגִמְרֵי מְעוֹז, וְאִין שִׁיךְ לָהֶם כָּל־ל כָּל־ל, לָפִי גֹדֶל קִדְשָׁתָם מְשֻׁרָשֵׁם וְגֹדֶל דְּקוּתָם וְרוּחָנִיּוּתָם. וְזֶהוּ עֵקֶר הַרְחֲמָנוּת, לְהוֹצִיאָם מִהַמְשָׂאוֹי הַכְּבֵד שֶׁל עוֹזְנוֹת.

וְעַל־כֵּן מֹשֶׁה רִבְּנוֹ עָלְיוֹ־הַשִּׁלּוֹם, בְּכָל־עַת שֶׁנִּפְּלוּ יִשְׂרָאֵל בְּאִיזָה עוֹז, הָיָה מוֹסֵר נַפְשׁוֹ עֲלֵיהֶם וְהִתְפַּלֵּל בְּעֵדָם, כְּגוֹן בְּ'מִרְגָּלִים' וּכְיוֹצֵא. כִּי יָדַע: שֶׁלָּפִי קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל וְדְקוּתָם, הֵם רְחוּקִים מְעוֹז, וְאִי־אֶפְשָׁר לָהֶם לְשָׂא כָּל־ל הַמְשָׂא הַכְּבֵד שֶׁל עוֹז.

וּבְזִמְנֵי שְׁבִית־הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם, הֵינֵנו נְקִיִּים מְעוֹזְנוֹת - כִּי "תָּמִיד שֶׁל שָׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת שֶׁל לַיְלָה, וְתָמִיד שֶׁל בֵּינְהָעֲרֵבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת שֶׁל יוֹם" (רש"י ישעיה א, כא).

כִּי יִשְׂרָאֵל "עַם קְדוֹשׁ", לָפִי גֹדֶל רוּחָנִיּוּתָם וְדְקוּתָם וְכוּ', צְרִיכִין אֶת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁיְכַפֵּר בְּכָל־יוֹם. וּמַעַת שֶׁחָרַב, אִין מִי שֶׁיְכַפֵּר בְּעֵדָנוּ.

וְזֶה בְּחִינַת 'חֲנֻכָּה'! - כִּי כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כְּפִי מָה שֶׁזֹּכָה לַפְּעֵל בְּקִשְׁתּוֹ בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, דְּהֵינּוּ בְּקִשְׁת "סֵלַח נָא" - כֵּן יֵשׁ לוֹ 'חֲנֻכָּה'!

כִּי מֹשֶׁה רִבְּנוֹ בְּקִשׁ (במדבר יד, יט): "סֵלַח נָא לַעֲוֹן הָעַם הַזֶּה" - עַל חֲטָא הַמִּרְגָּלִים שֶׁגִּרְמוּ חֲרָבַן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (תענית כט. סוטה לה.): "אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל הַנֶּסֶם, אֲנִי אֶקְבַּע לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת".

כִּי "אוֹתוֹ הַלֵּילָה" (במדבר יד, א - וַיִּבְכּוּ הָעַם בַּלַּיְלָה הַהוּא) לֵיל תְּשֻׁעָה־בְּאֵב הָיָה שְׁבוּ נִחְרַב הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ - וּמֹשֶׁה רִבְּנוֹ בְּקִשׁ עַל־זֶה: "סֵלַח נָא", כִּי בָּזָה חֲטָא וְהַפְּגָם תְּלוּוִיִּים כָּל הָעוֹזְנוֹת, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה נִחְרַב הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

וּכְשִׁזְכָּה לַפְּעֵל בְּקִשְׁתּוֹ - מְזָה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'חֲנֻכַּת הַבֵּית', בְּחִינַת 'חֲנֻכָּה', הַפָּךְ 'חֲרָבַן הַבֵּית'.

וְכֵן כָּל־אֶחָד כְּפִי מָה שֶׁזֹּכָה לַפְּעֵל בְּקִשְׁת "סֵלַח נָא" בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן פְּגָם 'חֲרָבַן הַבֵּית' - כְּמוֹ כֵּן נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'חֲנֻכַּת הַבֵּית', בְּחִינַת 'חֲנֻכָּה'.

וְעַל־כֵּן רָמַז מֹשֶׁה רִבְּנוֹ צְרוּף 'חֲנוּכָּה', בְּפִסּוּק: "סֵלַח נָא" - כִּי "סֵלַח

נָא לְעֵינֵי הָעַם הַזֶּה כַּגְּדֹל חַסְדְּךָ וְכַאֲשֶׁר
נִשְׁאַתָּה וְכוּ', הוּא רְאֵשִׁי-תְבוּת: 'חֲנוּכָה',
כִּי 'חֲנֻכָּה' נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי "סֶלַח נָא" וְכוּ'
כַּנִּל.

"וַיֹּאמֶר ה' סֶלַחְתִּי כַּדְבָרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ)

מו.

(ח"א קעז)

יֵשׁ צְדִיקִים-אֲמֵתִים, שֵׁישׁ לָהֶם כַּח
כְּשֹׁתֵיךָ יֵיךְ לַפְעָמִים, לְמַחֵל עֲזוֹנוֹת
עַל-יְדֵי-זָה.

[חֲיֵי-מוֹהַר"ן קִיז: בְּשַׁבַּת שְׁלֹפְנֵי חֲתָנָת בְּתוֹ מְרִים ז"ל,
פְּרֻשַׁת נַח תַּקְס"ה אָמַר רַבְּנֵי ז"ל הַתּוֹרָה הַזֶּה - וַאֲמַר אֶז:
'מִי שִׁיכּוֹל לְשֹׁתוֹת, יְכוּל לְכַפֵּר עֲזוֹנוֹת'. "אִז אֶ גּוֹטְעַר
יִיד טִיט אַ טְרִינק ווִיין, קַען עַר מוֹחֵל עֲזוֹנוֹת זִיין".]

כִּי "יֵיךְ יֵשׁ לֹו שְׁנֵי בְּחִינּוֹת, זָכָה נַעֲשֶׂה
רֵאשׁ" וְכוּ' (יִמָּא עו:), וְכַשְׁנַעֲשֶׂה רֵאשׁ,
בְּחִינּוֹת 'מַחִין' - עַל-יְדֵי-זָה יְכוּל לְכַפֵּר
עֲזוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְשַׁלִּי טז, יד): "וַאִישׁ חָכֵם
יִכְפַּרְנָה".

וְזָהוּ (בַּמִּדְבָּר יד, כ): "וַיֹּאמֶר יְיָ סֶלַחְתִּי
כַּדְבָרְךָ" - רְאֵשִׁי-תְבוּת: "כּוֹס"י"
(תַּהֲלִים כג, ה - "כּוֹסֵי רוּיָה").

"כַּדְבָרְךָ" - דְּבַר ר' רֵאשִׁי-תְבוּת: "דְּשַׁנָּת
בְּשִׁמּוֹן רֵאשִׁי" (תַּהֲלִים שָׁם),
בְּחִינַת 'שְׁלֵמוֹת-הַמַּחִין', בְּחִינַת 'שִׁמּוֹן' וְכוּ'.

וְזָהוּ: "סֶלַחְתִּי כַּדְבָרְךָ" - שְׁהַסְלִיחָה
כַּדְּבָרְךָ דִּיקָא, כְּפִי בְּחִינַת "דְּשַׁנָּת
בְּשִׁמּוֹן רֵאשִׁי" שְׁאַתָּה זֹכָה.

הֵינּוּ: כְּפִי הַמַּחִין שְׁזוֹכָה הַצְּדִיק הָאֲמֵת
עַל-יְדֵי שְׁתִּית הֵייךְ, כְּמוֹ-כֵן זֹכָה
לְסִלְיָחוֹת-עֲזוֹנוֹת. כִּי עַקֵּר הַסְלִיחָה, עַל-יְדֵי
הַחֲכָמָה וְהַמַּחִין הַקְּדוּשִׁים שְׁמֻקְבֵּל.

מז.

(ח"ב סו)

כְּשֶׁנִּתְרַצָּה הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל
בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים וַאֲמַר:

"סֶלַחְתִּי כַּדְבָרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ - עַל-פִּי רַשִׁי כִּי
תִּשָּׂא לִג, יא; עַקֵּב ט, יח) - אֲזִי כְּבִיכּוֹל נִגְדֹל "שְׁמוֹ
יִתְבָּרַךְ הַמְּשַׁתֵּף בְּשִׁמּוֹנוֹ" (יְרוּשָׁלַּיִם תַּעֲנִית יא.).

וְעַל-כֵּן נִצְטוּוּ תַּכְּף אַחַר יוֹם-הַכַּפּוּרִים
עַל שַׁבַּת (שְׁמוֹת לז, א-בג) - כִּי
"שַׁבַּת שְׁמָא דְּקַדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא" (אַחַר יִתְרוֹ
פּחז: כַּנִּל).

וְעַל-כֵּן קוֹרִין מְחַרַּת יוֹם-הַכַּפּוּרִים "שֵׁם
ה'" - כִּי אַחַר הַמַּחִלָּה וְהַסְלִיחָה
שְׁנַעֲשֶׂה בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים, נִגְדֹל שֵׁם ה'.

"וַיִּמְלֵא כְבוֹד ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ" (בַּמִּדְבָּר יד, כא)

מח.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן לב)

יֵשׁ שְׂבָאִים עֲלֵיהֶם מַחֲשָׁבוֹת עַל הָאֲמוּנָה,
מַחֲמַת שְׁלֵא נוֹלְדוּ בְּקִדְשָׁה כְּרֵאוּי.
וַיֵּשׁ שְׁהוֹסִיפוּ עַל-זָה מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים
שְׁעָשׂוּ בְּעַצְמָם, כִּי יֵשׁ עִבְרוֹת שְׁמִזִּיקִים
וּפּוֹגְמִים אֶת הָאֲמוּנָה.

וְלָזָה צְרִיכִין בּוֹשָׁה וְלִבְנִשְׁבֵּר! - שְׁמִי
שֵׁישׁ לֹו חֲקִירוֹת וּמַחֲשָׁבוֹת אֵלּוֹ חֶסֶד
וְשְׁלוֹם, רֵאוּי לֹו לְהַתְּבִישׁ מְאֹד: עַל אֲשֶׁר
נוֹלַד בְּגַשְׁמִיּוֹת כְּזָה, אוֹ שְׁעָשֶׂה מַעֲשִׂים
כְּאֵלּוֹ שְׂבָא לָזָה שְׁיִבּוֹאוּ לֹו מַחֲשָׁבוֹת כְּנִגְד
אֲמוּנַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה, "וְכַבּוֹד ה' מְלֵא אֶת כָּל
הָאָרֶץ" (בַּמִּדְבָּר יד, כא)!

כִּי "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (יִשְׁעִיָּה ו, ג) -
וְעֲלֵיו בָּאִים מַחֲשָׁבוֹת חֶסֶד-וְשְׁלוֹם,
לְגַרְשׁוֹ וְלַעֲקָרוֹ מֵאֲלֻקִּים חַיִּים.

וְעַל-יְדֵי בּוֹשָׁה וְלִבְנִשְׁבָּר - מְגַרֵּשׁ
וּמִשְׁבַּר הַחֲקִירוֹת וְהַמַּחֲשָׁבוֹת
הַנ"ל.

נְבוּאָה' - עַל-יְדֵי-יָזָה, כָּל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו,
נִתְחַזַּק וְנִתְתַקֵּן אֲצֻלָּם הָאֲמוּנָה הָאֲמִתִּיּוֹת
דְּקִדְשָׁה, וְנִתְתַקֵּן וְנִתְפָּרַר אֲצֻלוֹ בְּחִינַת
הַמְדָּמָה.

"וְעַבְדִּי כָּלֵב עֵקֵב הֵיטָה רוּחַ אַחֲרַת עַמּוֹ" (במדבר יד, כד)

(במדבר יד, כד)

"יוֹם לַשָּׁנָה יוֹם לַשָּׁנָה" (במדבר יד, לד)

מ.ט.

(ח"ב ח, ח)

צָרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אַחֲרֵי מְנַהִיג
אֲמִתִּי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, כִּי כָּל
מְנַהִיג וּמְנַהִיג יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת 'רוּחַ-נְבוּאָה'.

וְגַם עִכְשָׁו שֶׁבִטְלָה ה'נְבוּאָה', אִף-עַל-פִּי-
כֵן בְּהִכָּרַח שִׁיחִיָּה לְהַמְנַהִיג בְּחִינַת:
'רוּחַ אַחֲרַת' (במדבר יד, כד), מִה שְׁאִין נִמְצָא
בְּשָׂאֵר הַהֶמְזוּן, שֶׁעַל-יְדֵי-יָזָה זָכָה לְהִיּוֹת
מְנַהִיג - כִּי בְּלֹא זֶה, מִפְּנֵי מַה יִּזְכֶּה זֶה דִּיקָא
לְהִיּוֹת מְנַהִיג וְלֹא אַחֲר.

אֲךְ בְּאֲמִתּוֹ, כָּל מְנַהִיג וּמְנַהִיג שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
הַמוֹצִיא וְהַמְבִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל, בּוֹדָאֵי
יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת "רוּחַ אַחֲרַת", בְּחִינַת (במדבר כז,
יז-יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ, אֲשֶׁר יוֹצִיאֵם
וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם", אֲשֶׁר מִחֲמַת זֶה נַעֲשֶׂה הוּא
דִּיקָא מְנַהִיג לְיִשְׂרָאֵל.

וְזֶה ה'רוּחַ אַחֲרַת' - הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-
הַקִּדְשׁ', 'רוּחַ-נְבוּאָה' - אִף-עַל-פִּי
שֶׁעִכְשָׁו אִין נִמְצָא 'רוּחַ-נְבוּאָה' 'רוּחַ-הַקִּדְשׁ'
מִמֶּשׁ - אִף-עַל-פִּי-כֵן בּוֹדָאֵי יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת
'רוּחַ אַחֲרַת' הַנִּמְשָׁךְ מִן הַקִּדְשָׁה, מִה
שְׁאִין נִמְצָא בְּשָׂאֵר הַהֶמְזוּן, שִׁזְהוּ גַם-כֵּן
בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקִּדְשׁ', אִף-עַל-פִּי שְׁאִינוּ 'רוּחַ-
הַקִּדְשׁ' מִמֶּשׁ לִידַע עֲתִידוֹת.

וְעַל-יְדֵי בְּחִינַת ה'רוּחַ-הַקִּדְשׁ' שִׁישׁ
לְהַמְנַהִיג הָאֲמִתִּי, בְּחִינַת 'רוּחַ-

נ.

(ח"א נד, ו)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפֶסוּק: (במדבר יג, לב): "וַיֵּצֵאוּ
דַבַּת הָאָרֶץ".

"בְּמִדְבָּר הַזֶּה יִתְמַוּ וְשָׁם יִמְתּוּ" (במדבר יד, לה)

- עֲנִין 'מִתִּי מְדַבֵּר' -

נ.א.

(ח"א ח, ח)

"תָּא וְאַחֲרָי לָךְ מִתִּי מְדַבֵּר, אֲזֵלִי
וְחִזִּיתִינְהוּ, וְדַמּוּ כְּמֵאן דְּמִבְּסַמוּ"
(בבא-בתרא עג:). [בא וְאַרְאָה לָךְ אֶת הַיְהוּדִים שֶׁמְתוּ
בְּמִדְבָּר, הִלְכְּתִי וְרֵאִיתִים, וְהִיוּ פְּנֵיהֶם צְהוּבוֹת כְּשֶׁתּוֹנֵי גִין].

הִינּוּ: שֶׁהֲרָאָה לוֹ הַרְשָׁעִים שְׁאִינָם דְּבָקִים
בְּצַדִּיקִים, וְהֵם נִקְרְאִין "מִתִּי
מְדַבֵּר". כִּי "מְדַבֵּר לֹא הֵיטָה רוּחַ צְפוּנִית
מְנַשְׁבֶּת בּוֹ" (יבמות עב.), הִינּוּ: בְּחִינַת 'רוּחַ-
הַחַיִּים דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת "רוּחַ צְפוּנִית
שֶׁהֵיטָה מְנַשְׁבֶּת בְּפִנּוּר שֶׁל דָּוִד" (בְּרִכּוֹת ג:)
כְּנ"ל.

וְהַרְשָׁעִים הִלְכוּ שְׁאִינָם דְּבָקִים
בְּצַדִּיקִים, וְאִין לָהֶם ה'רוּחַ-
דְּקִדְשָׁה, וְהֵם "בְּחִינָהם קְרוּאִים מִתִּים" (שם
יח:), וְהֲרָאָה לוֹ מֵהִיכָן מַגִּיעַ לָהֶם שְׁלֵמוֹת
הַחֶסֶד.

וְזָהוּ שֶׁהָרָאָה לוֹ: "דִּהוּוּ דָמוֹ בְּמַבְסָמִי",
 פִּרְשׁ רַבֵּנוּ שְׁמוּאֵל: "בְּשֵׁתוּי יָיִן" -
 בְּחִינַת "עֲשׂוּ אֲדָמוֹנִי" (בְּרֵאשִׁית כה, כה), שֶׁהוּא
 הַרְבֵּי־דִקְלָפָה, אֲשֶׁר מְשֵׁם מְקַבְּלִין הַרְשָׁעִים
 הַרוּח־חַיִּים שֶׁלָּהֶם לְהַשְׁלִים הַחֶסֶד.

מִצְוֹת 'נְסֻכִים' (בַּמִּדְבָּר טו, א-טז)

נב.

(ח"א מא)

"הַרוּצָה לְנֶסֶד יָיִן עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, יִמְלֵא
 גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי־חֻכְמִים"
 (יֻמָּא עא.).

"לְנֶסֶד" - הֵינּוּ מְלוּכָה וּמְמַשְׁלָה. כְּמוֹ
 שְׂכָתוּב (תְּהִלִּים ב, ו): "וְאֲנִי נִסְכְּתִי
 מִלְּבַי" וכו'.

"יָיִן" - זֶה בְּחִינַת 'בִּינָה', שֶׁרֵשׁ הַבְּכוּרָה,
 "יָיִן הַמְּשֻׁמַּח" (בְּרֵכּוֹת לה. יֻמָּא עו:
 סְנֵהדְרִין ע. לְקוּטֵי־מוֹהֲרֵן ח"א יב, ד; ח"א מא).
 "מִזְבֵּחַ" - זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים'. "תַּלְמִידֵי
 חֻכְמִים" - הֵם בְּחִינַת 'נֶצַח הוֹד'.

וְזָהוּ פְרוּשׁוֹ: הַרוּצָה לְהַמְלִיךְ וּלְהַמְשִׁיל
 וּלְהַמְתִּיק הַדִּינִים עַל־יְדֵי שֶׁרֵשׁם,
 שֶׁהוּא 'יָיִן הַמְּשֻׁמַּח' - מַה יַעֲשֶׂה? - עֲצָה
 טוֹבָה עַל־זֶה: "יִמְלֵא גְרוֹנָם" - עַל־יְדֵי
 'רְקוּדִין, אוֹ עַל־יְדֵי 'פְּדִיּוֹן' (עֵינן בַּפְּנִים).

נג.

(ח"א מט, בַּסּוּף)

"הַרוּצָה שֶׁיִּנְסֶד יָיִן עַל־גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ יִמְלֵא
 גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי חֻכְמִים יָיִן"
 (יֻמָּא עא.).

כִּי עַקֵּר הָאֱלֻקוֹת הוּא בְּלֵב, הֵינּוּ הַחֻכְמָה-
 שְׂבִילָב. כִּי קֹדֶם הַבְּרִיאָה הָיָה אֹר

הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֵינ־סוּף. נִמְצָא בְּשֶׁהֵלֵב
 בְּבַחֲיַנַּת (תְּהִלִּים קט, כב): "וְלִבִּי חָלַל בְּקַרְבִּי",
 הוּא בְּחִינַת 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'. וּלְהַפְּדוֹ בְּשֶׁהֵלֵב
 אָטוּם בְּבַחֲיַנַּת "עָרְלַת לֵב" (דְּבָרִים י, טז), הוּא
 מְקַלְקֵל אֶת הַבְּרִיאָה.

וְעַל־כֵּן הַצַּדִּיק שֶׁלִּבּוֹ פְּתוּחַ בְּחֻכְמָה, עַל־
 יְדֵי־זֶה יוּכַל לְחַדֵּשׁ מַעֲשֵׂה
 בְּרֵאשִׁית, וּלְעֲשׂוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּעוֹלָם. כִּי
 לֵב הַצַּדִּיק הַנִּזְכָּר, הוּא בְּחִינַת 'בְּרִיאַת
 הָעוֹלָם' בְּנִזְכָּר.

וְזֶה פְרוּשׁ מַה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (סְפָה מט.):
 "חֻמוּקֵי יִרְכּוּךְ כְּמוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה
 יְדֵי אָמֵן" (שִׁיר־הַשִּׁירִים ז, ב), אֵלּוּ הַשִּׁיתִין
 שֶׁמְּנַקְבִּין וּמְחַלְלִים עַד הַתְּהוֹם" - הֵינּוּ
 בְּחִינַת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקַרְבִּי" (תְּהִלִּים קט, כב), כִּי
 "תְּהוֹם דָּא לְבָא" (זֹהַר), וְזֶה (סְפָה שָׁם):
 "חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֵן, מַעֲשֵׂי יְדֵי
 אָמְנוֹתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא".

הֵינּוּ: שֶׁבְּחִינַת "חֲלָאִים", הֵינּוּ שֶׁמְּחַלְלִין
 עַד הַתְּהוֹם, בְּחִינַת: "וְלִבִּי חָלַל
 בְּקַרְבִּי", זֶה בְּחִינַת 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'.

כִּי בְּחִינַת "וְלִבִּי חָלַל", "חֲלָאִים
 שֶׁמְּחַלְלִין", הוּא מְמַשׁ "מַעֲשֵׂה יְדֵי
 אָמְנוֹתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא", כִּי זֶה הוּא
 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'.

וְזָהוּ: "הַרוּצָה לְנֶסֶד יָיִן וְכוּ' יִמְלֵא גְרוֹנָם"
 וְכוּ'. כִּי "גְרוֹנָם" - הוּא בְּחִינַת
 "שִׁיתִין שֶׁמְּחַלְלִין עַד הַתְּהוֹם", הֵם קִנְיָה
 וְלְבָא. וְעַל־יְדֵי הַיָּיִן נִפְתַּח 'חֲלַל הַלֵּב',
 בְּבַחֲיַנַּת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקַרְבִּי", כִּי "חֻמְרָא
 וְרִיחָנִי פְקַחִין" (סְנֵהדְרִין ע.).

וְעַל־כֵּן: "כָּל הַמְּמַלֵּא גְרוֹנָם וְכוּ', כָּאֵלּוּ
 מְנַסֵּד יָיִן" עַל־גַּבֵּי הַשִּׁיתִין
 שֶׁמְּנַקְבִּין וּמְחַלְלִין עַד הַתְּהוֹם".

נד.

(ספורי-מעטיות, מעטה ד' ממלך שגזר שמד')
"וְאֲנִי נֹסֶכְתִּי מִלְכִּי עַל צִיּוֹן הַר קֹדֶשִׁי"
 (תהלים ב, ו). אפשר הרמז בזה: כי
 הדמות אדם שהעמיד המלך על הר גבוה,
"את זה לעמת זה" (קהלת ז, יד), כי הוא פנגד
 המלך על ציון הר הקדש, כי שם כלולים כל
 חלקי עולם וכו', וזהו: **"הר"**.

"נֹסֶכְתִּי" - לשון **"נסך ויצק"** (בראשית לה, יד).

"וְהָיָה בְּאֲכַלְכֶם מִלַּחַם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה וְגו' ; רֵאשִׁית עֲרֹסַתְכֶם חֶלֶה תְּרִימוּ תְרוּמָה וְגו'"
 (במדבר טו, יט-כ) - **מצות 'חלה'**

"ראשית עריסותיכם חלה תרימו" וגו' - פסוק דא:
 להפריש חלה לבחן. חל"ה - הכי חושבניה:
מ"ג ביצים וחומש ביצה, חד מחמט. ואית
 חומט חד מן חמטין, דאיהו ו'. ודא סימן מגו',
 דאיהו מיכא"ל ג'בריא"ל נ'וריא"ל.

חלה - שכינתא. דבאתר דאלין מלאכין תמן,
 אבהן תמן. ובאתרא דאבהן תמן, שכינתא תמן.
 ובה **"ויחל"**, בה צלינא, הדא הוא דכתוב: **"ויחל**
משה את פני ה' אלקיו" (שמות לב, יא), **"ה'**
אלקים אתה החלות להראות את עבדך" (דברים
 ג, כד). ובה חלה זכות אבות. ובה תמה זכות אבות
 לרשעים, דהוו מקבלים אגרייהו בהאי עלמא.

דמסטרך דימינא, דתמן י' דאיהו חכמה, שרונא
 דשטא דידו"ד, דאיהו אחזי זכותא על בנהא
 מימינא, דתמן רמ"ח פסודין דעטה. מסטרך
 דאת ה' בתרא, דאיהי לשמאלא דגבורה, דתמן
 לא תעטה, דאינון שס"ה, דתמן נדונין רשעים
 גמורים, תמה לון זכות אבות, ואתהפך לון שם
 ידו"ד, הוה"י. ואוליפנא מהמן הרשע: (אסתר ה,
 יג): **"וכל זה איננו שוה לי"**. (זהר שלח מעד).

נה.

(ח"א נה, ח)

על-ידי תפלה בתקונו, מתנוצץ אור זכות אבות, בבחינת: "חלה זכות אבות"
 (זהר שלח קעד). כי **"חלה זכות אבות"**,

על-ידי "ויחל משה" (שמות לב, יא), בחינת
'תפלה'. **"ובאתר דאבות תמן, שכינתא תמן"**
 (זהר שם), שהיא בחינת **'חלה'**, שהיא
"גם זאת" (ויקרא כו, מד). כי **"ג"ם"** בחינת
'חלה', שהיא **"שעור מ"ג ביצים"** (זהר שם).

והוא בחינת 'רשת ארץ-ישראל', כי זאת
 המצוה נצטוו שיעשו תכת, כמו
 שכתוב (במדבר טו): **"והיה באכלכם מלחם**
הארץ תרימו תרומה, מראשית
עריסותיכם חלה תרימו תרומה" (במדבר טו,
 יט-כ). כי **"באתר דאבהן תמן, שכינתא תמן"**,
 דהיא בחינת **'חלה'**, היא **'ארץ-ישראל'**.

ועל-ידי בחינת 'ארץ-ישראל' - לא די שנצול מרע-עין של רשעים, אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו.

ועד עכשו עברו "משפיות לבם" (תהלים עג,
 ז), שהשיגו יותר ממה שהתאוו.
ועכשו על-ידי "ויחל", על-ידי "חלה זכות אבות",
על-ידי 'חלה תרומה', על-ידי 'ארץ-ישראל' - נעשה לבם
"תוחלת ממשכה מוחלת לב" (משלי יג, יב).

"ואם נפש אחת תחטא בשגגה" (במדבר טו, כז)

נו.

(ח"א יט, בסוף)

ה'שוגג' - יש בו טוב ורע, שהמעשה הוא רע, וכונתו טוב, בחינת 'תרגום', בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט), שפערב טוב ורע.

ולחללות ה'טוב' מן ה'תרגום' - הוא על-ידי 'תקון השגגות', שצריך לתקן כל מה שחטא בשוגג.

"וְהִיָּה אִם מַעֲיַנִּי הָעֵדָה" (במדבר טו, כד)

נז.

(ח"א צד)

ה'עין' הוא חכמה, פי חכמי העדה נקראים "עיני העדה" (במדבר טו, כד). וכשיש לו עין פזה, פשםסתפל בדבר מהעולם, בודאי נתעלין הניצוצות.

נח.

(ח"ב סז)

בשביל־זה נקראים הצדיקים "עיני העדה" (במדבר טו, כד - עין בבא בתרא ד), פי על־ידם נפתחין העינים.

שפל מי שמתקרב ונכלל בזה החן־האמת של הצדיק־האמת, נפתחין עיניו ורואה ומסתפל על־עצמו, איך הוא אוהז בכל המדות שנמשכין מארבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק, וגם יכול לראות ולהסתפל בגדלת השם ולהסתפל בעולם.

ואזי יש להעולם בעל־הבית שהוא משגיח על העולם וכו'.

"וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצַת עַל פְּנֵי בְּגֵדֵיהֶם לְדוֹרֹתָם וְנִתְּנוּ עַל צִיצַת הַפָּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת" (במדבר טו, לח)
- מצות 'ציצית' -

נט.

(ח"א ז, דה)

על־ידי מצות ציצית, שהוא בחינת עינים - האדם נצול מעצת הנחש, מנשואין של רשע, מבחינת נאוף.

פי 'ציצית' שמירה לנאוף - פמובא בתקונים (לז: - על בראשית ט, כג): "ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם" - זה בחינת 'ציצית'. וערות אביהם לא ראוי - פי ציצית מכסה על עריין. אבל חס' דהוא יצר־הרע דמחמם גופה דבר־נש בעברה - הוא ארור, כמו שפתוב (שם שם, כה): 'ארור פנען, כמו שפתוב (שם ג, יד): 'ארור אתה מכל הבהמה'.

וה'שמלה, הינו 'ציצית' - הוא שמירה מעצת הנחש, מזהמת־הנחש. ויכול לקבל העצות מצדיק, שהוא "כלה זרע אמת" (ירמיה ב, כא).

וזזה פרוש (בבא־בתרא עד.): "אזלי וחזאי דהדרן לה עקרבי, וקימו פי חמרי חורתא" [הלכתי וראיתי שמשובבים אותו עקרבים, וגובהם הוא פחמורים לבנים] - זה בחינת 'ציצית', שהוא שמירה מעצת הנחש, מנאוף.

כמו שאמרו חז"ל (מנחות מג:): "איזה ענשו גדול, של לבן או של תכלת. משל לאחד שצוה להביא לו חותם של זהב הינו תכלת, וחותם של טיט הינו לבן". וזה: חמרי' - לשון חמר וטיט. חורא' - הינו לבן, פי עכשו זה עקר הציצית.

"ושמעתי בת־קול שאומרת, אזי לי שנשבעתי" (בבא־בתרא שם), פירש רשב"ם: "על הגלות".

הינו: על־ידי 'ציצית' יכולין לבוא לעצת צדיקים, לבחינת אמת. ועל־ידי אמת באים ל'אמונה'. ועל־ידי אמונה בא הגאולה.

וזזה ששמע חרטת השם־יתברך על הגלות - פי ה'ציצית' שהם "חמרי חורא" - גרם כל־זה.

וְזָהוּ (רות ג, ט): **"וּפְרִשְׁתָּ כַנָּפֶיךָ עַל אֲמַתְךָ"** - כי **'צִיצִית דְּקַדְשָׁה'** שֶׁהִם **"כַּנְפֵי מִצְוָה"** (תקוני־זהר כה: כו.) - הוא **'שְׁמִירַת־הַבְּרִית'**, וְהוּא בְּחִינַת **'זוּגֵי־דְקַדְשָׁה'**.

[לְקוּטֵי־עֲצוֹת, בְּרִית ה': צְרִיכִין לְזַהַר מְאֹד בְּמִצְוֹת צִיצִית, וּלְכוּן בְּשַׁעַת עֲטִיפַת הַצִּיצִית הַקְדוּשִׁים וּבְבִרְכַתָּן: א) שְׂזִיכָה עַל־יַד־זָה לְשְׁמִירַת־הַבְּרִית. ב) וּלְעֲצוֹת טוֹבוֹת וְאֲמַתִּיּוֹת. ג) וְעַל־יַד־זָה יִזְכָּה לְאַמוּנָה. ד) וּלְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל. ה) וּלְקַרְבֵּי אֶת הַגְּאֻלָּה. ו) וְיִזְכָּה לְתַפְלָה. ז) וּלְעֲשׂוֹת נְסִים וּמוֹפְתִים בְּעוֹלָם. ח) וְיִזְכָּה לְפִרְנָסָה - כִּי עֵקֶר ה'פִּרְנָסָה' תְּלוּי ב'תְּקוּן־הַבְּרִית. ט) וְעַל־יַד־זָה יִזְכָּה לְהִבְיִן בְּכָל מְקוֹם שִׁילְמַד, וְיִתְגַּלּוּ לוֹ כָּל הַחֻכְמוֹת כְּשִׁלְחָן־עֲרוּךְ.]

[לְקוּטֵי־עֲצוֹת, צִיצִית א': צִיצִית - א) שְׁמִירָה לְנַאֲוָף. ב) וְעַל־יַד־זָה נִצְוִלִין מְעֲצוֹת הַנְּחָשׁ, שֶׁהִם דְּבָרֵי עֲצוֹת רְעוּת שֶׁל הַרְחוּקִים מְעֻבְדֵי־הַשָּׁם, שֶׁהִם מוֹנְעִים הַרְבֵּה מִלְּהִתְקַרֵּב אֶל הָאֲמַת, וְזוֹכִין לְקַבֵּל 'עֲצוֹת הַצְּדִיקִים' וְהַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם, שֶׁהִם בְּחִינַת 'תְּקוּן־הַבְּרִית. ג) וְעַל־יַד־זָה זוֹכִין לְאֲמַת. ד) וְאַמוּנָה. ה) וְתַפְלָה. ו) וְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל. ז) וְנִסִּים. ח) וְעַל־יַד־זָה תְּבוֹא הַגְּאֻלָּה מִהֵרָה. ט) וְיִזְכָּה לְפִרְנָסָה. י) וּלְהִבְיִן הֵיטֵב בְּכָל מְקוֹם שִׁילְמַד.]

עַל־כֵּן צְרִיכִין לְזַהַר מְאֹד בְּמִצְוֹת צִיצִית, וּלְכוּן בְּשַׁעַת עֲטִיפַת הַצִּיצִית הַקְדוּשִׁים וּבְבִרְכַתָּן: "שְׂזִיכָה לְכָל־זָה, עַל־יַד־הַמִּצְוָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת"!

[לְקוּטֵי־עֲצוֹת, עֵינִים ב': עֵקֶר ה'נַאֲוָף' תְּלוּי ב'עֵינִים'. וְעַל־יַד־יִשְׁנֹהֲרִין בְּמִצְוֹת צִיצִית שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵינִים', עַל־יַד־זָה מְשִׁיכִין תְּקוּן וְשְׁמִירָה לְזָה.]

ס.

(ח"א ז, בפסוק; ספר־הַמִּדּוֹת, סְגָלָה ח"ב יא)

סְגָלָה לְחוֹלָה: לְהַסְתַּכֵּל עַל הַצִּיצִית.

וְהַסּוּד בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית מ, ב): "הִנֵּה בִנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ" - כִּי כָּל אֵלוֹ הַתְּבוֹת מְרַמְזִין עַל הַצִּיצִית, דְּהֵינּוּ מִנְיַן הַחוּטִין וְהַחֲלוּיֹת וְהַקְּשָׁרִים, כְּמִבְּאֵר ב'פְּרִי־עֵץ־חַיִּים' (שַׁעַר הַצִּיצִית פ"ד, בַּהֲגָ"ה).

וְזָהוּ: "הִנֵּה בִנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ" - דְּהֵינּוּ בְּחִינַת 'צִיצִית', בְּחִינַת 'שְׁמִירַת־

הַבְּרִית' (עֵינַן שָׁם בְּאוֹת ה) - **עַל־יַד־זָה** (בְּרֵאשִׁית שָׁם): **"וַיִּתְחַזַּק יִשְׂרָאֵל"**.

[פְּרִי־עֵץ־חַיִּים שָׁם: הִנֵּה ה'צִיצִית' צְרִיךְ שִׁיחָא בָּה: - חֲלוּיֹת, קְשָׁרִים, כְּרִיכוּת. וְסִימָנָם: 'חֻק־ד'. עִם ח"י חֲלוּיֹת, עִם הַקְּשָׁרִים, וְד' כְּנָפוֹת - גִּימַטְרִיא 'כְּנָ"ף'.]

כִּי כָּל 'כְּנָף' י"ג חֲלוּיֹת, וְחֻמְשָׁה 'קְשָׁרִים' - הָרִי ח"י. וְזָה סוּד 'כְּנָ"ף' - רְצָה־לוֹמַר: כְּמִנְיַן 'כְּנָ"ף' יֵשׁ בֵּינָן הַכֹּל. וְזָהוּ דָרְךְ כֹּלְל.

אֲבָל דָּרְךְ פְּרָט: בְּכָל 'כְּנָף', ט"ל כְּרִיכוּת. ד' פְּעָמִים ט"ל כְּרִיכוּת, הֵם קנ"ו, כְּמִסְפַּר 'יוֹסֵף'. וְס' גּוֹדְלִים יֵשׁ בְּכָל הַכְּנָפוֹת - כִּי ג' קְשָׁר אֲגוּדֵל בְּכָל כְּנָף, וַיִּב גּוֹדְלִים בְּכָל צִיצִית, שְׁלִישׁ גְּדִיל, וּב' שְׁלִישֵׁי עָנָף, הָרִי ט"ו בְּכָל כְּנָף, וְד' פְּעָמִים ט"ו הֵם ס'.

וְזָה סוּד (בְּרֵאשִׁית מ, ב): "הִנֵּה בִנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ" - כְּמִנְיַן 'הִנֵּ"ה' - גּוֹדְלִים. וְכְמִנְיַן 'בְּנָ"ךְ' - חֲלוּיֹת וְקְשָׁרִים, וְ'יוֹסֵף' - חֲשִׁבּוֹן כָּל (בְּמִצְוֹת־שְׁמוּרִים כְּתוּב: הָרִי ב"ן חֲלוּיֹת וְכ' קְשָׁרִים בְּכָל הַכְּנָפוֹת, הָרִי כְּמִנְיַן בְּנָ"ךְ) הַכְּרִיכוּת יַחַד, ט"ל בְּכָל כְּנָף, וְהַחוּטִין הֵם ל"ב וְהֵם שְׁזוּרִין, הָרִי ס"ד, כְּמִנְיַן: **"בָּא אֵלֶיךָ". וְהַכֹּל רְמֵז לְ'עֵקֶב'. (עַנּוּשׁ עוֹד).**

סא.

(ח"א ח, ח"ט)

'אַרְבַּע צִיצִית' - הֵם בְּחִינַת ה'רוּח־חַיִּים', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (יִחְזַקְאֵל לז, ט): **"מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בָּאִי הָרוּחַ".**

שְׁעַל־יַד־זָה מְכַנִּיעִין ה'רוּח־סְעָרָה', ה'רוּח' שֶׁל ה'מְתַנַּגְדִּים' הַחוּלְקִים עַל ה'צְדִיקִים־אֲמַתִּיִּים', שֶׁמְשִׁיכִין אֲרִיכַת הָרוּחַ שֶׁלָּהֶם מִהָרֵב דְּקַלְפָּה, בְּחִינַת: **"עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעֵר" (בְּרֵאשִׁית כז, יא).**

וְעַל־כֵּן 'צִיצִית' הוּא לְשׁוֹן 'שְׁעֵר', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שָׁם ח, ג): **"וַיִּקְחֵנִי בְּצִיצֵת רֵאשִׁי" - כִּי עַל־יָדָם נִכְנַע "עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעֵר", בְּחִינַת 'רוּח־סְעָרָה'.**

וְזָה בְּחִינַת 'טְלִית לְבוֹן', שְׁנַתְעַטֵּף הַקְדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא וְסֹדֵר שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה

מדות" (ראשי-השנה יז: ובמהרש"א) - כי ה'שִׁלֵּשׁ-
עֲשָׂרֵה מִדּוֹת' הן בחינות ה'רוח-ה'יים
דקדושה' (עין בפנים).

וזהו בחינת טלית', שהוא ארבע פנפות,
בחינות: "הרוח מארבע רוחות",
כנ"ל.

והינו: טלית לבן - הפך בחינות רוח
דקלפה', בחינת עשו', שהוא
"אדמוני פלו באדרת שער" (בראשית כה, כה),
ופרש רש"י: "כטלית" - בחינת טלית
דקלפה', שהוא בחינת טלית אדום', שמשם
נמשך ה'רוח של הרשעים'.

ועל-ידי טלית דקדושה', בחינת טלית
לבן', מכניעין אותו - כי משם
נמשך ה'רוח-ה'יים דקדושה', שהוא בחינת
שִׁלֵּשׁ-עֲשָׂרֵה מִדּוֹת של רחמים, כנ"ל.

ועל-כן נתעטף הקדוש-ברוך-הוא
ב'טלית לבן' דיקא וכו' - כי על-
ידי טלית דקדושה', בחינות מקיף', בחינת
ה'רוח-ה'יים', בחינות (קהלת א, ו): "סובב סבב
הולך הרוח" - נכנע טלית דקלפה', בחינת
ה'רוח דקלפה'.

וזהו (איוב לח, יג): "לאהז בכנפות הארץ
וינערו רשעים ממנה" - כי על-ידי
ה'ארבע פנפות', בחינת ה'רוח-ה'יים
דקדושה', בחינת ה'ארבע ראשים' (עין שם
בהתורה) - על-ידם וינערו רשעים", בחינת
(תהלים קמז, ו): "משפיל רשעים עדי ארץ"
וכו'.

ויניקת הבוגדים והרשעים - הוא מבחינת
פגם הבגדים', דהינו פגם
הציצית', שהם בכנפי הבגד', דהינו מ'פגם
הארבעה יסודות', שאחזתן ושרשם העליון
הוא בחינת ארבע ציצית'.

וזה פרוש (בבא-בבא עג:): "פסקי דא קרנא
דתכלתא דחד מניהו" [חתכתי את פגף
הטלית שהיה בה תכלת, של אחד מהם].

הינו: שפסק אחת מן ה'ציצית' שלהם,
שזה בחינת מה שפסק ושיבר ה'מדה
רעה' מאחד מ'ארבע יסודות' שהגביר
והמשיך הרשע על-עצמו, שהוא ה'צנור'
שלו, כי כל ה'מדות-רעות' נמשכין
מ'ארבעה יסודות', ששרשם ארבע ציצית'.

ודיקא אחר יציאת מצרים', שקבלו
ה'תורה' אשר שם ה'רוח-ה'יים' -
אז נתבטל בחינת "מקצר רוח" (שמות ו, ט).
ועל-כן נזכר יציאת מצרים' בפרשת
'ציצית' (במדבר טו, מא) - כי 'ציצית' בחינת
ה'רוח-ה'יים' וכו'.

[לקוטי-עצות, ציצית ב: 'ציצית' הם בחינת ה'רוח-
ה'יים דקדושה', ועל-ידם משלימין כל ה'חסרונות' על-ידי
'אנחה'. ומכניעין ה'רוח-ה'יים דקלפה', רוח-סערה', רוח-
הטמאה'. ומפרישין ומגרשין הרע מן הטוב מכל המדות.
ועל-ידי-זה מכניעין החולקים והרשעים, ומשפילין אותם
עדי ארץ].

סב.

(ח"א יד, ה)

על-ידי שמשטיטין ומשליכין מעליהם
"הבגדים הצואים" (זכריה ג, ד) -
נתבטלים כל המניעות והמסכים המבדילים
בינם לבין הקדושה.

וזה (ישעיה נח, יג): "וכבדתו", "כבדהו
בכסות נקי" (זהר יתרו צג). "כסות נקי"
- הינו: להשליך "הבגדים הצואים", כי זה
עקר 'כבוד השם-יתברך'.

וזה שמוכא בזהר (יתרו צג): "כסות נקי, דא
כנפי מצוה" - הינו 'שכינה',
"הנקראת מצוה" (תקוני-זהר כא: מט: עג. עד.
ועוד).

סג.

(ח"א יח, ו-ז)

"מאי אית לכו בהדי קרטליתא דדביתהו דרבי חנינא בן-דוסא, דעתידה לשדיא תכלתא בה לצדיקי לעלמא דאתי" (בבא-בבא 17a)

"לצדיקיא לעלמא דאתי" - שהצדיקים משיגים ה'תכלית', שהוא 'עלמא דאתי'.

וה'תכלית' נקרא 'תכלת' - פי ה'תכלת' מערב שחר עם לבן, והוא גון שבין שחר ולבן. וכשנתחבר שחר ולבן, כמו הפתב שהוא בחינת שחר על-גבי לבן - בודאי תחתיות האות הדבוק וקרוב להגיד שהוא לבן, במקום הדבוק והקרוב - שם הם מערבים שחר עם לבן, בבחינת 'תכלת'. ו'תחתיות האות' הוא 'הסוף והתכלית'.

פי כשהסופר בותב ומעמיד הקנה והעט עם הדיו על הגיר - בודאי הדיו רחוק מהגיר מעט, עד שהסופר מעמיק העט עם הדיו בתוך עמק הגיר, ואז נדבק שחרות הדיו בעמק בקרוב גדול.

נמצא: שה'קרוב' הוא 'סוף ותכלית', ובמקום הקרוב, שם הגיר והדיו מערבים בבחינת 'תכלת' כנ"ל - פי כן הדבר: שה'תכלית' שהוא 'סוף המעשה', הוא במחשבה תחלה וקרוב להמחשבה, כנ"ל.

[פרוש מזהרנ"ת ז"ל בתוך התורה: פי 'סוף המעשה' הוא בחינת 'שחרות', ו'תחלת המחשבה' הוא בחינת 'לבן העליון', כידוע. נמצא: ש'סוף המעשה' שהוא ה'תכלית', שהוא 'במחשבה תחלה' וקרוב להמחשבה - הוא בחינת 'תכלת', שהוא 'תבור שחר ולבן'. (עין עוד בפנים באריכות. באור מאמר החז"ל הנ"ל).

סד.

(ח"א מט, ז-בסוף)

וזה בחינת 'ציצית', הינו בחינת 'תכלת', "דאכלי כלא ושצי כלא" (זהר בראשית נ: נא: שלח קעה. פנחס רנז).

פי על-ידי התגלות 'מלכות דקדשה' יתבטל 'מלכות דסטרא-אחרא'.

"אבל ישראל הדבוקים בה, יקבלו חיותם, ואתם הדבקים בה' אלקיכם' (דברים ד, ד), שהוא בחינת 'תכלת', דאכלי כלא ושצי כלא, אה-על-פיי-כו: 'חיים כלכם היום'" (זהר בראשית נ:).

וזה בחינת 'כלה' - בחינת 'תכלת', "דאכלי כלא ושצי כלא", בחינת (ירמיה ל, יא; מו, כח): "פי אעשה כלה בכל הגוים".

וזה (שמואל-ב יג, לט; ועל-פי רש"י שם): "ותכל נפש דוד". "נפש דוד" - היא בחינת 'תכלת' (עין זהר שלח קעה: 'תכלת הוא רזא דדוד מלכא'), "דאכלי כלא ושצי כלא".

וזה בחינת (ברכות ג:): "רוח צפון היתה מנשבת בכנור של דוד, והיה מנגן". "רוח צפון" - זה בחינת 'דינים גבורות', בחינת 'תכלת' - משם ה'נגינה', בבחינת (ישעיה כד, טז): "מפנה הארץ זמרת שמענו" - 'מפנה' דיקא, בחינת 'תכלת'. ושם בחינת (שמואל-ב כג, א): "נעים זמרות ישראל".

וזה בחינת ה', ד"לת עם יו"ד. ד"ל"ת' - זה בחינת 'דלת פנפות', בחינת 'מפנה הארץ'. 'יו"ד' - זה בחינת 'עשרה מיני נגונא', בחינת: "זמרת שמענו".

וזה פרוש (תהלים יט, ז): "לשמש שם אהל בהם". פי ה'צדיק' נקרא 'שמש' (קהלת

א, ה; קדושין עב). ו'זריחתו' של הצדיק, הינו 'השגתו', אינו אלא על-ידי ישראל וכו'.

וזהו: "אהל בהם" - 'אהל', לשון 'זריחתו'. "בהם" - על-ידי ישראל.

וכשישראל חסוֹשֶׁלֹם נִכְנָסִין בְּחֻמֹּתַי - חיצוניות של האמות - נוֹפֵל הצדיק מהשגתו, ונתחפה ונתכפה השגתו.

וכשיוצאין ישראל מחמתן של האמות - אזי: "והוא כחתן יצא מחפתו" (תהלים שם) - הצדיק יוצא מה'חפה' וה'מכסה' שהיה לו עד עכשו.

וְאִז (שם): "ישיש כגבור לרוץ ארח" - כי הצדיקים הם "גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו" (תהלים קג, כ), כי צריך 'התגברות' פְּדִי לְרוּץ 'ארח' הֵזָה שְׁהִיוּ יְכוּלִים לִילֹךְ "בְּזִמְנֵי-הַזֶּה שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל נְזוּפִים" (יבמות עב), וְעַכְשָׁו רָצִים בְּמַהֲרֹת גְּדוֹל זֶה הַדֶּרֶךְ'.

ו'התגברות' הזאת - היא בחינת 'ציצית', בחינת 'תכלת', בחינת 'מקיפים'.

וְזֶה (תהלים יט, ז): "מקצה השמים מוצאו ותקופתו" - בחינת 'מקיפים'. ועם בחינת 'תכלת' הזאת, מכלים ושצים העפושם, בבחינת (ירמיה ל, יא; מו, כח): "כי אעשה כלה בכל הגוים".

וְזֶה (תהלים שם): "ואין נסתר מחמתו". "מחמתו" - זה בחינת 'פלה', כמו שכתוב (תהלים נט, יד): "פלה בחמה פלה ואינמו".

וְזֶה טַעַם "למה שולחת הפלה להחתן טלית!" - כי הצדיק מקבל גבורתו

על-ידי ישראל, כמו שכתוב: "לשמש שם אהל בהם".

[לקוטי-עצות, ציצית ג: 'ציצית' - הוא בחינת 'התגלות מלכות-דקדשה'. ועל-ידי זה נכנע ונתבטל מלכות דסטרא-אחרא. אבל ישראל הדבקים ב'מלכות-דקדשה', מקבלים חיותם משם, וממשיכין שפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די].

[לקוטי-עצות, ציצית ד: על-ידי שנוהרין ב'מצות ציצית' - א) זוכין לתפלה. ב) ולתשובה בכל לבו. ג) וממתיקין הדינים. ד) וזוכין שיתגלו לו 'סתרי-תורה'].

סה.

(ח"א נד, ג)

המון-עם שאין להם השכל להעמיק ב'דמזים' שמרמז לו השם-יתברך בכל דבר - נעשה אצלם פלגה ממילא - על-ידי 'שנה', ו'ציצית' וכו'.

כִּי ה'שנה' וכו'. ו'ציצית' ו'תפלין', הם בחינת "גדלת מאד" (תהלים קד, א). כי תפלין וכו', ו'ציצית', הוא בחינת ה'צמצום', בחינת 'מאד', כי "תכלת פרסיא דינא" (זהר שלח קעה), שהוא בחינת 'צמצום'.

ועל-כך 'ציצית' קודם ל'תפלין', בבחינת (שירי-השירים ב, ו): "שמאלו תחת לראשי", ואחר-כך "וימינו תחבקני" - כי 'שמאל' - הוא בחינת 'דין', בחינת 'צמצום', שהוא בחינת 'ציצית'. ו'ימין' - הוא בחינת 'מחין', בחינת 'תפלין'.

[לקוטי-עצות, ציצית ה: על-ידי 'מצות ציצית' - ממשיכין תקון 'צמצום המחין', שלא יצא מחו חוץ לגבול, כשמגדיל דעתו להבין ה'דמזים' שהשם-יתברך מרמז לו בכל יום, על-ידי כל הדברים שבעולם, שיתקרב אליו.

ועל-כך 'ציצית' קדם ל'תפלין' - כי צריכין לתקן מקדם 'צמצום המחין', שלא יצא המח חוץ לגבול, ואחר-כך יכולין להגדיל דעתו להבין ה'דמזים' של השם-יתברך, שהיא בחינת 'תפלין'].

סו.

(ספורי-מעשיות, מעשה ד ממלך שגזר שמד)

כְּשָׁבָא הַחֶכֶם לְבֵיתוֹ, הָיָה תְמוּנָה בְּעֵינַי הַשָּׂרִים: "הֲלֹא הָיָה נֶשְׁמַר מִשׁוֹר

וְשָׂה, וְאִיךָ בָּא שִׁיחָה נִכְרַת הוּא וְזָרְעוּ"!

עָנָה הָאָנוּס וְאָמַר: עַל-יְדֵי נִכְרַת, כִּי הַחֲזִי-כּוֹכְבִים רָאוּ, וְלֹא יָדְעוּ מָה רָאוּ - כִּי

'שׁוֹר' עוֹשִׂין מַעֲוֹרוֹ תַּפְלִין, וְשָׂה' עוֹשִׂין מַצְמָרוֹ 'צִיצִית' לְטָלִית' - וְעַל-יְדֵיהֶם נִכְרַת

הוּא וְזָרְעוּ.

כִּי אוֹתָן הַמַּלְכִים שֶׁהָיוּ יְהוּדִים דָּרִים בְּמַדִּינָתָם, שֶׁמְלַבְּשִׁין בְּטָלִית וְתַפְלִין,

הָיוּ הוֹלְכִים דְּרָךְ הָאֵשׁ, וְלֹא הָיוּ נֹזְקִים כָּלֵל.

וְהוּא נִכְרַת, עַל-יְדֵי שֶׁלֹּא הָיוּ רִשָּׁאִים יְהוּדִים שֶׁלֹּבְשִׁין טָלִית וְתַפְלִין,

לִישֵׁב בְּמַדִּינָתוֹ.

וְעַל-כֵּן הָיוּ הַשׁוֹר וְשָׂה שְׁבַמְזֻלוֹת שׁוֹחֲקִים מִמֶּנּוּ - כִּי ה'חֲזִי-

כּוֹכְבִים' רָאוּ, וְלֹא יָדְעוּ מָה רָאוּ, וְנִכְרַת הוּא וְזָרְעוּ.

עוֹד מְצֵאתִי קֶצֶת רְמָזִים מֵהַמַּעֲשֵׂה זֶה בְּקַפִּיטָל [מְזֻמָּר] הַנ"ל (תהלים ב):

"נִנְתְּקָה אֶת מוֹסְרוֹתֵימוֹ" - 'מוֹסְרוֹת' הֵם שֶׁל 'עוֹר', בְּחִינַת 'תַּפְלִין'.

"עֲבוֹתֵימוֹ" - 'עֲבוֹת' הֵם 'חֻבְלִים', בְּחִינַת 'צִיצִית', כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל

(עבודה זרה ג) פֶּסוּק זֶה עַל 'צִיצִית וְתַפְלִין'.

"יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק" - כִּי הַשׁוֹר וְשָׂה שְׁבַשְׁמַיִם שֶׁחָקוּ מִמֶּנּוּ.

"עֲבָדוּ" - זֶה 'צִיצִית'. **"בִּירְאָה"** - זֶה 'תַּפְלִין' (שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יראה', כְּמַבְאָר

בְּמִקְרָא בְּרַכּוֹת ו. סוֹטָה יז. תְּלִין פט.). [עֵין-בְּפָנִים שָׂאָר הַרְמָזִים].

סז.

(ספר-המדות, עניני 'ציצית')

[א] בְּעוֹזֵן צִיצִית, בָּנִים מֵתִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים (בָּנִים נו).

[ב] אָמִירַת 'פְּרֻשַׁת צִיצִית' בְּמַסִּירוֹת-נֶפֶשׁ וּבִירְאָה גְּדוֹלָה, גַּם 'הַלְבָּשֶׁת-עֲרוּמִים' - עַל-

יְדֵי-זֶה זֹכָה לְבָנִים-זְכָרִים' (בָּנִים פה).

[ג] הַמְזַלְזֵל בְּמַצּוֹת צִיצִית, אֵינּוּ זֹכָה לְקַבּוּרָה (בְּגָדִים ח"ב ד).

[ד] סִגְלָה לְחֻלָּה, לְהַסְתַּכֵּל עַל הַצִּיצִית (סִגְלָה ח"ב יא).

סח.

(שיח-שרפי-קדש)

רַבֵּנוּ אָמַר פַּעַם לְרַבִּי נִפְתָּלִי: "אֵף עַל פִּי שֶׁשָּׁמַד "נִפְתָּלִי" שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת

"תַּפְלִין" - אֵף עַל פִּי כֵן עֲנִינָהּ הוּא צִיצִית".

וְאָכֵן הָיָה רַבִּי נִפְתָּלִי מְהֵרָה מְאֹד בְּמַצּוּהָ זֶה, וּפַעַם כְּשֶׁנִּקְרַע לוֹ חוּט אֶחָד

מִצִּיצוֹתָיו, לֹא זָז מִמְּקוֹמוֹ עַד שֶׁתִּקַּן אֶת הַצִּיצִית.

"וְלֹא תִתְּוֹרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

סט.

(ח"א ז, ד)

עַקֵּר הַנְּאוּף תִּלְוִי בְּעֵינַיִם, כְּמוֹ שֶׁאָמַרוּ (בְּרַכּוֹת יב: סוֹטָה ט:): "שֶׁמֶשׁוֹן הֶלֶךְ אַחֲרֵי עֵינָיו", וְכֵמוֹ שֶׁכָּתוּב (במדבר טו, לט): "וְלֹא

תִּתְּוֹרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם".

ע.

(ח"א לו, ב)

בְּשִׁבְלִיזָה דָּרְשׁוּ חֲז"ל (בְּרֵכוֹת יב:) עַל פְּסוּק: "אַחֲרֵי לְבַבְכֶם" וְכו'. (בַּמִּדְבָּר טו, לט) - "אַחֲרֵי לְבַבְכֶם" זֶהוּ מִיִּנּוֹת, 'וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם' זֶה נְאוּף". גַּם "שִׁמְשׁוֹן הִלְךְ אַחֲרַי עֵינָיו" (שם, וְסוּטָה ט:), גַּם 'בְּלָעַם' נִקְרָא "שִׁתֵּם הָעֵין" (בַּמִּדְבָּר כד, ג) - מִחֲמַת שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת מְדָה רְעָה שֶׁל מְדוֹת רְעוֹת שֶׁל הַשְּׁבָעִים לְשׁוֹן.

עא.

(ח"א קכח)

אֵיתָא בַּגְמָרָא (יִמָּא סט:) לְעֵנִין הֵיִצְרֵהֲרַע דְּעֵבְרָה, דְּהֵינּוּ שֶׁל תְּאוֹת הַמִּשְׁגָּל: "בַּחֲלִינְהוּ לְעֵינָהּ וּשְׁבִקוּהוּ" [סָמוּ עֵינָיו בַּכּוֹל, וְהַשְּׂאִירוּ אוֹתוֹ]. נִמְצָא: שֶׁאֵף־עַל־פִּי שֶׁסָמוּ עֵינָיו הֵיִצְרֵהֲרַע שֶׁל נְאוּף, אֵף־עַל־פִּי־כֵן נִשְׁאָר.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁנִּמְצָא לַפְּעָמִים בְּאַנְשֵׁים הַבְּשָׂרִים קֶצֶת - שֶׁמִּחֲמַת שִׁנּוּעַ יִרְאֵת־הֵשֶׁם בְּלִבּוֹ, הוּא מִשְׁפִּיל עֵינָיו וְאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים, וְאֵף־עַל־פִּי־כֵן הוּא גּוֹנֵב אֶת הָעֵין כְּלֹא־חֲרִיד, וּמִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד.

וְהוּא בְּחִינַת: "בַּחֲלִינְהוּ לְעֵינָהּ דִּיצְרָא" - שֶׁמִּסְמָא עֵינָיו הֵיִצְרֵהֲרַע. שְׂרוּצָה לְהַסְתַּכֵּל, וְהוּא מְסָמָא עֵינָיו עַל־יַדֵּי שִׁמּוּנֵעַ עֲצָמוֹ מִלְּהַסְתַּכֵּל, וְאֵף־עַל־פִּי־כֵן נִשְׁאָר הֵיִצְרֵהֲרַע, כִּי מִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד כְּלֹא־חֲרִיד.

עב.

(ח"א רנד)

'עֵינָיִם' - הֵם דְּבָרִים עֲלִיּוֹנִים וְגִבּוֹהִים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תְּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים.

וְאִם הָיָה הָאָדָם זוֹכֵה לְעֵינָיִם פְּשָׁרִים' - הָיָה יוֹדֵעַ דְּבָרִים גְּדוֹלִים, רַק מִמָּה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת, כִּי הֵם רוֹאוֹת תְּמִיד, אֲךָ שָׂאִין יוֹדֵעַ מָה רוֹאָה.

כְּמוֹ לְמִשְׁלֵ: בְּשִׁמְעֵבִירִין דְּבַר לְפָנָי עֵינָי הָאָדָם, בְּהַעֲבָרָה וּבְמַהֲיִרוֹת גְּדוֹל, וְאֵזִי אֵין הָאָדָם יוֹדֵעַ מָה רָאָה וְכו'.

וְכֵן הָאָדָם רוֹאָה בְּעֵינָיו תְּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים, הֵינּוּ: 'מַרְאוֹת וְחֲזִיוֹנוֹת' - אֲךָ שֶׁהוּא כְּמוֹ שִׁמְעֵבִירִין לְפָנָיו בְּהַעֲבָרָה בְּעֵלְמָא וּבְמַהֲיִרוֹת גְּדוֹל, עַל־כֵּן אֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה רָאָה כְּנ"ל, וְהֵבֵן.

[שִׁיחוֹת־הַר"ן צ: דַּע: שֶׁכָּל אָדָם קֹדֵם הַשְּׁנָה, הוּא רוֹאָה כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַמַּתִּים שֶׁל קְרוֹבִים שְׁלוֹ, אוֹ אוֹתָן שֶׁהֵם מִשְׂרָשׁוּ. כְּמוֹ שֶׁקֹּדֵם הַמִּיתָה רוֹאִין הַנְּשָׁמוֹת הַנ"ל כִּי־דוֹעַ, כְּמוֹ־כֵן קֹדֵם הַשְּׁנָה "שֶׁהוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה" (בְּרֵכוֹת טז), רוֹאִין אוֹתָם גַּם־כֵּן.

רַק מִחֲמַת שֶׁהֲרָאִיהָ הִיא בְּהַעֲבָרָה בְּעֵלְמָא מְאֹד וְכו' - עַל־כֵּן אֵינוֹ נִרְגֵּשׁ בְּחוּשׁ הַרְאוֹת כְּלָל רְאִיָּה הַנ"ל, וְאֵין אָדָם יוֹדֵעַ מְזָה, מִחֲמַת שֶׁהוּא הַתְּנוּצָצוֹת מְעֻט מְאֹד אֶחָד מִשְׁשִׁים וְכו', אֲבָל בְּאֶמֶת הַכֹּל רוֹאִין קֹדֵם הַשְּׁנָה, כְּנ"ל.

עג.

(ח"ב עב)

עַל־יַדֵּי פְּרִישׁוֹת וּקְדָשׁוֹת הַמְּנַהִיג הָאֲמַתִּי - הוּא יָכוֹל לְחַזּוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד, עַל־יַדֵּי ה' הַסְתַּכְלוֹת לְבַד.

וְעַל־כֵּן 'מֹשֶׁה רִבְּנוֹ' שֶׁהָיָה קְדוֹשׁ וּפְרוֹשׁ גְּדוֹל מְאֹד עַל־פִּי הַדְּבֹר, הָיָה יָכוֹל לְחַזּוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל בְּיִשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק לָהֶם הַגְּדֻלָּה עַל־יַדֵּי־זֶה.

כִּי עֵקֶר הַסְתַּכְלוֹת הַנ"ל, הִיא עַל־יַדֵּי קְדָשָׁה וּפְרִישׁוֹת מִתְּאוּהָ זֶה. כִּי תְּאוּהָ הַזֹּאת הִיא בְּחִינַת 'פְּגָם הָעֵינָיִם', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב

(במדבר טו, לט): "ולא תתורו וכו' ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם".

ועל-כן צריך לקדש עצמו ביותר בפרישות גדול מזאת התאוה, ואז יש לו 'עינים זפים', לחזות ולהסתכל ולתן הגדלה לכל אחד פראוי לו על-ידי הסתכלותו לבד, ואז דוקא הוא יכול להיות מנהיג ישראל.

וכש'אין לישראל 'מנהיג' ו'משגיח' כזה - באמת כל העולם מערב ומבלבל, וכל הרוצה לטל את השם נוטל, כמו שמתנהג עכשו בעזונותינו הרבים.

כי ישראל, צריכין שיהיה עליהם 'משגיח', שישגיח ויראה בהם שיעמד כל-אחד על מקומו הראוי לו באמת, והמשגיח הזה יהיה פרוש וקדוש גדול, בבחינת קדשת ופרישות משה, ואז יכול להנהיג את ישראל לתן לכל אחד גדלה פראוי לו על-ידי ההסתכלות לבד.

עד.

(שיחות-הר"ן קו)

יש חכם שהוא חכם אפלו בחכמות-התורה, ואין לו אמונה בהשם, ונקראים "בעלי ראתן" (כתבות עז):

כי חכמה אמתית דהינו עם אמונה, נקרא 'ראיה', כמו שכתוב (קהלת א, טז): "ולבי ראה חכמה" וכו'. ולעמת זה החכמים שאין להם אמונה, נקראים "בעלי ראתן", שיש להם שרץ במחם" (רש"י שם), הינו שיש להם טמאה וכפירה במחם.

וצריכין להרחיק מאנשים אלו אפלו משכונתם, כי הבל פיהם מזיק לאדם כשר שיפל לתאות-נאוף.

ועל-כן הם נואפים, כי נאוף תלוי בעינים. כי 'חכמת אמת' שהיא בחינת 'ראיה', בחינת 'עינים', נאמר (איוב לא, א): "ברית כרתי לעיני" וכו'. אבל ה'בעלי ראתן' הם נואפים.

וזה שדרשו רז"ל (ברכות יב: על במדבר טו, לט): "ולא תתורו אחרי לבבכם" זהו מינות, 'ואחרי עיניכם' זהו נאוף" - כי זה תלוי בזה כנ"ל. ועל-ידי 'חכמה' עם 'אמונה', נצול.

עה.

(ספר-המדות, עניני 'שמירת-עינים')

[א] המסתכל בעקבה של אשה ובאשתו נדה, הוי לה בנים שאינם מהגנים (בנים טז).

[ב] על-ידי עינים, הלב מתאנה (הרהורים כג).

[ג] 'תאות-נאוף' אינו נרחק מן האדם, אלא על-ידי הרחקת ראות העין והמחשבה (נאוף ט).

[ד] מי שאין מסתכל על נשים, זוכה שזרעו יחברו פרושים על התורה (נאוף ח"ב יט; ספר ח"ב ה).

"אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים" (במדבר טו, מא)

עו.

(ח"א ח, ט)

נמצא לעיל בפסוק (במדבר טו, לח): "ועשו להם ציצת".

הַפְּטֹרֶת פְּרַשְׁתֵּי שְׁלַח

"וַנִּתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת; וְהַחִיַּנְתֶּם אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי; אֶת תְּקוּנַת חוּט הַשְּׁנִי הַזֶּה תִּקְשְׁרֵי בַחֲלוּן" (יהושע ב, יב-יג-יד)

א.

(ח"א כג, א-ג)

יֵשׁ פְּנִי־דִקְדָּשָׁה, אֲנַפְי־נְהוּרִין, בְּחִינַת חַיִּים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (משלי טז, טז): "בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים" וְכוּ'. וְיֵשׁ פְּנִי־דִסְטְרָא-אֲחָרָא, אֲנַפְי־חֲשׂוּכִין, מְרַה־שְׁחוּרָה, עֲבוּדַת-אֱלִילִים וְכוּ'.

וְאֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם הַנוֹפְלִים בְּתַאֲוַת-קְמוּן, וְאֵינָם מְאֱמִינִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְכוּל לַפְרִיֵּס הָאָדָם בְּסִבָּה קְלָה, וְרוֹדְפִים אַחַר פְּרִנְסָתָם בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת, וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֵצְבוֹן" (על-פי תהלים קכז, ב), כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית ג, יז): "בְּעֵצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה", וְעֵצְבוֹת הוּא מְרַה־שְׁחוּרָה - אֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם נִקְשְׁרִים בְּפְנֵי דִסְטְרָא-אֲחָרָא, "אֱלֻקִּים אַחֲרִים" (שְׁמוֹת כ, ב), חֲשָׁד, בְּחִינַת מִיתָה וְכוּ'.

אָבֵל אֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם שֶׁמִּשְׁאָם וּמִתְנָם בְּאֵמוּנָה - הֵם דְּבָקִים בְּאוֹר־הַפְּנִיִּים דִּקְדָּשָׁה. כִּי "אֵין אֵמוּנָה בְּלֹא אֲמַת" (זהר בלק קצח:), וְאֲמַת' הוּא אוֹר־הַפְּנִיִּים, כִּידוּעַ.

וְזֶה כְּשֶׁבִקְשָׁה רְחֵב' סִימְנָא דְחַיִּי, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יהושע ב, יג): "וְהַחִיַּיְתֶם אֶת אָבִי וְאִמִּי" וְכוּ' - אֲמַרְתָּ: (שם שם, יב): "וַנִּתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת". כִּי אֲמַת' הוּא בְּחִינַת חַיִּים.

וְאָמְרוּ לָהּ (שם שם, יח): "אֶת תְּקוּנַת חוּט הַשְּׁנִי תִקְשְׁרֵי לָךְ". תְּקוּנָה' זֶה בְּחִינַת 'אֵמוּנָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ירמיה לא טז): "וַיֵּשׁ תְּקוּנָה לְאַחֲרֵי־ךָ". וְאֵמוּנָה' הִיא אַחֲרֵית הַיָּמִים, כִּי עָלֶיךָ עוֹמְדִים כָּל הַמְּדוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מכות כד): "בָּא חֲבִקוּק וְהֵעֵמִידֶן עַל אַחַת" וְכוּ'.

וְ"חוּט הַשְּׁנִי", זֶה בְּחִינַת זְרִיחַת אוֹר־הַפְּנִיִּים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית לח, ל): [וְאַחַר יָצָא אָחִיו אֲשֶׁר עַל יְדוֹ הַשְּׁנִי] "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זֶרַח" וְכוּ'.

כִּי "הַחֲשָׁד יִכְסֶה אֶרֶץ, וְעַלְיָהּ יִזְרַח ה'" (ישעיה ס, ב). כִּי חֲשָׁד' הוּא בְּחִינַת "בְּעֵצְבוֹן" (בְּרַאשִׁית ג, יז), דְּאֵגַת וְתַאֲוַת הַפְּרִנְסָה, צַעַר "כְּפָלִים כִּיּוֹלָדָה" (פְּסָחִים קיח), אֲנַפְי־חֲשׂוּכִין, עֲבוּדַת-זָרָה. "וְעַלְיָהּ יִזְרַח ה'" - אֵמוּנַת אֱלֻקוֹת, אוֹר־הַפְּנִיִּים - בְּחִינַת "חוּט הַשְּׁנִי".

"וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (יהושע ב, יא)

ב.

(ח"א יט, ג)

ה'רוּחַ-שְׁטוּת' נִתְבַּטַּל עַל-יְדֵי רוּחַ-הַקְּדָשׁ. וְזֶה בְּחִינַת תְּקוּנַת-הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ-הַקְּדָשׁ, בְּבְחִינַת (יהושע ב, יא): "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ רַז"ל זְבָחִים קטז).

ד.

(ח"א כט, ד)

על-ידי 'תקון פלליות הגידין' - גתרום
ה'מחין'.

בבחינת (דברים לב, יא): "בנשר יעיר קנז",
"נשרא דא רוחא" (תקוני-זוהר נג),
שהוא 'פלליות-הגידין', בבחינת (יהושע ב, יא):
"ולא קמה עוד רוח באיש".

"יעיר קנז" (דברים שם) - שהוא מעורר
"קנה חכמה קנה בינה" (משלי ד, ה),
מבחינת 'שנה'.

ו'יוסף', על-ידי שהיה לו 'שלמות לשון-
הקדש', כמו שכתוב (בראשית מה,
יב): "כי פי המדבר אליכם" - "בלשון
הקדש" (רש"י; בראשית-זרבה צג, י; תרגום יונתן), על-
כן כתוב בו (שם מא, לח): "הנמצא כזה איש
אשר רוח אלקים בו".

"רוח אלקים" - הינו 'תקון-הברית',
בבחינת: "ולא קמה עוד רוח
באיש" - כי ב'לשון-הקדש' תלוי 'תקון-
הברית'.

ג.

(ח"א כז, ח)

"לקרא כלם בשם ה'" (צפניה ג, ט), אי-
אפשר אלא על-ידי 'תקון-ברית',
שהוא בבחינת (יהושע ב, יא): "ולא קמה עוד
רוח באיש".

לקוטי תפלות

פרשת שלח

מפתח התפלות

[א] "אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבִתּוֹ תִשְׁלָחוּ" (ח"א ט).

[ב] "וַיֵּצֵאוּ דִבַּת הָאָרֶץ"; "מוֹצְאֵי דִבַּת הָאָרֶץ רָעָה" – שְׂנוּזָה לְבַטֵּל וּלְהַכְנִיעַ "מוֹצְאֵי דִבַּת הָאָרֶץ רָעָה", הַמוֹנְעִים וּמַעֲכָבִים אוֹתָנוּ מ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' וּמ'עֲבוֹדַת-הַשֶּׁמֶשׁ' בְּאֶמְתוֹ, וְנִזְכָּה לַעֲלוֹת ל'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', שֶׁפֶל קִדְשָׁתָנוּ וְטַהֲרָתָנוּ וַיְהִדּוּתָנוּ תְלוּי בָּהּ, וּלְהִתְקַרֵּב לְהַשֶּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּאֶמְתוֹ (ח"א כ).

[ג] "אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא" (ח"א עג).

[ד] "סֶלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כַּגְּדֹל חַסְדְּךָ, וּכְאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה לָעָם הַזֶּה, מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנָּה וַיֹּאמֶר ה' סַלַּחְתִּי כַּדְבָרְךָ" (ח"ב ז).

[ה] "וְרֵאשִׁית עֲרֹסֹתֶכֶם חֶלֶה תָרִימוּ תְרוּמָה" – מִצֹּת 'חֶלֶה' (ח"א נה).

[ו-ז-ח-ט-י-יא] "וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל פְּנֵי בְגָדֵיהֶם" – מִצֹּת 'צִיצִית' (ח"א ז; תפלות וְתַחֲנוּנִים, הַשְּׂמָטָה ל'ח"א ז הַנ"ל; ח"א ח; ח"א יד; ח"א נד).

[יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד] "וְלֹא תִתְּנוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם, אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" – עֵינֵי 'שְׂמִירַת עֵינַיִם' ו'שְׂמִירַת הַמַּחְשָׁבָה' (ח"א כא; ח"א כה; ח"א לו; ח"א נ; ח"א נא; ח"א נד;

ח"א ס; ח"א סא; ח"א עח; ח"ב לג; תפלה שְׂאֲחֵרֵי תַקוּן-הַכֶּלְלִי; תפלות וְתַחֲנוּנִים

ח"א יז; תפלות וְתַחֲנוּנִים ח"א מב).

☪ [א] לקוטי תפלות ח"א ט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יכסימו';
ח"א קיב, 'צהר תעשה לתבה')

"איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו"
(במדבר יג, ב)

וּבִבְנֵי תַחֲנֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרוּנוּ
לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתְנוּ לְפָנֶיךָ, דְּרֹךְ
הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְשֵׁרֵשׁ נַשְׁמַתֵּינוּ,
אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצַבְנוּ.

בְּרִי שְׁתַּעֲלֵה תַּפְלָתְנוּ דְּרֹךְ הַשַּׁעַר הַהוּא
הַשִּׁיף לְתַפְלָתְנוּ הַשְּׁמִימָה, דְּרֹךְ
אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וִירוּשָׁלַיִם, וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ,
וְקִדְשֵׁי-קִדְשִׁים, עַד שְׁתַּעֲלֵה תַּפְלָתְנוּ
לְמַכּוֹן שַׁבָּתְךָ.

וַיְהִי כַח לְתַפְלָתְנוּ, לְעוֹרֵר אֶת ה' מִזֶּל
הָעַלְיוֹן הַשִּׁיף לְשַׁעַר וְשֶׁבֶט שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְנֹו, וַיִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
טוֹבָה וּבִרְכָה, לְבָרוּךְ אַתְּ כָּל פְּרִי הָאֲדָמָה,
וּלְהַצְלִיחַ אֶת מַעֲשֵׂי יְדֵינוּ.

וּזְכַנּוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקַשֵּׁר כָּל
תַּפְלָתְנוּ לְצַדִּיקֵי-אַמֶּת שְׁבִדוֹר,
אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתְנוּ
לְפָנֶיךָ, דְּרֹךְ הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְכֹל
תַּפְלָה וְתַפְלָה.

☪ [ב] לקוטי תפלות ח"א כ ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ, 'תשעה תקונין')

"וַיֵּצֵאוּ דַבַּת הָאָרֶץ"; "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רָעָה"
(במדבר יג, לב; יד, לז)

שְׁנוּזָה לְבַטֵּל וּלְהַכְנִיעַ "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רָעָה", הַמוֹנְעִים
וּמַעֲבִיבִים אוֹתְנוּ מ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' וּמ'עֲבוּדַת-הַשָּׁמַיִם' בְּאַמֶּת,
וְנִזְכָּה לַעֲלוֹת ל'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', שֶׁכָּל קִדְשֵׁינוּ וְטַהֲרָתְנוּ
וַיְהִדּוּתְנוּ תְלוּי בָּהּ, וּלְהִתְקַרֵּב לְהַשָּׁמַיִם יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת.

"מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה,
מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא, בְּעֵטֶף
לְבַי בְּצוּר יְרוּם מִמֵּנִי תִנְחַנֵּנִי."

חֹום וְחַמַּל עָלַי, יַעֲזְרוּ רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ
הַגְּדוֹלִים עָלַי, וְעֲזְרוּנִי וְזַכֵּנִי לִילְךָ
וּלְבוֹא מִהָרָה לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא
מְקוֹר קִדְשָׁתְנוּ.

כַּאֲשֶׁר אַתָּה יְדַעְתָּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: שֶׁכָּל
קִדְשָׁתְנוּ וְטַהֲרָתְנוּ, וְכָל
יְהִדּוּתְנוּ, תְלוּי בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְאִי-אֶפְשָׁר
לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי בְּאַמֶּת, וְלִילְךָ
וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָה לְדְרָגָה, כִּי-אִם עַל-יְדֵי
שְׁזוּכִין לְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, מְקוֹם
קִדְשָׁתְנוּ.

הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּהּ מִכָּל הָאֲרָצוֹת,
וְנָתַתָּ אוֹתָהּ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
הַנִּבְחָר מִכָּל הָעַמִּים לְנַחֲלָה.

אֶרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד,
כְּמָה שְׁפָתוֹב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אוֹתָהּ, תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית
שָׁנָה."

וְאַתָּה יְדַעְתָּ, עֲצָם רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת,
וְהָעֲרֻבּוּבִים, וְהַבְּלָבוּלִים,
הַמוֹנְעִים אוֹתְנוּ מִזֶּה, אֲשֶׁר עַל-יָדָם אֵין
אָנוּ יְכוּלִים לִילְךָ וּלְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וּבְכַבֵּר כְּלִינוּ יְמִינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ בְּחוּץ-
לְאֶרֶץ, וְאָנוּ מְגֻרָשִׁים מ'אֶרֶץ
הַחַיִּים", מְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, "מִהַסְּתַפַּח
בְּנַחֲלַת יְהוָה", אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאֶרֶץ
יְמִינוּ לְשֶׁבֶת עַל-הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ
יְהוָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, וְתַעֲוֶרר אֶת לִבְבָנוּ, וְאֶת
לִבְב זָרְעֵנוּ, וּלְבַב כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שִׁיְהִיו לָנוּ כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים גְּדוֹלִים,
וְהַשְׁתַּוְקוּת נִמְרָץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְנִכְסֶף
וְנִשְׁתַּוְקַק תָּמִיד בְּאַמַּת לְבַא לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל.

עַד אֲשֶׁר תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְבַא לְאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה בְּמִהְרָה. לְמַעַן נִזְכֶּה עַל-
יְדֵי-זֶה, לְהַתְעוֹרֵר בְּאַמַּת לְעִבּוּדְתְךָ
וּלְיִרְאַתְךָ.

חֹסֶם וְחִמְל נָא עָלֵינוּ מִלֵּא רַחֲמִים, שְׁלֵא
נִבְלָה יְמֵינוּ חֶסֶד-וְשְׁלוֹם בְּחוּץ-
לְאֶרֶץ.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ, אֶת כָּל תְּלֹאוֹתֵינוּ
וְחִלְשׁוֹתֵנוּ בְּעַת הַזֹּאת, וְאִין אָנוּ
יְכוּלִים לְשַׁבֵּר רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת הָעֲצוּמוֹת
הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֲלֹפֵי אֲלֹפִים
וְרַבָּבוֹת מְנִיעוֹת וְעַפּוּבִים, אֲשֶׁר קָצְרָה
יְדֵינוּ לְשַׁבְּרָם, כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל
וּבְחִסְדֶיךָ הָעֲצוּמוֹת, וְאִין לָנוּ עַל מִי
לְהַשְׁעֵן, כִּי אִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים.

חִמְל עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, וּמַהֲר לְהַבִּיאֵנוּ
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, חֵישׁ קַל מִהְרָה.

וְתַתֵּן לָנוּ כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְנִצַּחַת
אֶת הַמְּלַחְמָה, לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵשׁ
וּלְבַטֵּל אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ
רָעָה", אֲשֶׁר מֵהֶם נִמְשָׁכִים כָּל מִינֵי
מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים מִלְּבַא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

בְּאַפְּן שְׁנִזְכֶּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל
הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים, וְנִזְכֶּה לְבַא
לְשְׁלוֹם לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהְרָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חֹסֶם וְחִמְל עָלֵינוּ,
שְׁנִזְכֶּה לְדַבּוּרִים חֲמִים דְּקַדְשָׁה,
וּלְחִדּוּשֵׁינִי-דְּאוּרֵייתָא אֲמַתִּים, וְנִזְכֶּה
שִׁיְהִיו נִבְרָאִין מִלְּאָכִים קְדוּשִׁים, מִכָּל
דַּבּוּר וְדַבּוּר שֶׁל חִדּוּשֵׁי-תוֹרַתְנוּ בְּקַדְשָׁה
וּבְטְהָרָה.

וְאֵלֹו הַמְּלָאָכִים הַקְּדוּשִׁים, יִצְטָרְפוּ
וְיִתְחַבְּרוּ עִם כָּל הַמְּלָאָכִים
הַנִּבְרָאִים תָּמִיד עַל-יְדֵי חִדּוּשֵׁי-תוֹרָה שֶׁל
צְדִיקִים-אֲמַתִּים.

וְכָל אֵלֹו הַמְּלָאָכִים הַקְּדוּשִׁים, יִקְבְּלוּ
כַּח מַאֲדוּם, הַמְּמַנֶּה עַל הַחֶרֶב
לְעַנֹּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים בְּחֶרֶב אֶת קֶטְלָא, כְּדִי
לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַעַר אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי
דַבַּת הָאֶרֶץ רָעָה", שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל
הַמוֹנְעִים וְהַמְּפַסְיָקִים וְהַמְּעַכְּבִים מִלְּבַא
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

אִין שְׁתַּבִּיא "מֶרֶךְ בְּלִבְבָם", לְבַל יִהְיֶה
לָהֶם כַּח לְעַכְב וּלְמַנַּע אוֹתָנוּ חֶסֶד-
וְשְׁלוֹם מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אוּ מִשָּׂאֵר כָּל
הַדַּבָּרִים שְׁבַקְדְשָׁה.

מִלֵּא רַחֲמִים, חֹסֶם וְחִמְל עָלֵינוּ, וְתֵן לָנוּ
כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל הַמְּעַכְּבִים וְהַמוֹנְעִים
מִן הַקְּדוּשָׁה, הַקָּמִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת,
וְרוֹצִים לְהַתְגַּבֵּר חֶסֶד-וְשְׁלוֹם, לְבַלְבַּל
אוֹתָנוּ חֶסֶד-וְשְׁלוֹם מֵעִבּוּדְתְךָ בְּאַמַּת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבְבָם,
חֹסֶה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְהִיָּה בְּעִזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם,
וּשְׁבֹר זְרוּעַם וְכַחֵם, שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם
שׁוּם כַּח לְמַנַּע אוֹתָנוּ חֶסֶד-וְשְׁלוֹם מִשׁוּם

דָּבַר שֶׁבְקִדְשָׁהּ, וְלֹא יוּכְלוּ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ
וְכָל הַנְּלוּיִם אֵלֵינוּ כָּלֵל.

וְעֲזָרְנוּ, אוֹתָנוּ, וְאֵת כָּל עַמְךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הַחֹפְצִים בְּעִבּוֹדְתֶךָ,
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, שְׁיִהְיֶה לָנוּ כַח
לְהַכְנִיעַ אֶת הָרָשָׁעִים הַמִּתְנַגְּדִים וְחוֹלְקִים
עַל הָאַמֶּת, הָרוֹצִים לְרַחֵק אוֹתָנוּ
מִעִבּוֹדְתֶךָ בְּאַמֶּת.

וְתִתֵּן לָנוּ כַח, לְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם מִשְׁפָּטֵי
הָאֱמוּנוֹת, וְנִזְכָּה לְדוֹן אוֹתָם
וְלְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּמִשְׁפָּטֵיהֶם.

וְעֲזָרְנוּ שְׁנַצְּלִיחַ בְּמִשְׁפָּטָם, וְכָל
הַחוֹלְקִים וְהַמוֹנְעִים מִדְּרָכֵי
הַקִּדְשָׁה הָאֱמֵתִיִּים, כָּלֵם יֵצְאוּ חִיבִים
בְּדִינֵיהֶם, וְנִשְׁפִּיל אוֹתָם עַדִּי אֶרֶץ עַל-יַדִּי
מִשְׁפָּטֵיהֶם, וְנוֹצִיא בְלַעַם מִפִּיהֶם.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, שֶׁכּוֹנְנָנוּ
לְטוֹבָה, כְּדִי לְהַעֲמִיד הַדָּת הַקִּדּוּשׁ
עַל תְּלוּ, כְּדִי שְׁנִזְכָּה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַקִּדּוּשׁ
בְּדֶרֶךְ "מִלְכוּ שֶׁל עוֹלָם", וְאֵין לָנוּ כַח
לְעַנֹּשׁ אֶת הָרָשָׁעִים, כִּי אִם בְּדִינֵיהֶם.

עַל-כֵּן חָמַל עָלֵינוּ, וְעַל כָּל עַמְךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, הַמִּקְנָאִים קְנֵאת יְהוָה
צְבָאוֹת, וְעוֹמְדִים לְדִין וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי
הָעֶפְרוֹ"ם, כְּדִי לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים הַחוֹלְקִים
עַל הָאַמֶּת, וְתִתֵּן לָנוּ כַח שְׁנַצְּלִיחַ
בְּמִשְׁפָּטָם, בְּאַפְּן שְׁנִזְכָּה לְהַשְׁפִּילָם
וּלְשַׁבְּרָם וְלְהַכְנִיעֵם עַד עֶפֶר.

כָּלֵם יִכְרְעוּ וַיִּפּוּלוּ בְּמִשְׁפָּטָם, יִפְלוּ וְלֹא
יִקוּמוּ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוֹם
כַּח לְבַטֵּל וּלְמַנַּע אוֹ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ חֵס-

וְשָׁלוֹם מִעִבּוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ.
וְנִזְכָּה עַל-יַדֵּי-זָה, לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט-
דִּקְדֻשָּׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת.

וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה
לְדַבֵּר עֲתָק עַל צְדִיקֵי-הָאַמֶּת,
וְעַל אַנְשֵׁים כְּשָׁרִים בְּאַמֶּת. וְתִסְכַּר אֶת
פִּיהֶם שֶׁלֹּא יִדְבְּרוּ סֵרָה בְּפִנֵּי הַהֲמוֹן עִם,
וְלֹא יַחֲלִישׁוּ דַעְתָּם חֵס־וְשָׁלוֹם, "כִּי יִסְכַּר
פִּי כָּל דּוֹבְרֵי שֶׁקֶר".

בְּאַפְּן שְׁתִּזְכָּה אוֹתָנוּ, לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל
מִינֵי מְנִיעוֹת וּמְסָכִים וּמְפַסְּיָקִים,
הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִלְּבֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל,
וּמִשָּׂאֵר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה
לְבֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה, וְלְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת
חֲלִישוֹת כַּחְנוּ בְּעַת הַזֹּאת, שְׂאִין
לָנוּ שׁוֹם כַּח לְשַׁבֵּר הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים
מִאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה,
בְּשׁוֹם דֶּרֶךְ מִכָּל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ שֶׁהִזְכַּרְתִּי
לְפָנֶיךָ.

כִּי-אִם בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל לְבַד בְּטַחְנוּ, וְעַל
חֲסִדְךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים, שְׁתוֹשִׁיעֵנוּ
בְּגִדְל רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ, וּבַעֲצָם חֲמֵלְתֶךָ,
וּבְזִכוֹת וְכַח צְדִיקֵי-אַמֶּת, שֶׁכָּבַר זָכוּ
לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְעִבְרוּ בְּשָׁלוֹם וּבָאוּ
לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

בְּזִכוֹתָם וּכְחֵם לְבַד נִשְׁעָנְתִּי, וּבְחֲסִדְךָ
הַגָּדוֹל תִּמְכֹּתִי יִתְדוֹתִי,
שְׁתַּחֲוֵנִי גַם-כֵּן, לְנִסְעַ וּלְבֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל
מִהֲרָה.

דמי לך, ולא אחריש ולא אשקט ולא אפסיק מלהתפלל על זה תמיד.

רק אזכה להעתיר ולהרבות בתפלה ותחנונים על-זה תמיד, עד שאזכה לפעל בקשתי ברחמים אצלך, שאזכה לבא בחיים חיותי חיש קל מהרה לארץ-ישראל.

ויקיים בי מקרא שכתוב: "פי הצלת נפשי ממות, הלא רגלי מדחי, להתהלך לפני אלהים באור החיים, אמן ואמן."

ג] לקוטי-תפלות ח"א עג

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קכט, 'ארץ אכלת יושביה')

"ארץ אכלת יושביה הוא" (במדבר יג, לב)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אל אמונה, שתזכנו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לאמונה שלמה, באמת ובלב שלם.

שאזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה באמת. ואזכה לכנס ולהתדבק ולהכלל בתוך שלמות האמונה הקדושה.

ואתיה חזק ואמיץ בהאמונה הקדושה, עד אשר אזכה להתהפך מגשמיות גופי, למהות האמונה הקדושה, והאמונה הקדושה תאכל אותי, עד שיהיה נאכל ונתבטל כל הרע הנאחז בי.

את-על-פי שאיני כדאי והגון להזכיר בפני, שם 'ארץ-ישראל' הקדושה, ואני רחוק מאד מאד מקדשת ארץ-ישראל' בתכלית הרחוק. אף-על-פי-כן, אתה מקרב רחוקים.

חוס וחמל עלי, חוס וחמל עלי, חוס וחנני במתנת חנם, שאזכה לבא לארץ-ישראל מהרה, למען אזכה לכנס בדרכי הקדשה באמת, ואזכה לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא, בקדשה ובטהרה באמת, חיש קל מהרה.

באפן שאזכה להתקרב אליך באמת ובתמים, מעתה ועד עולם, ולא אבוש בעולם הזה, ולא אכלם לעולם הבא. ו"אתהלך לפני יהוה בארצות החיים".

"אעברה נא ואראה את הארץ הטובה הזאת, החר הטוב הזה והלבנון". תיקר נא נפשי האמלה בעיניך, ומלא משאלותי ברחמים, והביאנו לשלום לארץ-ישראל, במהירות גדול מיד. ואזכה לדרך ולהשתטח על 'עפר אדמת הקדש', ולרצות את אבניה, ולנשק רגבותיה.

יגלו רחמיך על מדותיך, ותעשה עמי לפנים משורת הדין, ואל תבא במשפט עמי כלל, כי לא על צדקותי אני מפיל תחנתי לפניך, כי אם על רחמיך הרבים.

מתרצה ברחמים, ומתפייס בתחנונים, עזרני והושיעני, שלא אתן

וְאֶזְכָּה לְהִתְהַפֵּךְ מֵרַע לְטוֹב, עַל-יְדֵי
שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה, שֶׁתִּזְכְּנִי
לְהַכְלִיל וּלְהִתְבַטֵּל בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, בְּבִטּוֹל גָּמוּר.

וּתִזְכְּנִי מְהֵרָה לָבֵא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָגַע, וּלְהִתְקַרֵּב
וּלְהִתְדַבֵּק בְּצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים, בְּדַבְּקוֹת
גְּדוֹל, וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת.

וְתַחֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְאֵל
תַּעֲשֵׂה עִמִּי כַחֲטָאִי, וְאֵל
תְּדִינֵנִי כַמִּפְעָלִי. וּתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַפְתַּח
לִי שְׁעָרֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וְתַעֲזְרֵנִי
לְכַנוֹס לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה בְּאֵמֶת, וּלְהַכְלִיל
בְּתוֹכָהּ בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל.

עַד שְׂאֵזְכָּה לְהִיּוֹת נֹאכָל לְהָאֱמוּנָה,
וּלְהִתְהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ הַקְדוּשָׁה, לְמַהוּת
קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, וּלְמַהוּת
קְדוּשַׁת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים.

וְלֹא תִקֵּא אוֹתִי הָאֶרֶץ וְהָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי
אֲשֶׁר מִלְּפָנַי.

וְאִתְּ-עַל-פִּי שְׂאִינִי כְדָאִי וְרָאוֹי לַגַּע
בְּהָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
וּבְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, וּלְהִתְקַרֵּב
לְהַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּיִּים, כִּי הִרְעוּתִי אֶת
מַעֲשֵׂי מְאֹד, וְקִפַּחְתִּי אֶת קְדוּשַׁתִּי.

אִתְּ-עַל-פִּי-בֶן, רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה,
רַחֲמֶיךָ רַבִּים מְאֹד.
זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְעֲזְרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁתוּכַל
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, לְסַבֵּל אוֹתִי בְּתוֹכָהּ,
וּלְהַחֲזִיק אוֹתִי תָמִיד, עַד אֲשֶׁר אֶהְיֶה

נֹאכָל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת קְדוּשַׁת הָאֱמוּנָה
בְּאֵמֶת.

מִלֵּא רַחֲמִים, זַכְּנִי לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּכָל
הַבְּחִינּוֹת, כִּי אֵין לָנוּ שׁוֹם תְּקוּהָ
וּסְמִיכָה עֲכָשָׁיו, כִּי אִם עַל הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְצַדִּיק בְּאֱמוּנָתוֹ
יִחִי".

כִּי אַתָּה יוֹדַע עֵצִים הַתְּגַבְּרוֹת עַל גְּלוֹת
הַנֶּפֶשׁ, עַל-יְדֵי תְאוֹת הַגּוֹף
הַמְתַּגְּבְּרִים בְּכָל-עֵת. וּבְעֻנּוֹתֵינוּ-הַרְבִּים
תֵּשׁ כַּחֲנוּ וּמְטָה יְדֵינוּ מְאֹד לְעַמֵּד כְּנִגְדָּם,
לְשַׁבֵּרם וּלְבַטֵּלם לְגַמְרִי.

כִּי-אִם בְּכַח הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
שֶׁתִּזְכְּנֵנוּ לְכַנוֹס וּלְהַכְלִיל בְּתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל, עַד שְׂנִזְכָּה
לְהִיּוֹת נֹאכָל לְהָאֱמוּנָה, וּלְהִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה. וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא
שְׁכַתוֹב: "בְּטַח בִּיהוָה וַעֲשֵׂה טוֹב, שְׁכֵן
אֶרֶץ וִרְעָה אֱמוּנָה.

"יְהוָה, עֵינֶיךָ הֵלֵא לְאֱמוּנָה". זַכְּנִי
בְּרַחֲמֶיךָ, לְאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
בְּשְׁלֵמוֹת בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב. "כָּל
מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה, שְׁקַר רִדְפוּנִי עֲזְרֵנִי. יְהוָה
שָׁמַע תְּפִלָּתִי, הֲאֲזִינָה אֶל תְּחִנּוּנַי
בְּאֲמַנְתְּךָ, עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ".

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכַתוֹב: וַיּוֹדוּ שָׁמַיִם
פְּלֶאֶף יְהוָה, אֵף אֱמוּנָתְךָ בְּקַהֲלֵ
קְדוּשִׁים". וְנֹאמַר: "וְאֱמוּנָתִי וְחִסְדֵי עַמּוֹ,
וּבְשָׁמִי תְרוֹם קִרְנוֹ". וְנֹאמַר: "לְעוֹלָם
אֲשַׁמֵּר לוֹ חִסְדֵי, וּבְרִיתִי נֹאמְנָת לוֹ.
וְחִסְדֵי לֹא אֶפִּיר מֵעַמּוֹ, וְלֹא אֲשַׁקֵּר
בְּאֲמוּנָתִי. חִסְדֵי יְהוָה עוֹלָם אֲשִׁירָה, לְדוֹר

וְדוֹר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי. כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם
חֶסֶד יִבְנֶה, שָׁמַיִם תִּכְיֶן אֲמוֹנַתְךָ בָּהֶם.
יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת, מִי כִמוֹךָ חֲסִין יְהוָה,
וְאֲמוֹנַתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ.”

וְקַיִם לָנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי
לְעוֹלָם, וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְצַדֵּק
וּבְמִשְׁפָּט בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי
בְאֲמוּנָה, וַיִּדְעַתְּ אֶת יְהוָה. אֵל תַּעֲזֹבֵנִי
יְהוָה אֱלֹהֵי, אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה
לְעִזְרָתִי, אֲדַנִּי תִשׁוּעָתִי." בְּרוּךְ יְהוָה
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

⊙ [ד] לקוטי תפלות ח"ב ז ⊙

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, פ' מרחמם ינהגם)

"סֵלַח נָא לְעוֹן הָעַם הַזֶּה כְּגֹדֶל חֶסְדֶּךָ, וְכַאֲשֶׁר
נִשְׂאָתָה לָעַם הַזֶּה, מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנְּהָ.
וַיֹּאמֶר ה' סֵלַחְתִּי כְּדַבְּרֶךָ" (במדבר יד, יט"ב)

וּזְבַנּוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְקִדְשַׁת חֲנֻכָּה.
וְתַעֲזְרֵנוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, שְׁנוֹזְפָה
לְפַעַל בְּקִשְׁתָּנוּ וּמִשְׁאָלוֹתָנוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם-
הַכַּפּוּרִים הַקָּדוֹשׁ.

שְׁתַּמְחַל וְתִסְלַח לְעוֹנוֹתֵינוּ, וְלַעֲוֹנוֹת
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַעֲבִיר
אֲשִׁמוֹתֵינוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, "סֵלַח נָא
לְעוֹן הָעַם הַזֶּה כְּגֹדֶל חֶסְדֶּךָ, וְכַאֲשֶׁר
נִשְׂאָתָה לָעַם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנְּהָ." וְשֵׁם
נֹאמַר: "וַיֹּאמֶר יְהוָה סֵלַחְתִּי כְּדַבְּרֶךָ."

סֵלַח נָא, מְחַל נָא, כִּפּוּר נָא, עַל כָּל
חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ,
שְׁחָטָנוּ וְשַׁעֲוִינוּ וְשִׁפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ,
מִנְעוּרֵנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

"חַנּוּנֵי אֱלֹהִים כְּחֶסְדֶּךָ, כָּרַב רַחֲמֶיךָ
מִחַה פִּשְׁעֵי. הָרַב כִּבְסֵנִי מֵעוֹנֵי,
וּמִחַטָּאתֵי טְהַרְנֵי. הִסְתַּר פָּנֶיךָ מִחַטָּאתֵי,
וְכָל עוֹנוֹתֵי מִחַה."

וְנִזְכָּה עַל-יְדֵי הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה שֶׁל
יוֹם-הַכַּפּוּרִים, לְקַבֵּל עַל-יְדֵי-זֶה
קִדְשַׁת יְמֵי הַחֲנֻכָּה הַקָּדוֹשִׁים, שֶׁהֵם
'חֲנֻכַּת-הַבַּיִת', וְנִזְכָּה לְהַמְּשִׁיךְ עָלֵינוּ בְּיַמֵּי
הַחֲנֻכָּה, קִדְשַׁת הַבַּיִת-הַמְּקֻדָּשׁ.

וְתִרְחַם עָלֵינוּ, וְתִבְנֶה לָנוּ אֶת בַּיִת
קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֵרְתָּנוּ בְּמַהֲרָה
בְּיַמֵּינוּ, וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת
חֻבוֹתֵינוּ, לְטְהַרְנּוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ, וְלִסְלַח
חַטָּאתֵינוּ.

וְנִזְכָּה לְהִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
קִרְבָּנוֹת הַתָּמִיד, בְּבִקְרָה וּבְעֶרְבֵי.
וּבְזָכוֹת הַתָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, תִּמְחַל לָנוּ עַל
כָּל הָעוֹנוֹת שֶׁל לַיְלָה. וּבְזָכוֹת הַתָּמִיד שֶׁל
בֵּין-הָעֶרְבִים, תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעוֹנוֹת
שֶׁל הַיּוֹם.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדוֹל הַרְחַמְנוֹת שֶׁעַל
יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁהֵם נוֹפְלִים בְּעוֹנוֹת חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם גְּדוֹל
מִזֶּה. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם קִדְשָׁתָנוּ
בְּשָׂרֵשָׁנוּ, וְעֲצָם דְּקוּתָנוּ וְרוּחַנִּיּוֹתָנוּ, שֶׁאֲנוּ
רְחוּקִים לְגַמְרֵי מַעוֹן, וְאֵין עוֹן שִׁיךְ לָנוּ
כָּלֵל, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְשֹׂא עָלֵינוּ עַל
מִשְׁאוּי הָעוֹנוֹת, אֲפֹלוּ יוֹם אֶחָד.

וְעַקְר הַרְחַמְנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי
רַחֲמָנוֹת הוּא, לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ
מֵעוֹנוֹת וְחַטָּאִים וּפְגָמִים, אֲשֶׁר רַק זֶה
הוּא עֶקֶר הַרְחַמְנוֹת הָאֱמֵתִי, וְאֵין שׁוֹם

רחמנות בעולם נחשב כלל כנגד זה הרחמנות. על-כן ברחמיך נתת לנו את בית המקדש, לכפר על כל עונותינו.

ומעת אשר חרב בית מקדשנו, חשכו עינינו, ואין אנו יכולים לנקות עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו, אשר צרה הזאת גדולה מכל הצרות שבעולם, כאשר נגלה לפניך אדון כל.

וכבר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה מיום החרבון, אשר אנו הולכים תועים וחשכים פיתומים ואין אב.

אדון, הקל עלנו, ושלח ישע לגאלנו, חוס וחמל ורחם עלינו, ואמר לצרותינו די. ותמהר ותחיש לגאלנו גאלה שלמה, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון.

ותגאול ותפדה נפשנו, מכל החטאים והעונות והפשעים, ומכל מיני פגמים שבעולם, ומכל התאות והמדות רעות. ותבנה לנו את בית מקדשנו בנין עולם עדי עד, וישובו כהנים לעבודתם, ולויים לדוכנם, וישראל למעמדם.

רבנו של עולם, מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה אלינו בהמון רחמיך, בגלל אבות שעשו רצונה, בנה ביתך כבתחלה, וכונן מקדשך על מכוננו, והראנו בבנינו, ושמחנו בתקוננו, והשב כהנים לעבודתם, ולויים בדוכנם, לשירם ולזמרם, והשב ישראל לגיהם, ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, תמידין כסדרן, ומוספין כהלכתן.

רחם עלינו למען שמך, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, כי על רחמיך הרבים, כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים, ועל חסדיך אנו נשענים, ולסליחותיך אנו מקוים, ולישועתך אנו מצפים.

וקיים לנו מקרא שכתוב: "ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך, וקראתי בשם יהוה לפניך, וחסנתי את אשר אחן, ורחמתי את אשר ארחם".

ותמלא עלינו רחמים, כי אתה הוא בעל הרחמים, כי אל רחום שמך, אל חנון שמך, בנו נקרא שמך, יהוה עשה למען שמך, ותשפיע עלינו רחמים רבים, רחמים גדולים.

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"א נה ☪
 (על-פי לקוטי מוה"ר ח"א נה, 'אבא שאול אומר')
 "ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה" (במדבר טו, ב)
 - מצות חלה -

ונזכה לקיים מצות חלה בשלמות, ולא נפשל לעולם ולא יבא לתוך פינו לעולם, עסה שלא הרמה חלתה. ותביא לנו משיח צדקנו מהרה, ונשוב לארצנו בקרוב, ושם נזכה לקיים מצות נתינת חלה טהורה לפהן, בשלמות גמור בקדשה גדולה.

☪ [ו] לקוטי תפלות ח"א ז ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ז, 'ואלה המשפטים')

"ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

ועזרנו ברחמיך הרבים לשמר את הברית-קדש. ורחם עלינו והצילנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, מכל מיני פגם של נאוף חסוֹשֵׁלוֹם, הן בראיה, הן במחשבה בדבור ובמעשה, ובכל החמשה חושים, בכלם תשמרנו ותצילנו מכל מיני פגם-הברית.

רק תעזרנו להיות קדושים וטהורים בכלם, ונזכה לקדשת-הברית באמת כרצונך הטוב, ובצל כנפיק תסתירנו.

ותזכנו לקיים מצות ציצית כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה, ותרי"ג מצות התלוים בה.

ועל-ידי כנפי הציצית הקדושים, תגן עלינו ותציל אותנו מכל מיני פגם-הברית, ותזכנו להתקדש בקדשתך תמיד.

ועל-ידי-זה תציל אותנו מעצת הנחש, מעצת המפתים והמסיתים והמדיחים מדרך האמת, בכונה להרע או שלא בכונה.

ונזכה לקבל ולהמשיך עלינו אור השכל האמת של צדיקי-אמת, על-ידי שנזכה לקבל ולקיים עצות טובות ואמתיות שלהם, ועל-ידי-זה נזכה לאמת, ולא יצא דבר שקר מפינו לעולם.

☪ [ז] תפלות ותחנונים ☪

השמטה לתפלה הנ"ל ח"א ז

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ז, 'ואלה המשפטים')

"ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו, ותזמין לנו פרנסתנו ולחמנו ברוח ובכבוד, בלי שום טרדא ויגיעה ודאגה כלל.

כי אתה הודעתנו: "שעל-ידי פגם-הברית חסוֹשֵׁלוֹם, בא העדר הפרנסה והלחם חסוֹשֵׁלוֹם, כמו שנאמר: "פי בעד אשה זונה עד כפר לחם" - אבל על-ידי מצות ציצית, נצולין מפגם-הברית, וזוכין לפרנסה-דקדשה.

☪ [ח] לקוטי תפלות ח"א ח ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ח, 'ראיתי מגורת זָהָב')

"ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

ותעזרנו לקיים מצות ציצית כתקונה בשלמות, בכל פרטיה ודקדוקיה ותרי"ג מצות התלוים בה, ובכונה שלמה כראוי, ובלב טוב ובשמחה גדולה.

באופן שנזכה להמשיך הרוח-חיים דקדשה על-ידי מצות ציצית, למלאת כל החסרונות שחסר לנו בגשמיות וברוחניות, בגוף ונפש. "ותאחז בכנפות הארץ ותנער רשעים ממנה". ותשבר, ותמגר, ותכניע,

❁ [י] לקוטי תפלות ח"א מט ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

וּזְכַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקִים מְצוֹת
צִיצִית בְּשִׁלְמוֹת, בְּכָל פְּרֻטְיָה
וּדְקֻדּוּקְיָה וְכוֹנוֹתֶיהָ, וְתִרְי"ג מְצוֹת
הַתְּלוּים בָּהּ, וּבְלֵב-טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה.

וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה
מְצוֹת צִיצִית שְׂאֵנו עוֹשִׂין מְצַמְר-
לְבָן, כְּאֵלּוֹ קִימָנוּ גַם מְצוֹת תְּכֵלֶת
שֶׁבְּצִיצִית.

כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ: שֶׁרְצוֹנָנוּ לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנְךָ, וְאָנוּ חֲפָצִים וּמְתַגַּעְגָּעִים
לְקִים מְצוֹת תְּכֵלֶת שֶׁבְּצִיצִית. וְאִם הֵינּוּ
זוֹכִים לְמַצָּא תְּכֵלֶת לְצִיצִית, הֵינּוּ
מְפַזְרִים הוּן רַב כְּדֵי לְקִים הַמְצָוָה
בְּשִׁלְמוֹת.

אֲךָ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-הַרְבִּים חָרַב בֵּית-
מִקְדָּשְׁנוּ, וְנִתְעַלַּם הַחֲלִזוֹן
בְּעוֹנוֹתֵינוּ, וּמֵאֲזוּ וְהִלָּאָה אֵין אָנוּ זוֹכִים
לְקִים מְצוֹתֶךָ בְּשִׁלְמוֹת.

עַל-כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתְּהֵא
חֲשׂוּבָה מְצוֹת צִיצִית לְבָן
לְפָנֶיךָ, כְּאֵלּוֹ קִימָנוּ מְצוֹת תְּכֵלֶת
שֶׁבְּצִיצִית.

וְרַחֵם עָלֵינוּ, וּבְנֵה עִירְךָ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ, וְהַבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם לְאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה, וְזַכְּנוּ שְׂיַחְזֹר וְיִתְגַּלֶּה הַחֲלִזוֹן,
וְנִזְכָּה לְקִים מְצוֹת תְּכֵלֶת שֶׁבְּצִיצִית.

וְתִשְׁפִּיל, אֶת אִישׁ צָר וְאוֹיֵב, הוּא "עֲשׂוּ
אִישׁ שְׂעִיר", וְתוֹצִיא בְּלַעַו מִפִּיו.

מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, הַחֲיִינוּ
וְקִימָנוּ בְּאוֹר פְּנִיךָ, וְתֵן לָנוּ כַח
לְהַמְשִׁיךְ הַרוּח־חַיִּים דְּקָדְשָׁה עַל-יְדֵי
אֲנַחוֹתֵינוּ, לְמִלֵּאת כָּל מְשָׁאֵלוֹת לִבְנוֹ
לְטוֹבָה.

שְׁנוּבָה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ תָּמִיד כָּל יְמֵי
חַיֵּינוּ, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת סוֹר מִרַע
בְּאֵמֶת, וְלַעֲשׂוֹת הַטוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד,
אֲנַחוֹנוּ וְצֹאצְאֵינוּ וְצֹאצְאֵי עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן סְלָה.

❁ [ט] לקוטי תפלות ח"א יד ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יד, 'להמשיך שלום בעולם')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

אֲנִי יְהוָה, חִמַּל עָלַי, רַחֵם עָלַי, וּמִלֵּא
מְשָׁאֵלוֹתֵי בְּרַחֲמִים. וּמַחֵל לִי עַל-
כָּל עֲוֹנוֹתַי. וְצוּה לְהַפְּשִׁיט מֵעָלַי כָּל
הַבְּגָדִים-הַצּוֹאִים, וְהַלְּבִישְׁנִי בְּבָגָדִים
נְקִיִּים, בְּבָגָדִים טְהוֹרִים וְקְדוּשִׁים.

וְהָיָה בְּעֲזָרִי, וְזַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
לְקִים מְצוֹת צִיצִית כְּרָאוּי בְּתְכֵלֶת
הַשִּׁלְמוֹת, וּכְשֵׁם שְׂאֵנִי מִתְּכֶסֶה בְּטִלִּית
בְּעוֹלָם-הַזֶּה, כֵּן תִּלְבִּישׁ לְמַעַלָּה אֶת נַפְשִׁי
וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי, בְּטִלִּית נְאֻה וּבְחִלּוּקָא
דְּרַבְּנָן, בְּבָגָדִים נְקִיִּים וּלְבָנִים.

וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "בְּכָל עֵת יִהְיֶה
בְּגָדֶיךָ לְבָנִים, וְשָׁמֵן עַל רֹאשְׁךָ
אֵל יַחְסֹר".

עם כל פְּרִיָּתָם וְדִקְדוּקֵיהֶם וְכוֹנוֹתֵיהֶם
וְתִרְיָ"ג מִצּוֹת הַתְּלוּיִם בָּהֶם.

⊙ [יב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כא ⊙

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתיים')

"וְלֹא תִתְּנוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

וּבְבֶן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים,
שֶׁתִּרְחַם עָלֵינוּ, וְתַעֲזָרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ מִהֲרָה,
שֶׁנִּתְחִיל מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת "שְׁבַעַת
הַנְּרוֹת" הַמְּאִירִין "אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה"
הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵם הָעֵינַיִם וְהָאָזְנַיִם וְהַפֶּה
וְהַחֲטָם.

וְתִזְכְּנֵנִי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי, וְתַעֲזָרֵנִי
לְהַעֲצִים אֶת עֵינַי מִרְאוֹת בְּרַע,
וְתַהֲיֶה בְּעֵזְרִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לִי שׁוֹם
הַסְּתַפְלוֹת עַל שׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם-הַזֶּה
כָּלֵל.

וּבַפְּרָט תַּעֲזָרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַמְלִטֵנִי,
שֶׁלֹּא אֶסְתַּכַּל חֲסוֹשְׁלוֹם, עַל
שׁוֹם דְּבַר הַמְּבִיא לִידֵי הַרְהוּר חֲסוֹשְׁלוֹם.

חֹם וְחַנְּנֵי וְרַחֲם עָלַי וְהַצִּילֵנִי, וּמְלִט
נַפְשִׁי מֵעַתָּה מִפְּגַם-הָרְאוֹת, וְלֹא
אֲתוּר אַחַר לְבַבִּי וְאַחַר עֵינַי, "הַעֲבֵר עֵינַי
מִרְאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכֶיךָ חַיִּינִי".

וְכֹל מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי עַד הֵנָּה בְּשַׁבְּעַת
הַנְּרוֹת הָאֵלוּ עַל-יְדֵי עוֹנוֹתַי וּפְגַמֵּי
הַמְּרַבִּים, שֶׁחָטַאתִי עוֹיְתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ,
וּפְגַמְתִּי בְּפִי, וּבְעֵינַי, וּבְאָזְנִי, וּבְחוֹטְמִי,

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּכְלֶה, וְתִשְׁבֵּר, וְתַעֲקֹר,
וְתִמְגֹר, מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה
מִן הָעוֹלָם, וְיִקְיִם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כֹּלֶה
בְּחֶמֶה כֹּלֶה וְאֵינָמוּ, וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹקִים
מִשַׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סִלָּה".

וְתִזְכְּנוּ אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּךָ
תָּמִיד, וּלְקַבֵּל עָלֵינוּ אֶת עַל מְלָכוֹתֶיךָ
בְּאַהֲבָה.

וְתִמְשִׁיךְ וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ, חַיִּים אֲרָכִים
טוֹבִים וְקִיָּמִים, וְיִקְיִם בָּנוּ
מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם".

וְתִמְתִּיק וְתִבְטֵל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ,
וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁפַע
טוֹבָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם
וְעִשְׂרוֹת דְּקֻדְשָׁה, וְיִקְיִם בָּנוּ מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "וְהִרִיקְתִּי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלִי
דִי".

⊙ [יא] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א נד ⊙

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א נד, 'ויהי מקץ - זכרון')

"וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל פְּנֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)
- מִצְוֹת 'צִיצִית' -

וְתַעֲזָרֵנִי וְתִזְכְּנֵנִי לְקִיָּם בְּכָל יוֹם מִצְוֹת
צִיצִית, וְתַפְלִין, וְקִרְיַאת-
שְׁמַע, וְתַפְלָה - בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּלֵב
טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבְמִסִּירַת נַפְשׁ,
בְּקֻדְשָׁה וּבְטְהָרָה וּבְכוֹנָה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה,

❁ [יג] לקוטי-תפלות ח"א כה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני, שאזכה לשבר ולבטל את הכח המדמה שבלב, ולא אלך עוד אחר שרירות לבי הרע, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני.

רק אזכה להתגבר בכחך הגדול, לשבר ולהכניע ולבטל, כל התאות המדמיות, וכל הבלבולים, וכל המניעות, הבאים מכח המדמה, שהוא כח הבהמיות, ולא אעשה עוד מעשה בהמה, ויתבטלו ממני כל תאות הבהמיות, ולא אהיה עוד "כסוס כפרד אין הבין, ועיר פרא אדם יולד".

ואזכה לצאת ולעלות מבחינת בהמה, לבחינת אדם דקדשה, ותעלני מהרה מן המדמה, אל השכל דקדשה.

❁ [יד] לקוטי-תפלות ח"א לו ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לו, 'בקרוב עלי מרעים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותעזרני לתקן פגם העיינין, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, ותשמר את עיני תמיד מכל מיני פגם הראות, ולא אסתפל בשום דבר המביא לידי הרהור

מנעורי עד היום הזה, בשוגג ובמזיד באנס וברצון, על כלם תמחל ותסלח לי מלא רחמים חנון המרבה לסלח.

ותתקן ברחמיך כל הפגמים האלו, ולא יהיה נשאר מהם שום רשם כלל, כי אתה ידעת כי אין בנו כח לתקן הפגמים האלו, כי הרבינו לפשע ולפגם בהם.

ובפרט רבוי ועצם הפגמים המרבים והגדולים שפגמתי בעיני, מי יוכל לשערם ולספרם, מי יוכל לפורטם בפה, ונמנע ממני אפלו להתודות עליהם, מכל-שפן לעשות תקונים הרבה כפי רבוי הפגמים האלה לתקנם.

כי עדין לא עבר עלי יום אחד מימי שלא פגמתי בו בעיני, בשוגג ובמזיד באנס וברצון. ואתה לבד יודע, עד היכן מגיע פגם העינים, אשר כל התורה כלה תלויה בהם.

אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר, "אם אמרתי אספרה כמו", אפס קצה מפגם העינים שפגמתי בכל יום ויום, יכלה הזמן והמה לא יכלו, "אספרם מחול ירביון".

ואם אתה בעצמך לא תעשה למענך חסו־שלום, ותתקן כל הפגמים העצומים האלה ברחמיך, אין בידינו לתקן פגם אחד מהם, מכל-שפן כלם. "אם עונות תשמר־יה, אדני מי יעמד. כי עמך הסליחה למען תורא".

חס־ושלום, "העבר עיני מראות שוא, בדרךך חייני. גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך".

☪ [טו] לקוטי־תפלות ח"א נ ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נ, 'הצילה מתרב נפשי')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ועזרני והושיעני מעתה, שלא אפגם עוד בכריתי כלל, הן במחשבה דבור ומעשה, הן בראייה ובשמיעה ובשאור חושים, בין בשוגג בין במזיד בין באנס בין ברצון, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, ולא אלך עוד בשרירות לבי. ותתן לי כח וגבורה מאתך, לשבר את יצרי־הרע ולכבש את תאותי, ותתן לי יצר־טוב, ויהיה לבבי ברשותי.

☪ [טז] לקוטי־תפלות ח"א נא ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילני מפגם הראות, ותקדש את עיני תמיד, ולא אסתכל עוד בשום דבר הפוגם את הראות.

רק אזכה להסתכל בעיני בתורתך, ולהסתכל על צדיקיך האמתיים, ועל כל הדברים המקדשין את העינים, עד שיהיו עיני קדושים וטהורים תמיד

באמת לאמתו. ואזכה לתקן מהרה, את כל הפגמים שפגמתי בעיני.

ותעזרני ברחמיך ותשמרני מקלקול חוש הראות חס־ושלום, ולא יכהו מאור עיני לעולם, "וגם עד זקנה ושיבה, אל תעזבני".

ותשמר את אור עיני תמיד, למען אזכה להגות בתורתך יומם ולילה, ולנדד שנה מעיני, ולא יגיע לי על־ידי־זה שום הזק ומחוש לעיני, ויהיו עיני מאירות כשמש וכירח.

☪ [יז] לקוטי־תפלות ח"א נד ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נד, 'זיהי מקץ - זכרון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילני מפגם הראות, ותשמרני תמיד שלא אסתכל בשום דבר המביא לידי הרהורים חס־ושלום, ולא בשום דבר הפוגם את העינים. "העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני".

הצילני מעין נואפת, "שמרה נפשי והצילני אל אבוש פי חסיתי בך".

וכל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ופגמתי בעיני, בשוגג ובמזיד באנס וברצון, והרע בעיניך עשיתי מנעורי ועד היום הזה, על הכל תמחל ותכפר לי אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח.

☪ [יה] לקוטי תפלות ח"א ס ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ס, פתח רבי שמעון)

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ובכן תזפני ברחמיך הרבים, ותשמרני ותצילני תמיד, מחן של שקר ומהבל היפי, ולא אחמד ולא אתאוה בלבבי הבל יפי הנשים, ולא אסתכל עליהם, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני כלל, כמו שכתוב: "אל תחמד יפיה בלבבך, כי בעד אשה זונה עד כפר לחם".

☪ [יט] לקוטי תפלות ח"א סא ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א סא, יחדי רבי שמעון)

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

עזרני מלא רחמים, עזרני מלא ישועות, מלא הצלות, מלא עצות טובות, תקנני בעצה טובה מלפניך, זפני לעצה שלמה שאזכה לקימה, באפן שאזכה להנצל מעתה מכל מה שאני צריך להנצל.

ואזכה מעתה על-ידי עצתך השלמה, לשמירת הברית קדש באמת כרצונך הטוב, ולא אפגם עוד כלל, לא במחשבה ולא בדבור ולא במעשה, ולא בשום חוש מחמשה חושים, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, ולא אבלבל את דעתי עוד כלל.

☪ [כ] לקוטי תפלות ח"א עה ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א עה, ויתן עז למלכו)

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותבטל מעלינו כל מיני הרהורים רעים הרודפים אחרינו בכל-עת, וביותר אחרי החפצים באמת להתקרב אליך, כאשר נגלה לפניך אדון כל מלא רחמים.

ונזכה להמשיך עלינו אור פני מלך חיים, אור הפנים דקדשה הנמשך מאריך-אנפין דקדשה. ותעזרנו להכניע ולשבר ולגרש ולבטל מאתנו כל הרהורים רעים הנמשכין מאריך-אנפין דקלפה.

ורתגן בעדנו שלא תפגע בנו שום אשה רעה אשר שרשה נמשכת משם, ולא שום הרהור רע הנמשך משם מאריך-אנפין דקלפה, אשר אי-אפשר להתחבא ולברח מהרהורים האלה הנמשכין משם, כי בכל צד שפונים, הם מזדמנים ובאים לשם.

אנא השם, מלא רחמים, ורב חסד ואמת, חמל עלינו והצילנו מסטרא-דמותא, מהרהורי נאוף, שהם נקראים סטרא-דמותא, והם מרים ממות, והם נקראים אבי אבות הטמאה.

חומל דלים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. הצילנו מהם, שמרנו מהם, רחם על חלושי כח פמונו היום בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר ירדנו

מטה מטה באין עוזר וסומך, "טבענו
ביון מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי
מים ושבלת שטפתנו".

חוסה עלינו פרב רחמיה, ותן לנו
חנינה ולא נאבד, ותן לנו כח
להכניע ולשבר ולגרש ולבטל, אריך-
אנפין דקלפה, מעלינו ומעל גבולנו, ולא
יבא עלינו שום הרהור רע הנמשך משם.

בצדקתך תחיינו, ותוציא מצרה
נפשנו, כי אתה לבד יודע מי
ומי עומדים עלינו בכל-עת ובכל יום
ובכל שעה, על כל החפצים לשוב אליך
ולהתקרב אליך, שמתגברים על כל אחד
ואחד ביחוד, בהתגברות גדול מאד,
ורודפים אחרינו "כאשר ירדה הקרא
בהרים.

גדול העצה ורב העליליה" רחם על
פליטה הנשארת, והצילנו ממות,
ופדנו משחת, "הצילה מחרב נפשי, מיד
כלב יחידתי". ותשפיע עלינו עצות
קדושות אמתיות בכל-עת, באפן שנזכה
להנצל באמת מכל מיני הרהורים
שבעולם, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו
כלל, ונזכה לקדשת המחשבה באמת.

מתיה מתים ברחמים רבים, הקימנו
ונחיה באור פניה, ונחיה ולא
נמות מיתת עולם חס-ושלום.

ותצילני מהסתכלות רעים, ומהרהורים
רעים, ולא אתור אחר לבבי
ואחר עיני. עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין
לנו על מי להשען, כי אם על אבינו
שבשמים.

"הצילני מטיט ואל אטבעה, אנצלה
משנאי וממעמקי מים. אל
תשטפני שבלת מים, ואל תבלעני
מצולה, ואל תאטר עלי באר פיה. פנה
אלי וחנוני, תנה עזך לעבדך, והושיעה
לבן אמתך. עשה עמי אות לטובה, ויראו
שונאי ויבושו, כי אתה יהוה עזרתני
ונחמתני. אני בצדק אחזה פניה, אשבעה
בהקיץ תמונתך".

☪ [כא] לקוטי-תפילות ח"ב לג ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית - לעיני כל ישראל')
"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ונזכה, שימשכו עלינו מחין קדושים
וטהורים, מהשם הקדוש הזה
של הצדיקי-אמת. ונזכה מעתה לקדש
את מחנו ודעתנו, ולא נחשב עוד שום
מחשבה חיצונה כלל, מכל-שפן שלא
נהרהר חס-ושלום שום הרהור בעולם
כלל.

ונזכה, לחשב בתורה הרבה, ולחדש
בכל פעם חדושין-דאורייתא
אמתיים הרבה, כרצונך הטוב.

ותצילני לקדש את עיני מעתה, שלא
אסתפל עוד במה שאסור
להסתפל, מכל-שפן שלא אסתפל שום
הסתכלות המביא לידי הרהור חס-
ושלום.

ואזכה לידע בכל-עת איך להתנהג
בזה, לבל יתגברו ההרהורים

❁ [כב] תפלה שאחרי תקון הכללי ❁

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, אלהי אברהם, אלהי
יצחק, ואלהי יעקב, אלהי כל הצדיקים
והחסידים האמתיים, ואלהי כל ישראל,
אלהי הראשונים והאחרונים.

שתרחם עלי, ותעשה, את אשר
בחקיך אלך, ואת משפטיך
אשמר, ותכף את יצרי להשתעבד לך,
ותגער בהיצר-הרע, ותגרשו ממני, מעתה
ועד עולם.

ותשמרני ותצילני ותפלטני מעתה,
מכל מיני הרהורים רעים,
וממחשבות רעות, ומפגם הראות, ומפגם
הדבור.

❁ [כג] תפלות ותחנונים ח"א יז ❁

(על-פי לקוטי-מוה"רן ח"א קכח, 'בחלינהו לעיניה')
"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילנו מכל מיני יצרין רעין, ובפרט
מהיצר-הרע של תאות
המשגל, ושמרני שלא אסתפל לעולם
שום הסתכלות הפוגם את העינים, ואפלו
רק איזה הסתכלות בעלמא מן הצד.

ואזכה לקים מקרא שכתוב: "ולא
תתורו אחרי לבבכם ואחרי
עיניכם". ונאמר: "עיניך לנכח וביטו,

חס-ושלום יותר, על-ידי הפחד ביותר,
ועל-ידי נענוע הראש ועצימת העינים
יותר מהמדה, כאשר נגלה לפניך כל-זה.

רק אזכה לשכל אמתי, לידע איך
להתנהג בעיני בקדשה ובטהרה
באמת פרצונך הטוב, באפן שאזכה
להנצל ולהשמר מכל דבר רע.

ותקדש את עיני מעתה באמת,
בחסדיך העצומים, ותזכני
לקדש ולטהר את כל הארבע יסודות
בקדשה גדולה.

ואזכה להוסיף בכל פעם, קדשה על
קדשה, עד שאזכה להיות כלו
טוב, עד אשר לא יזיק עוד לעיני, שום
הסתכלות בעולם כלל. ואפלו אם אראה
בעיני מה שאראה, לא יגיע לדעתי ומחי,
שום צד הרהור ומחשבה חיצונה כלל,
ולא יבלבל שום ראיה והסתכלות את
דעתי כלל.

רק אזכה להיות דבוק בקדשתך תמיד.
מריה דעלמא כלא, זכני לבא לכל-
זה מהרה, אף-על-פי שאני רחוק עתה
מכל-זה כמו שאני רחוק, עד אשר קשה
עלי לבקש אותך על כל אלה.

אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל
כח הצדיקים האמתיים אני נשען,
שתזכני מהרה לבא לכל-זה, כי הן "כל
תוכל, ולא יבצר ממך מזמה". ואתה
עושה נפלאות בכל דור ודור, וממך לא
יפלא כל דבר.

וַעֲפַעֲפִיךָ יִישְׁרוּ נִגְדֶךָ". וְנֹאמַר: "בְּרִית
כָּרְתִי לְעֵינַי, וּמָה אֲתַבּוֹנֵן עַל בְּתוּלָה".

☪ [כד] תפלות-זית-חנונים ח"א מב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנד, 'עינים הם דברים גבוהים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

וּזְכַנּוּ לְשֹׁמֵר אֶת עֵינֵינוּ, מִכָּל מִינֵי
הַסְּתַפְלוֹת רָעִים, רַחֲמָנָא-לִי צְלָן.
רק נזכה להסתפל בהם הסתפלות דקדשה
לבד.

כִּי כָּבַר גָּלִיתָ לָנוּ: שְׁהָעֵינַיִם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, הֵם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים גְּבוּהִים
וְרָמִים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תָּמִיד דְּבָרִים
גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים, וְאִם הָיָה הָאָדָם זוֹכֵה
לְעֵינַיִם כְּשָׂרִים, הָיָה יוֹדֵעַ דְּבָרִים גְּדוּלִים
רק ממה שענינו רואות.

עַל-כֵּן זָכַנּוּ נָא, לְשֹׁמֵר אֶת עֵינֵינוּ,
וּלְקַדְשָׁם בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה,
וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בָּהֶם דְּבָרִים נִפְלְאִים
וְנוֹרָאִים.

וְתִשְׁפִיעַ לָנוּ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת,
שְׁנִזְכָּה לִידַע וּלְהַשִּׁיג הַיֵּטִב,
וּבְמַהֲירוֹת גְּדוּל, כָּל הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים
וְהַנִּפְלְאִים אֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ, אֶף-
עַל-פִּי שְׁכָל אֱלוֹ הַדְּבָרִים עוֹבְרִים לְפָנֵינוּ
רק בהעברה בעלמא ובמהירות גדול.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ".
וְנֹאמַר: "מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ תַחֲזִינָה, עֵינֶיךָ
תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים". וְנֹאמַר: "אֲז
תִּפְקַחְנָה עֵינַי עוֹרִים, וְאֲזַנֵּי חֲרָשִׁים
תִּפְתַּחְנָה". וְנֹאמַר: "כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ,
כְּשׁוֹב יִהְיֶה צִיּוֹן". אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

